

# Jiří Kulhánek

## *Spojení v Bohu*

Prvního anděla sestřelila letištní protiletecká obrana. Kulometem.

Znáte to – vojáci! Cokoliv se objeví na nebi a nemá to tu správnou siluetu – bum, prásk, hvízd! – a dolu s tím.

Když strážní komando obklíčilo remízek za poslední přistávací drahou, kam dopadl, po krátkém pátrání narazilo na postavu zapletenou ve splývavých větvích staré smuteční vrby. Ze spodu se nedalo říci, zda je to žena, nebo muž navlečený do sněhobílé noční košile, poseté černými otvory po kulkách; každopádně to mělo zlaté kudrnaté vlasy, padající až na ramena. Velitel komanda se v plné shodě s podřízenými domníval, že to je sestřelený pilot – nepřítel.

Proto, když ho s té vrby sundali, šli všichni do kolen, a to naprosto spontánně; zjistili totiž, že to, co považovali za zbytky padáku, není padák, ale veliká, jakoby ze stříbrných labutích per spleená křídla, pevně přirostlá k lopatkám tvora. Tedy křídla; spíš jejich rozstřílené zbytky.

Když ho donesli na posádku, provalily se emoce. Někteří se začali modlit, jiní hystericky smát. Důstojnický sbor se rozdělil na dvě přibližně stejné skupiny, z nichž jedna událost považovala za nebezpečný žert a druhá za nebezpečnou provokaci, ale na tom, že celou událost je třeba bezpodmínečně ututlat, se shodli všichni, a to okamžitě. Jasnozřivě tušili, že něco takového by se v posudcích moc nevyjímalo.

Za přísných bezpečnostních opatření nechali bytost zaletovat do zinkové rakve. Pak svolali ty muže, kteří podivnou mrtvolu spatřili na vlastní oči, slíbili jim povýšení a nechali je přísahat při tom, co je jim nejsvatější, že nikdy nikomu nic nevyzradí. Za porušení slibu pohrozili mimořádně vysokými tresty. Zbytek mužstva a poddůstojníku byl svolán do nejmenšího hangáru, kde velitel letiště působivě chraplavým šepotem pohovořil něco o nových tajných zbraních, o

povyšování se nezmínil, ale zato pohrozil tresty ještě tvrdšími a přísnějšími.

Toto vše se stačilo udát za jeden jediný den. Večer se zdálo, že z celého incidentu zbude pouze přezdívká, kterou dostal nešťastný kulometčík, zatím pro jistotu separovaný v posádkovém vězení – Pobožný střelec.

Velitele letiště trápil těžký sen, dalo by se říci můra.

Jen co po vyčerpávajícím dnu zavrtal na krátko ostříhanou hlavu do polštáře, jeho podvědomí explodovalo ve víru velice plastických obrazů:

On, plukovník velící taktickému letišti pod XXXXXXXXX horami, byl zničehonic povýšen na vrchního velitele armády Spojených států amerických. Presidentovi familiárně říkal Johnne a obden s ním snídal v Bílém domě.

„Víš sám nejlíp, Frede,“ (Plukovník, nyní generál generálů, se i ve snu jmenoval Fred.) Tedy: „Víš sám nejlíp, Frede,“ řekl jednou ráno prezident ustaraně, „že s těmi Araby máme neustále nějaké problémy. Nemohl bys s tím, prosím tě, něco udělat? Nějak do toho šlápnout?“

„Jasně, Johnne, že seš to ty...“ odhodil Fred nedojedenou briošku, zasalutoval a šel do toho šlápnout.

Až potud by se sen nevyvíjel tak špatně, ale potom...

Ještě na schodech před Bílým domem vymyslel vpravdě geniální plán:

Nechá porazit všechna prasata, co jich v USA je, a armády řezníku jejich chladnoucí mrtvolu přemění na tuny a tuny vábných růžovoučkových řízků, které supertajná elitní brigáda chemiků napreparuje koncentrovaným LSD. Pak budou všechny ty megatuny vepřového za symbolické ceny vrženy na arabský trh.

Generálgenerálů před svým vnitřním zrakem již viděl tisíci milové zástupy obluzených Arabů, držících se kolem krku a svorně tančujících hula-hula. Jejich zfetované fundamentalisticko-militaristické vlády zanechají hrozeb a pošťuchování do okolního světa a budou se zabývat výhradně dovozem holandských tulipánů, aby si křepčící národy měly z čeho splétat jásavě barevné věnce kolem krku.

V autě, které ho převáželo do Pentagonu, vymyslel i kódový název, kterým celou monstrózní akci zaštití: OPERACE HYPNOSTEAK.

Realizace se ukázala být neuvěřitelně snadnou. Játka v celých Státech jela naplno a jednotky chemiků s cukřenkami naplněnými krystalky LSD práškovoaly lány řízků...

Od této chvíle to se snem začalo jít s kopce.

Flotila lodí vezoucích steaky, byla z arabských přístavů vrácena bez povolení vykládky...

Fred opomněl takovou drobnost – že muslim radši zhyne hladu, než by pozřel byt' jen kousíček vepřového. Na rozdíl od US vojáků. Ti, když zjistili, co s nimi taková kotleta udělá, propadali nezřízenému obžerství, a nic než vepřové už je nezajímalo. USA tak přišly o několik ponorek a letadlových lodí.

A ta mezinárodní ostuda!

V Anglii proběhla vlna demonstrací, na nichž se objevily transparenty s nápisy jako: „**At' žijí UNITED STEAKS of AMERICA!**“, anebo obrovské dolarové bankovky, na kterých byla namísto velikanů severoamerických dějin hlava růžového čuníka s citronem v rypáčku...

Narkomafie podala u OSN oficiální protest kvůli nekalé konkurenci...

No prostě hrůza!

President si generálagenerálů narychlo povolal do Bílého domu; v nezvyklý čas – k obědu. Zavedl ho rovnou do zadní zahrady. Tam se jako moloch šílenství rozkládala obrovitá hora oschlých vepřových plátků. Hora vyšší než cokoliv v okolí. Čelem k té zasmrádlé hrůze, těsně u její paty, byl malilinkatý campingový stůl s plátěnou židličkou. Na jeho umakartové desce ležel osamocený talíř s příborem, a vedle stolu stál hrozivě se usmívající prezidentův šéfkuchař – s pánví a primusem.

„Frede, Frede, cos mi to jen udělal?!“ bědoval president a tlačil ho v ocelovém sevření svých paží k tomu stolu.

„Teď to musíš dát do pořádku, Frede! A Frede! Jen ty sám!“

„Ne, to ne!“ křičel generálgenerálů. „Prosím tě, John, jen tohle ne!“

„Nesmí zůstat ani stopa, Frede!“ zamáčkl slzu president a srazil ho do židle, až hliníkové trubky zapraštěly.

„Po této ostudě, kterou jsi vrhl stín na celou Ameriku, opravdu nesmí zůstat ani stopa, Frede! A o to se, Frede, musíš postarat jen ty sám!“ zopakoval president oficiálním (televizním) hlasem, „Je to tvá lidská a hlavně politická povinnost!“

Mrazivý stín hory masa zakrýval slunce a kuchař s ďábelským leskem v oku zapálil primus pod pánví...

„Frede! Frede! No tak už se konečně probud’!“

„Ano, John, ano! Všechno jen ty steaký ne!“ spánkem omámený plukovník se posadil na posteli a po obličeji mu stékal studený pot. Pyžamo mohl ždímat.

„Frede otevři! Otevři!“ v hlase prvního pobočníka, který se dovnitř jeho ložnice právě začal prokopávat, se ozývala hysterie.

Plukovník si dopřál několik vteřin, v kterých mu probouzející se mozek propláchl rajský balzám skutečnosti, v které neměly místo hory vepřového, nadrogované mouchy bzučící Yankee-doodle, snídaně u presidenta a tak. Odhodil propocenou přikrývku a s úsměvem vyskočil na nohy.

Jen ať se venku děje, co chce...!“ pomyslel si.

Za pět minut, když si nehty rozštípal kůži na druhé ruce až do krve, jak zkoušel, jestli ještě nespí, by bral všemi deseti úplně cokoliv než skutečnost. Z ničeho nic dostal neuvěřitelnou chuť na obrovský syrový řízek posypaný centimetrovou vrstvou LSD.

Na jeho přísně střeženém letišti pod XXXXXXXX horami právě před několika okamžiky přistál **Bůh** s velkým **B** i s celou andělskou suitou.

Z hangáru, kde byl ve vyprázdněném mrazáku na zeleninu uskladněn sestřelený „pilot“, se ozvalo tlumené zarachocení. Vzápětí se s ohlušujícím duněním vyvalilo půl boční stěny z vlnitého khaki plechu, a ze tmy se vynořila postava, která ze sebe s odporným skřípotem strhávala dvoumilimetrový pozink rakve.

„Gabrieli, tady jsi!“ to poprvé promluvil Bůh.

Pak nad celým nočním letištěm vzplálo nezemské světlo.

„Slyšte, lidé!“ Bůh promluvil podruhé, a každému člověku na Světě, kterému to zrovna nemohlo ublížit, se před očima objevil plastický trojrozměrný a samozřejmě barevný obraz ranvejí pod XXXXXX horami. Imaginární kamera najela do středu skupiny velebných andělů, mezi nimiž se prazvláštně vyjímal Gabrielův kulometem prostřílený šat, a všem, kteří spatřili monumentální **Bytost** uprostřed, bylo jasné, koho vidí. Šest miliard lidí tisíci jazyky a dialekty zašeptalo jedno jediné slovo: **Bůh!** (V blázinci zavřený Johnjohn Dee, který příchod Boha veřejně předpovídal zařval: „Shit!“)

Že je to **pravý Bůh**, to poznal každý, protože Bytost, na kterou se právě ten který člověk díval, vypadala přesně tak, jako jeho vlastní, individuálně modifikovaná vizualizace podoby Boha.

Hinduisté Ho viděli buď jako Brahmdu, Višnu, anebo Šivu. Džinisté jako Gómátéšvaru nebo jako rotující svastiku. Buddhisté jako svého lesklého a bezpohlavně vyhlížejícího proroka. Podobu viděnou taoisty a konfucionisty se jim nikdy nepodařilo zobrazit ani verbalisovat. Všichni šintoisté konečně uzřeli své rodinné bohy, popřípadě celý panteon jaojorozu-no-kami (s neustále rostoucím počtem bohů, již dávno překročivším osm milionu svatých jedinců), ti nejstarší z nich pak sluneční bohyni Amaterasu Omikami, popřípadě zesnulého císaře Hirohita. Judaisté spatřili přísný hořící keř. Pravověrní křesťané pak, podle církevní sekty z jejíhož lůna vzešli, od Krista na kříži, přes nepopsatelnou trojjedinou bytost Otce-Syna-Ducha svatého, až po pannu Marii, jako z ikony vystřiženou. Muslimové spatřili ten samý hořící keř jako judaisté a někteří křesťané, ale většinou fundamentálního proroka islámu – Muhammada. Ateistům z dříve křesťanských zemí se Bůh zjevil v podobě, v jaké jim Ho v jejich mládí popisovali babičky a dědečkové – starý dobrotivý pán v bílé noční košili se zlatým opaskem a s hustým sněhobílým plnovousem (paralela s Mikulášem, Santa Clausem atd.). Agnostikům se jejich vize všeobjímající a všeprostupující Božské podstaty popsat nepodařilo.

Bůh se opravdu jevil tak, jak komu, byť i sebevlažnější víra, ba i nevíra ukládala.

Například nemnohým členům excentristické sekty Adventisté posledního Gigaflopu se zjevil futuristický monolit bájného super-počítače, ke kterému se obvykle modlili.

Některé politické strany také dosáhly zbožnění svých vůdců a symbolů:

Tak komunisté viděli rudé hvězdičky, srpy a kladiva, fašisté, stejně jako džinisté, svastiku, avšak v bíločerveném poli. Hrůzu viděnou stalinisty netřeba popisovat. Poslední desítky stoletých Hitlerjugend plul před mázdrou zalepenými čivami černý knírek zvaný muška.

A tak dál, a tak dál...

O pravosti a opravdovosti Pána prostě nezapochyboval nikdo.

Současně s obrazem se širým světem rozlehl i stejně mnohotvárný hlas; všepřonikající a všudypřítomný:<sup>1</sup>

„Mé děti! Neobávejte se! Čas Posledního soudu ještě nenastal. To pouze **Nebe** přestalo existovat. Proto jsem se vrátil k vám, a s vámi již zůstanu!“

Ve dnech a týdnech po Události vypukla na celé Zemi hektická činnost. Ekumenické rady církví se scházely a rozcházely, různí náboženští potentáti vyhlašovali Svaté války a zase je odvolávali, vlády padaly, světová ekonomika se chvěla. Každý politik chtěl, aby se Bůh usadil v jeho zemi. Každý politik chtěl, aby mohl říci: „**S námi** je Bůh!“. Všichni nasadili všechny páky.

Pán se však nečekaně přesunul přímo do hlavního města všech muslimů – do Mekky. Jakožto bytost všemocná, vševědoucí a nekoněčně milosrdná, věděl, že by militantní skupiny vyznavačů islámu začaly terorizovat celý svět, jen aby Ho tam dostali, a tak se tam, aby zabránil ztrátám na životech, zjevil i se všemi anděly raději sám od sebe.

Vůdci a diktátoři z toho koutu světa zaplesali – s Neomylným v čele Svaté války dobudou Svět!

Všichni lidé si budou muset nechat narůst předpisový knír a pětkrát denně se klanět směrem k Mekce.

---

<sup>1</sup> Všechny další poznatky jsou brány z pohledu ateisty, žijícího v zemi dříve křesťanské

Ti, co se nepodřídí, budou mrtvi.

Nad věžemi a kopulemi měřit a minaretů slunce nikdy nezapadne..., a tak podobně se opájeli obvyklými vizemi světovládci.

Ale co se nestalo.

Jak jsem již řekl, je Bůh všemocný, vševědoucí a nekonečně milosrdný. Tudiž, jak už kdysi předpověděli v jedné ze svých nesmrtelných knih bratři Strugačtí, **musí** být naprosto nečinný a nestranný, a tedy zcela bezmocný – bezmocnější než novorozenec.

Takže, když se úzký kruh budoucích pánu světa Boha na něco zeptal, dostal jen jednu jedinou stereotypní odpověď; totiž to okřídlené a velebným hlasem pronášené: „Vy všichni jste boží děti!“ Situace se nakonec tak vyhrčila, že Boha, přesně po dvou měsících, v muslimském světě prohlásili za nežádoucí osobu a vyhostili Ho i s anděly.

Pro zbytek Země to byl šok, a zároveň obrovská radost a naděje; všeobecně panoval názor, že Boha už nikdy nikdo nespatří.

To co se v Mekce stalo, objasnil sám Pán na Velké ekumenické radě ve Vatikánu:

Když po něm islámští vůdci chtěli, aby zničil celou válečnou flotilu Evropského společenství, tak jim odpověděl, že nemůže změnit budoucnost smrtí, byť i jen jednoho mravence, natož tisíců lidských bytostí. Oponovali mu tím, že kdyby měli jaderné zbraně, tak by to udělali sami. Na to jim odvětil, že pak by to bylo z jeho hlediska v pořádku. Když po něm tedy chtěli, aby jim vykouzčil ty vodíkové a bůhvíjaké bomby, odpověděl, že... a tak dál, a tak dál, jako v té písničce.

Ostatní vlády tomuto rozuzlení samozřejmě neuvěřily a dál se všemi prostředky pokoušely dostat Boha na své území. Když pak zjistily to samé co muslimani, uraženě zareagovaly, a to úplně stejně jako oni.

Nakonec, po tom, co se v Africe objevil Satan, a místo aby šířil hrůzu a zlo, začal léčit AIDS, se slovy, že **Peklo** už také není, a tak Zlo nemá cenu; místo aby Bůh šel Knížete temnot vymítat, nebo mu alespoň pomoci v léčbě, jenom seděl a velebným hlasem střídavě tvrdil, že nemůže do Budoucnosti zasahovat ani zachraňováním lidí,

a že „Všichni jste moje děti, i Lucifer, vždyť to přeci dříve býval anděl...“

Po tomto Ho vykázali i z Vatikánu.

Najednou Jej nikdo nechtěl. Najednou neměl kde přebývat, neměl státní občanství, doklady, nic.

A v Antarktidě nebo uprostřed oceánu se mu nelíbilo. Tak se nakonec nechal Mezinárodním soudem v Haagu prohlásit za soukromou osobu s „kosmopolitním“ občanstvím. Stejně tak udělali i všichni andělé. Jako soukromým osobám jim bylo umožněno usadit se v tolerantní Evropě.

Andělé, kteří sice také nemohli zasahovat do běhu Světa, ale protože nebyli všemocní a vševědoucí, a tím pádem nebyli tak svázaní jako Bůh, založili, aby se neunudili, a aby vydělali nějaké peníze, letecký cirkus.

Základní kapitál jim poskytla První Panevropská banka.

Polovina z andělů si na břicho a na křídla nechala nakreslit hákové kříže a druhá trojbarevný disk Royal Airforce – spitfiry a messerschmitty...

Poletovali pod největším šapitó na světě, dělali na sebe pusou hlasité tatatata a předtím než se „zasažení“ ve vývrtkách zřítili k zemi, zapalovali si malou dýmovnici pod košili.

Číslo mělo obrovský úspěch, zvláště potom, kdy hostování přijal sám Satan, který předváděl nejlepší akrobacii ze všech a dokázal nádherně různobarevně dýmat i bez dýmovnic. Akorát, že vždy byl „Němci“, ale na to on už je zvyklý.

Bůh se nakonec usadil v Praze, protože tam je nejmenší nájemné. Za peníze od andělů si koupil nevelký byt v staré panelové zástavbě a příšerně se nudil, jako ostatně po celou dobu své nekonečné existence, protože ve své vševědoucnosti o všem ví jak to dopadne. A právě proto, že Budoucnost pro něj nemá tajemství, odmítl se stát předsedou zdejší Astrologické společnosti.

Jednoho dne si za zbytek andělských peněz koupil v obchodě se sportovními potřebami kevlarovou POGO-TYČ a začal na ní skákat po chodnících kolem paneláku. Vydržel to po tři týdny v jednom kuse ve dne v noci. Když už ho zapsali do Guinnessovy knihy rekor-



dů a ostatní obyvatelé starého sídliště si na to monotónní PLOP-BUM, PLOP-BUM, odrážející se mezi zvětralými panely zvykli, Bůh zastavil, odhodil POGO-TYČ a poprvé a naposledy porušil svou zásadu o utajování budoucnosti. Svým nejvelebnějším a nejkrásnějším hlasem prohlásil přesně toto: „Já se z toho zblázním!“

Jak řekl, tak se i stalo.

Nyní je Bůh v jednom zapadlém Ústavu pro choromyslné, ve společném pokoji s Johnjohnem Dee a s plukovníkem z letiště pod XXXXXXXX horami, který ten nápor tehdy nevydržel.

Johnjohn se neustále domáhá propuštění: Vždyť ho přece do Ústavu zavřeli právě proto, že předpověděl a na veřejnosti hlásal příchod Boha na Zem. A Bůh přišel a teď je s ním zavřený dokonce v jedné cele.

Plukovník se zase pořád, až otravně, dožaduje syrových vepřových řízků a cukřenky s LSD.

Bůh, ačkoliv by se mohl kdykoliv třeba rozplynout, v Ústavu disciplinovaně setrvává. Působí to spoustu legrace, když třeba přijde čerstvý lékař na stáž, a ptá se Ho, čím je. Bůh vždy velebně odpovídá: „Já jsem Bůh, synu!“ a nový doktor si v duchu poklepe na celo a hodí ho do stejného pytle s Napoleony, Pány Světa a ostatními chorými pomýlenci.

Bůh však má jednu zvláštnost: Občas odchází na záchod, odkud se pak po dlouhý čas nepřetržitě ozývají hlasité výstřely.

Když se to stalo poprvé, ošetřovatelé vyrazili dveře kabinky a přistihli Ho, jak sedí na prkénku, s hlavní Coltova revolveru vzor 93 v ústech, a usilovně mačká spoušť. Kulky neškodně procházely jeho důstojnou, nádhernými bílými vlasy ověčenou hlavou, a mimoto, že ničily omítku, navíc ještě roztržily nádržku splachovače. Když na něj vrchní ošetřovatel skrz rachot střelby zařval: „Tak už toho konečně nechte, propánaboha!“ s provinilým úsměvem vytáhl rozžhavenou zbraň z úst a nechal jí zmizet.

Jakmile se tato, řeklo by se nepodstatná epizodka, dostala na veřejnost, poté, co jí Hromadně masově sdělovací prostředky pěkně rozmázly, změnila svět jako doposud máloco před ní.

Začala se totiž rozpadat náboženství.

Nejdéle vydrželo římskokatolické, ale i to nakonec podlehl a bylo poslední bulou posledního papeže, po něco přes dvoutisícileté existenci, rozpuštěno a zrušeno.

Jak věřit v Boha, který nevěří sám v sebe, – to je ten problém.

Dalším paradoxem doby se stalo, že v okamžiku, kdy na Zemi přestala existovat „Pravá Víra“, nikdo z miliard lidí nepochyboval o tom, zda Bůh existuje či ne.

## ***Svůj život***

Konečně!

Lístek z pošty se na mě zabělel dírou ve schránce. Už to nemůže být nic jiného. Radostí jsem jí málem neodemkl, jak se mi klíček smekal a kroutil v prstech. Konečně zámek povolil a tolik očekávaný papírek mi vklouzl do ruky.

A je to tady! Očima jsem olízl načmáraná písmena. Venezuela... Okamžitě k vyzvednutí... Dobírka na patnáct tisíc – z toho mě lehce zatrnulo – nebudu mít tak měsíc moc co jíst, ale nakonec s nějakými výlohami na svého koníčka musí počítat každý.

Vrazil jsem papírek do kapsy županu, vzal odpadkový koš a vyběhl z domovních dveří k nedalekému kontejneru. V zářícím modrozeleném jarním vzduchu krušně páchly hniající odpadky, ale dnes mi to nevadilo. Párkrát jsem zabušil košem o plechový rantl popelnice, aby se odlepily i cibulové slupky, které jsem však nakonec, jako obvykle, musel odpreparovat ručně. Dokonce ani tato odporná cibulovitá amputace nedokázala zčerit mou radost. Vlastně jsem to ani moc nevnímal.

Zpátky k našemu paneláčku jsem po noční bouřkou umytém asfaltu málem dotančil. Schody po třech, koš do kouta, kabát místo županu, peníze, a na poštu. Rychlost a délka kroku by mne na olympijských hrách ověnčila vavříny.

Létací dveře, zápach papíru, lepidla a věčného chvatu. A samozřejmě fronta k okénku, za jehož kazy rozvlněným sklem se duchovitě vznáší tvář věčné a věčně navztekané úřední Slečny. Řada se medově vleče a já se **tak** nemohu dočkat. Střídavě se na **NÍ** hrozně těším, a hrozně se bojím, že by se **JÍ** cestou mohlo něco stát. Přece jenom, Venezuela – Čechy...

Konečně jsem u okénka. Podám Slečně lístek. Zvracivě pohlédne na mé jméno: „Koudelík, Koudelík, Koudelík...“, plive před sebe, když listuje zástupem papírů v dlouhé lepenkové krabici.

A já..., já už **TO** vidím a srdce mi buší o protější zeď. Nevelká bedýnka, tak čtyřicet na čtyřicet, dvacet centimetrů vysoká, polepená

řadami cizokrajně různobarevných samolepek, potištěných výstra-  
hami orámovanými černými vykřičníky. V horním víku řady malič-  
kých dýchacích otvůrků...

„Tak těch patnáct tisíc, člověče! Kam to civíte, já tady mám li-  
di!“ Rychle jsem vytáhl obálku s penězi.

„Stovky! Jéžišmarjá stovky! Kdo se s tím má počítat!“ obrátila  
oči v sloup Slečna. „Nejdřív čumí, a pak stovky!“ zabublala a zle mě  
těmi zasklenými průzory šlehla.

„Svatá pravda, pani,“ přidal se starší pán v baloňáku, stojící za  
mnou, „já taky nemám čas trčet tady hodinu...“

...řady maličkých dýchacích otvůrků a žlutá gumová chlopeň na  
krmení. Ke krabici patří ještě jedna podobná – trochu menší a trochu  
méně polepená – zásoby jídla do začátku.

„Už zase čumí do blba! No to snad...!“ Slečna ječí a je rudá.  
Fronta se také ozývá už slušně neslušně a dost nahlas.

„Promiňte, promiňte já...“

„Podepište mi to tady a ...!!!“ Slečna na mě zuřivě cení oči, až  
se zdá, že se jí opírají o skla brýlí.

Rychle jsem podškrábl cosi. Slečna vstala a štítivě hodila větší z  
krabic na pult vedle okénka.

„Čumí a eště má tudle smradlavou škatuli. Vám asi nevadí, žc  
mě to hnusný škrabotání už vod rána cuchá nervy, co?! Určitě je v  
tom náká potvora, **CO** ?!“ Otočila se k frontě: „Jako bysme jich tu  
už neměli dost!“ Oči všech mě řežou na úplně maličké kousky čeho-  
si, co se nehodí zamést ani třímetrovým smetákem rovnou do kaná-  
lu.

„Ježiš, přestaňte už žvanit, já...!“ rozkřikl se pán v jeansové  
bundiče, stojící ve frontě až vzadu.

Šramotí! V krabici to šramotí! Tudíž je živá! Ale..., **ale** ta žen-  
ská **JÍ** nazvala obludou! *Neslýchané!!*

Tím se jí konečně podařilo naštvat i mne. Slečna **ta** měla stále  
vyzývavě položenou ruku na mé krabici a dokonce se jí trochu roz-  
jasnil i věčně zapšklý obličej – mě nově se zrodivší rozladění bylo  
asi zřetelně vidět, a ta dobrá duše už se těšila na všeobecnou hádku a  
hlasitý křik.

„Žádná obluda v té krabici není,“ řekl jsem zvýšeným a přeska-  
kujícím hlasem. „Pouze převzácný exemplář **NEPHILIA NEPHI-  
LI!**“

Rozhlédl jsem se po lidech, jak na ně to slavné a majestátné  
jméno zapůsobilo... Nechápatě prázdno koldokol!

„Nepil cío? Co to je za fujtajxl, ty – ty traviči malejch dětí! Vi-  
díte to, lidi?“ Ječivě se obrátila na frontu Slečna. „Já to říkala –  
nejdřív zdržuje, a pak takovádle potvora!“ ostentativně štítivě sunda-  
la ruku z mé krabice, zatřepala s ní, jakoby sáhla do plivátka, a za-  
tvářila se, že si snad půjde vyčistit i zuby.

Její chování mě pobouřilo již velice hrubě, pročez jsem na ní za-  
řval silným hlasem: „Ani žádný nepil, ani žádná potvora, alébrž **Ne-  
philia nephili!** Cílenou mutací vyšlechtěný a toho času nejvzácnější  
a největší pavouk na světě! Vy, vy Slečno jedna stoletá, nevzděla-  
ná!“

„**PAVOUK!!!**“ Slečna zařvala, až vypadla telefonní centrála, a  
vzápětí skočila přes příruční váhu ukázkové salto vzad.

Druhou krabici mi podal zřízenec na násadě od koštěte, ačkoliv  
jsem ho ubezpečil, že v ní není nic víc než pár kilo ponrav do začát-  
ků, dokud Nephiliu nepřivyknou na naší domácí stravu. Nevěřil mi,  
hmm..., a nebo spíš právě věřil. V uctivé, nebo spíš štítivé vzdále-  
nosti stojící lidé, se na mne dívali zhnuseně, a na sebe, jací oni jsou  
pašáci. Rychle jsem z pošty odešel, ještě než vzkřísili omdlelou  
Slečnu. Ta by, předpokládám, byla schopná zorganizovat mou defe-  
nestraci, a to i přes to, že naše pošta má zamřížovaná okna.

**CHELICERY-** klepítka (kusadla); první pár pavoučích kon-  
četin; jsou duté – vede jimi kanálek od jedových žláz. Těž slouží  
na předzpracování potravy.

**PEDIPALPY** – makadla; druhý pár pavoučích končetin;  
slouží na přidržování kořisti.

Konečně doma. Těšil jsem se na Nephiliu jako malý kluk. Mám  
v druhém patře našeho činžáku hezký dva plus jedna, hezký ale ma-  
lý. Nechápu, jak v něčem takovém někteří žijí s manželkou a ještě  
dvěma dospívajícími dětmi – ti si prostě kvůli všem těm lidem okolo

nemohou nalézt místo pro své pavouky. No třeba já: Dávno jsem se zbavil většiny skříní a televizí a gaučů a postelí a tak. Přesto, chtěl-li jsem pro Nephiliu vybudovat důstojné obydlí, musel jsem přenechat dva ze svých unikátních chovů slídáků skákavých kolegovi Wankovskému.

Mí drazí slídáci... Na jedněch jsem usilovným šlechtěním dosícił sytě oranžové pruhy a druhé má dlouholetá snaha změnila v rozkošně chlupaté, ultramarínové krasavce.

Ale nedalo se prostě jinak. Mé ostatní chovy jsou ještě vzácnější a slídáci jistě budou u Wankovského jenom kvést.

V prostoru vzniklém po slídácích jsem v pokoji, který ostatní lidé zbytečně vyplývávají na dvoupostel, peřinák a lustr, nazývají ho ložnice a chodí tam i spát, ačkoliv nejlépe se spí na matraci v kuchyni – a navíc nejbezpečněji! Když vám totiž nějaký pavouk upláchne, tak si na linoleum k hlavě dáte mokřý hadřík a máte jistotu, že váš první pohled po probuzení padne na toho chlupatého nezbedníka přisátého k látce, kde ho můžete hned lapit, aniž se pak celý další den strachujete, že byste ho mohli rozšlápnout.

Tak tedy, na tom místě po slídácích jsem pro Nephiliu vybudoval pětihektolitrové skleněné vivárium, a to hned po odeslání objednávky do Venezuely.

Dnes se rozlehlá nádrž konečně dočká svého vzácného obyvatele. Natáhl jsem si gumové rukavice, položil větší z krabic do písku na dně vivária, nožíkem opatrně přeřízl provázky a odklopil pod papírem se objevivší dvířka. Ty rukavice jsem si nevzal proto, že bych se Nephilie nějak štítil, to, chraň Bůh, nikdy ne! Ale po cestě je určitě nervózní, a ačkoliv mne někteří z mých zlobílků občas kousnou, protijed na Nephilino uštknutí v lednici ještě uchystaný nemám.

Dvířka zachřestila o hrubý písek a okamžitě po nich se z nitra bedny vyhnula Nephília.

Na první pohled rozkošná, krásná, obrovská no... no prostě... **!!!**

Štřelhitě jsem přiklopil horní sklo, protože v čtvrtém čísle **Spider's Life** psali, jaký je mutant Nephilia nephili skvělý skokan. A taky že ano! Nárazem černého, v neustálém pohybu téměř neviditelného těla těžké ochranné sklo až nadskočilo. Aby si ještě ublížila,

zamrazilo mě. Naštěstí jsem si předem připravil několik tlustých ponrav, které jsem teď krmicím otvorem vhodil dovnitř. Fungovalo to, jako vždy. Nephilia se mihla jako stín útočícího střemhlavého bombardéru, vystříkla sprška písku a vzápětí se můj nový pavouček poprvé zastavil, jednu z ponrav pevně stisknutou mezi obrovskými makadly, chelicery hluboko zaťaté do jejího svíjícího se tělíčka.

Kámen strachu z toho, že mi nebude jíst, se ulehčeně odvalil a konečně jsem si **JÍ** také mohl pořádně prohlédnout: Je celá hustě obrostlá dlouhými lesklými chlupy a úplně černá, jako antracit, až na osm očí ve dvou řadách nad sebou, které jsou azurově modré – jediná odchylka mutanta proti původnímu pavoukovi. Tedy samozřejmě, pouze pokud jde o bary. Co do velikosti, byl už tento můj, přesně třicet dva dny starý exemplář, větší než jakýkoliv normálním vývojem prošlý pavouk. Masité tělo dlouhé dobře dvacet a rozpětí nohou určitě přes pětatřicet centimetrů. A tím jeho růst samozřejmě zdaleka nekončí.

Najednou se mi sám od sebe vyjasnil jeden problém: „Budeš se jmenovat Alfréd!“ řekl jsem nahlas, a přiznám se, dojatě. Opravdu, až mi do očí vystoupila mlha štěstí. Je to nejkrásnější pavouk, jakého jsem kdy viděl, ten můj Alfréd!

V kuchyni jsem přesypal bledé ponravky z druhé krabice do velkého hrnce a hodil jim pár ovadlých listů salátu; okamžitě se vrzavě daly do jídla.

Jen hezky papej, ty moje masíčko pro Alfréda.

V krabici od ponrav byl ještě dopis:

Dear Mister Koudelik... no a dál ty obvyklé řečičky, nic co bych už nevěděl; hermafrodit..., mutací potlačený kanibalismus..., hmm, odložil jsem nedočený dopis, opravdu nic nového. Nabral jsem hrst ponrav a šel znovu, tentokrát pořádně, nakrmit Alfréda. Házel jsem mu jednu po druhé a vydržel se koukat jak papá až do pozdní noci. Teprve někdy kolem dvanácté jsem se od něj násilím odtrhl a šel spát. Zítra zase do práce...

Kde myslíte, že pracuju? Oficiální věda mne zavrhlá slovy zvěčnělého profesora Kajíčka: „Kdo to kdy viděl, pane kolego – ultramarínový slídák skákavý! No tak!“ usmál se na mě shovívavě a

vrátil mi skleněnou schránku s živým ultramarínovým slíďákem skákavým.

Tudíž jsem úředník na Hlavním úřadě. Srdečně mě to tam neba-  
ví, ale nějak si musím obstarávat peníze na nové přírůstky a na kr-  
mení, protože jinak bych snad musel jednotlivé exempláře ze svých  
chovů prodávat, což považuji za naprosto nepřípustné. V kanceláři  
se mě navíc kolegové štítí, a to od té doby, co se mi jedna z mých  
vyšlechtěných desetinoých tarantulí, mimochodem nádherně vy-  
barvená, skryla kdesi v převlečnicku, a pak začala pobíhat po úřední  
místnosti. Ne, neštítí se mě kvůli uprchlému pavoukovi, to ne, až na  
kolegu Seidla, který vyskočil na stůl, dupal v papírech a hystericky  
řval, jsou to lidé povětšinou osvícení. Štítí se mne proto, že jsem se  
pak neprozřetelně zmínil o tom, jak mi kolega chovatel Herrentahl z  
Mannheimu v Německu za přesně takovou tarantuli, kterých mám  
doma osmačtyřicet, nabízel šest tisíc nezdaněných marek na ruku.  
Když jsem jim tehdy řekl, že je pro mne nepřijatelné traumatizovat  
prodejem byť jen jednoho jediného pavouka, tak jim do očí, a kupod-  
ivu všem naráz, padly takové šedé, olovené žmurky, za kterými se  
jen těžce skryly ostré a jedovaté špice... snad závist? Nevím. I když  
mí pavouci jsou záviděníhodní! To zase ne, že ne! Ale oni mi asi  
nezávidí pavouky, oni se mě štítí a zřejmě mne i nenávidí, zcela ira-  
cionálně, kvůli penězům, které nemám. Poznal jsem to z toho, že na  
mne kolegyně Trávníčková občas hledí tak urputně, až se jí v pra-  
vém oku promítá duchovité písmenko **D** a v levém pro změnu **M**.

Dnes celé dopoledne klapu na psacím stroji, ale vůbec nevní-  
mám co píšu; před očima mám jen svou Nephiliu, svého Alfréda,  
pročež na mě pan vedoucí musel zavolat třikrát, jak mi zanedlouho  
nedůtklivě vyčetl, než jsem si ho všiml a došel k jeho stolu.

„Pane Koudelíku, mám tu pro vás zase jednu služební cestičku!“  
zářivě se na mě usmál. Kupodivu, od oné příhody s tarantulí jezdím  
z naší kanceláře na služební cesty pouze já. A to ačkoliv jsem panu  
vedoucímu už nescíslněkrát vysvětloval, že pavouci potřebují stálou  
péči, a že by mohli za mé nepřítomnosti i pomřít.

„Však vy si s tím nějak poradíte, pane Koudelíku, vy – takový  
odborník!“ říká vždy a vždy se usměje ještě o něco zářivěji.



Takže další měsíc mého života bude ztracen v nějakém zapadlém městečku, kde budu ze zatuchlého úředního brlohu šířit cosi, co stejně nikoho nezajímá.

Ale co Nephilia... ?! zatrnulo mi.

Horečně jsem rozmýšlel. „Dobře,“ vystrčil jsem rozhodně bradu, „ale pojedu až pozítří a na zítřek dostanu volno.“

„Neplacené!“ zvedl prst vedoucí a rozzářil se jako odpíchnutá vysoká pec.

V patnáct třicet, přesně, jsem odpíchl všem spoluzaměstnancům a duši mi halily husté chmury: Zdalipak vyrobím tak velký krmicí automat, aby po celý měsíc uživil nenasytného Alfréda? Tato otázka se kupodivu vyřešila sama. Když jsem vešel do bytu, první co mě upoutalo, ba trochu i vyděsilo, bylo jakési tiché šelestění a tleskání z kuchyně. Ani jsem si nesundal kabát.

Venezuelské ponravy, kterých bylo včera tak do jedné třetiny hrnce a kterým jsem ráno nedbale hodil čtyři velké hlávky salátu, teď svíjivě přetékaly přes okraj kastrólu a padaly na linoleum – to bylo to tleskání.

Neuvěřitelné rozmnožovací a růstové schopnosti!, zakroutil jsem užasle hlavou. Zvedl jsem průvodní dopis, který ležel vedle kypícího hrnce, smetl z něj pár tučných, do prstýnků zkroucených tvorečků, a důkladně ho pročetl.

Aha, tady to je... Pohlédl jsem do hrnce na to pomalé, slizké hemžení: „Tak i vy jste mutované! Tak proto!“

Speciální ponrava nazvaná dokonce „Ponrava krmná“..., optimální podmínky..., až deset potomků denně..., úplná dospělost do čtyřiaadvaceti hodin po narození... Do pozdního večera jsem zase pozoroval Alfréda. Už se úplně uklidnil, vysával ponravy a zadeček mu nádherně boubelatěl – od včerejška očividně vyrostl.

Druhý den jsem pracně sehnal asi šedesát kilo čerstvého salátu, nakrouhal ho strojkem na drobné plátky, sundal ochranné sklo a vystlal jimi Alfrédovo vivárium. Alfréd, šibal, vyskočil ven a okamžitě uprchl, ale je tak veliký a rychlý, že ho určitě nezašlápnu a jiné nebezpečí mu v bytě nehrozí – a do rána ho určitě chytím. V kuchyni jsem odpočítal přesně sto ponrav a odnesl je do zelené salátové peřiny. Okamžitě se za spokojeného chroustání začaly krmit. Pavouky

ve všech ostatních viváriích jsem důkladně nakrmil a naplnil jim automatická krmítka jejich obvyklou stravou až po okraj.

Kochal jsem se jimi jako obvykle. Málem bych na vás kvůli Alfrédovi zapomněl, vy mí drobečci! Zatřukal jsem na některá skla, za nimiž se štrapidírovaly obzvlášť krásné exempláře.

Najednou mi za zády něco zašramotilo. Opatrně jsem se otočil. No samozřejmě. Alfréd!

Nádherně – jako černá kaňka – kontrastní proti žlutým parketám, větší než převrácený polévkový talíř. Strnule, s typicky pokrčenýma nohama, připravený ke skoku, mě pozoroval řadami svých azurových očí. Sklonil jsem se a pomaloulinku, abych ho nevylekal, jsem k němu natáhl ruku. Zakmítal makadly, masivní klepítka se několikrát naprázdno sevřela, a pak mi vyskočil na ruku – na tak obrovského pavouka až neuvěřitelně střelhbítě – vyběhl po ní jako blesk, zašimral na krku a usadil se mi na hlavě. Jeho dlouhé, tuhými chloupky obrostlé přední nohy se mi ladně zakomíhaly před očima. Byl jsem dojat, opravdu, až k slzám dojat, nad tou důvěrností, nad tím sblížením...

Až do večera jsem byl v sedmém nebi. Alfréd se z mé hlavy nehnul. Dokončili jsme spolu prohlídku vivárií, občas jsem mu nahoru podal obzvlášť tučného červíka a večer jsme se spolu zcela výjimečně dívali na televizi, kterou mi příbuzní dali letos k vánocům a jíž zatím nebylo třeba prodat. Já v nostalgickém ušáku po předcích a on v mých vlasech. Když byl čas jít spát, dal jsem si paži k čelu a řekl: „Alfréde, hop!“ a až mě zamrazilo, když opravdu, tentokrát pomalu, přešel na mou roztaženou ruku. Položil se mi labužnický břichem na dlaň – nohy volně vystrčené do prostoru. Usadil jsem ho na salát, k pilně se cpoucím a množícím ponravám, a horní sklo jsem už nepřiklopil. Na dobrou noc ještě jedno pohlazení po zádíčkách. Je nádherně heboučký – jako koťátko.

Druhý den jsem odjel do malého městečka kdesi na jihu a strávil v tamním Úřadu nudný, hloupý, ztracený a nervozitou nabitý měsíc. Jediné potěšení mi přinesl občasný zjev krásných, extrémně velkých exemplářů skákavky pruhované, které se procházely po podlaze mého zaprášeného kamrlíku, a chytání mušek pro mladého křížáka, jenž si zpředl kouzelnou pavučinu v okně tamtéž. Jednou jsem zjistil, že

lidé z Úřadu, které ostatně kromě osobní moci nezajímalo pranic, vytrvale ty krásné skákavky hubí Biolitem. Tím se mi znechutili docela. Pochytil jsem všechny pavouky, kteří mi přišli pod ruce, a až na okenního křížáka jsem je z Úřadu, jenž si je nezasloužil, odnesl pryč, do lesa, daleko od těch vrahů.

Nedlouho potom má mise naštěstí skončila a já se mohl vrátit domů. Tak jsem se rozloučil s křížákem, který už se nádherně vyvinul, otevřel mu okno, aby mohl utéct, kdyby některý z těch chemických zabijáků zavítal i do této zapomenuté místnosti, a bez pozdravení s lidmi-úředníky jsem odjel autobusem v sedmnáct nula pět.

Obavy, které ve mně rostly přímo úměrně s přiblížením se k domovu a tmou houstnoucí za okny autobusu, explodovaly, když jsem na schodišti našeho paneláku potkal paní Medrníkovou, sousedku zespoda, s kterou se navzájem nenávidíme od té doby, co jeden z mých pavoučků uprchl větrací šachtou a pronikl k ní na záchod, kde se u stropu neškodně houpal na pavučince. Rozmazala ho, babizna jedna, tenkrát po zdi smetákem, mladičkého ubohého pavoučka. A vláčela mne dokonce po soudech, že prý z toho mohla mít smrt! Pche, vždyť jí nemohl ublížit, nejedovatý, sotva pěticentimetrový mládeneček.

„Vy..., vy jeden pavoukožroute! Celej měsíc tam u vás něco štrachá a klepe, to vám určitě zasejc utekly náky ty vaše příšery!“ zvracela na mě ta ukřivděná osoba. „Tady aby se slušní lidi báli bydlet...!“ Konec ječivého proslovu paní Medrníkové zmizel, uražen zabouchnutými dveřmi od mého bytu. Konečně doma. Ale to má pravdu, co tady mohlo, pro Boha, klepat! Jestli...

Do tváře mě udeřila tma, dunící čpavě páchnoucím vedrem. Rychle jsem nahlédl do pavoukárny: Až mi změkla kolena. Ve stíněném světle výbojek, ohřívajících jednotlivá vivária, přetékala Alfrédova obrovská nádrž živými bělavými vlnami ponrav. Musely jich být metraky, a já naprosto nechápal, z čeho vyrostly. Alfréd nikde. Vrátil jsem se do chodby a rozsvítil. Světlo bylo divně tlumené. Vzhlédl jsem a spatřil těžké baldachýny šedozelených, jakoby plesnivých pavučin, které halily celý strop. Žárovka za nimi vypadala jako malý zelenavý Měsíc. Rychle jsem zhasl, aby ty krásné pavu-

činy náhodou nevzplály, a opatrně tmou šoupal nohama, abych nedej Bůh nešlápl na Alfréda. Konečně má tápající ruka nahmatala baterku, taky obalenou tou heboučkou záplavou. Bohužel se nedalo jinak – trhaná pavučina elektricky zapraskala. Lítostí nad tou zmařenou prací mě až bodlo u srdce.

Kalné oko světla ze staré baterky se rozběhlo po linoleu. V kuchyni jsem strnul podruhé. Ponravvy vyhřezly z hrnce, zaplnily dřez a obalily celou kuchyňskou linku, která v ošidném světle baterky vypadala jako živá. Něco mi zakřupalo pod nohama – vysátá telíčka ponrav; některá čerstvá, většinou však vyschlá do průhledna, pokrývala místy skorem deseticentimetrovou vrstvou celou podlahu kuchyně.

Jásavá řeka ulehčení mě málem odplavila. Alfréd jí! Tudíž přežil a někde tu musí i být! Zlehka našlapujíc jsem přešel do druhého pokoje, jenž za zataženými závěsy tonul v mnohem hlubší tmě než kuchyň, lehce nasvětlená oranžovým světlem z ulice. Na obličej se mi přisála hustá lepivá síť. Při tom, jak mé oči urputně sledovaly podlahu, jsem nepostřehl závoje pavučin, splývající skoro do poloviny výšky pokoje. Radši jsem si klekl a dál šel po čtyřech. V tomto pokoji mám kromě spousty malých vivárií i rozsáhlou odbornou knihovnu. Zašmejdil jsem slábnoucí baterkou po místnosti. Pavučiny u stropu vrhaly přízračné stíny a zaprášené řady knih se na mne šedily svými rozpraskanými hřbety... Rychle jsem vrátil kužel světla. Dole, z pod knihovny na mě zaplály dvě řady azurových korálků. Užasle jsem se naklonil blíž.

To přece... Takové mrně! To nemůže být...! A támhle zase!!!

Pod knihovnou se rozsvítilo dalších osm modrých lucerniček a vlevo od nich další a zase a ještě jedny... Zatočila se mi hlava.

Najednou mi za zády něco zaskřípalo. Pomalu jsem se na všech čtyřech otočil, zamířil snůpek červenajícího světla ke vchodu do pokoje a... a strnul na kámen. Spatřil jsem něco nevídaného.

Obrovský, nohama objímající prostor větší, než by zabrala pneumatika z nákladního auta, blyštivě černý pavouk, s dvěma řadami co do velikosti lidských očí, které teď ve světle baterky plály ve stejné výšce jako moje, tak asi sedmdesát centimetrů nad podlahou. Vážil jistě hodně přes padesát kilo, protože když se ke mně zvolna

blížil, tak pod jeho, jako mé zápěstí tlustýma nohama, hlasitě vrzaly parkety.

„Alfréde... ?!“ zašeptal jsem užasle. Zaplavila mě nepopsatelná pýcha. „Alfréde, ty kluku můj zlatej!“ Pohladil jsem obrovské makadlo, které se mi vznášelo těsně před obličejem.

Z pod knihovny se vyrojil zástup maličkých, tak deseticentimetrových pavoučků – Alfrédových dokonalých kopií, kteří se přesnými skoky usadili svému tátovi na zádech... a vlastně i mamince.

„Tedy Alfréde... !“ hlas se mi až rozklížil dojetím. Partenogeneze, jasně, vždyť o tom psali v **Spider's Lifu**! Jak jsem na to jenom mohl zapomenout! „Jeden, dva, tři...“, dvacet devět jsem jich napočítal!

Zastav se nejnádhernější okamžiku mého života!

Spát jsem šel až k ránu. Prázdná tělčka ponrav šla poměrně snadno rozhrnout ke zdím a do koutů kuchyně. Celou noc mi krásné sny osvětlovaly řady azurových očí.

Ráno mě bolela hlava a bylo mi nějak všeobecně slabo. Druhý den ještě hůř a v pondělí jsem se jen silou vůle vypoťoval ven, nakoupit něco pro ponravy, které už zřejmě dostoupily vrcholu své, bez zjevného přísunu potravin probíhající populační exploze, a začaly se požírat mezi sebou. V zelenině mi naplnili salátem celý batoh. Svět se chvílemi rozpíjel jako vodovkami namalovaný obraz na dešti a chvílemi zase mlhovatěl jako ve špatně zaostřeném fotoaparátu. Z omluvného telefonátu do Úřadu si nepamatuji ani slovo. Bylo mi zle. V obchodě, kde jsem nakupoval jídlo pro sebe, na mne kasírka koukala velice divně.

Domů jsem došel spíš z povinnosti, částečně mimo sebe. Salát vysypat na podlahu pavoukárny, však si ho ponravy najdou.

Alfréd seděl v obýváku na zdi; dokáže se po ní navzdory své obrovitosti pohybovat s graciézní lehkostí. Malí si hráli v pavučinách u stropu.

Dovrávorat jsem zpět do kuchyně, uložil celou tašku s jídlem do lednice k protijedům a téměř v bezvědomí padl na matrace.

Světlo. V hlavě dunivé prázdno a ukrutný hlad rve vnitřností. V lednici je našťastí ta taška.

Když jsem do sebe cpal už čtvrtý nádherně uleželý Hermelín, sklouzly mi oči na hodiny; mám nástěnné, krásné, i s kalendářem. A právě ten mě zarazil, ba ohromil. Bylo sice úterý, jak jsem předpokládal, ale týden potom, co jsem byl nakupovat!

Alfréd se po stěně pohyboval tak tiše, že jsem ho postřehl, až když mi opřel nohu o rameno.

Byl nádherný! Už nerostl; pouze mohutněl, ponrav na to měl dost. Z rozvlněných pavučin nade mnou se spustilo asi pět malých cvalíčků – no malých, jak si člověk rychle zvyká! Za ten týden už také pěkně vyrostli. Měli tak třicet centimetrů. Chlupaté nožky jednoho z nich mne zašimraly na krku – mazlivě jako dětské prstíčky; přešel mi na rameno, otočil se, a přes ucho se mi vydrápal na hlavu.

Hrál bych si s ním ještě dlouho, ale z ničeho nic na mne, jako betonový poklop, padla únava; víčka těžší než olovo se neodolatelně lepila k sobě. Jemně jsem do macíčka na své hlavě cvrnkl. Okamžitě se na pavučině vznesl, jako by věděl, co chci. Já padl nazpátek do matrací.

Spal jsem znovu pěkně dlouho, ale už to nebyla ta bezduchá nevládnost jako předtím. Občas mi do vědomí prorazil obraz Alfréda, pozorujícího mne ze zdi, nebo pohyby kloubnatých nožiček jeho dětí, visících nade mnou – znáte to, ten dokonalý ztrnulý nepohyb a vzápětí absolutně synchronizovaná, svou blesku rychlostí téměř neviditelná akce všech pavoučích končetin naráz.

Druhé probuzení s sebou přineslo hlubokou úlevu. Bylo mi prostě nádherně. Hlava čistá, hlad mírný.

Zvonek chraplavě rozehnal ticho. Takže se mi to těsně před probuzením nezdálo! Kalendář oznamoval, že je sobota. Hmm... co se dá dělat. Hlavně, že jsem zase v pořádku.

Za okny už se roztahoval pozdní večer. Zvonek znovu zařinčel. Skoro poslepu jsem skrz drapérie pavučin došel ke dveřím a pootevřel je.

Ostře ohraničený obdélník světla ze schodiště se rozplácl o dveře od koupelny. „Já to věděla, že seš doma, ty hajzle jeden smradlavej!“ Paní Medrníková v šátku a v ráži. „Celej tejden mi naschvál

nevtvůráš ty...!“ Najednou strnula – jako rybka plovoucí v kapalném dusíku.

Ve mně totiž, po těch letech jejího křiku a spílání, najednou něco povolilo, před očima se mi zkrřížily rudé blesky a v pravé ruce se z ničeho nic objevila smyčka. Hodit ji ztuhlé Medrníkově kolem krku nebyl problém.

Vtáhl jsem jí dovnitř. Když se dveře zabouchly, její strnutí povolilo a začala se bránit. Vrazila loktem do vypínače. Mdlé světlo v pavučinách ztracené lampy se duchovitě rozlilo chodbičkou.

Medrníková neměla nejmenší šanci.

Ze stropu se v rychlém oblouku snesl jeden z cvalíků a vrazil jí do obličeje tak prudce, že padla na záda.

Moje smyčka zardousila její křik.

Pak přifičel Alfréd, až se mu pod nohama krabatilo linoleum. Před ležící babiznou prudce zastavil. Medrníkové se v hrůzou rozšklebených ústech zatřepetal fialový jazyk. Nemohla se hnout; já jsem svou smyčku držel pevně. Alfréd, v jednom okamžiku strnule nehybný, v druhém explodoval pohybem. Zavířila tlustá pavučina a během několika sekund bylo hotovo. Z šedozeleného kokonu vyčnívala jen hlava, ze které se sesmekl šátek.

Věřte, nikdy dřív jsem si nevšiml, že by paní Medrníková měla sněhobílé vlasy. Alfréd se nad ní pohupoval na svých osmi dlouhých nohách a makadly jí osahával obličej. Ostrá „klepítka“ (asi tak dvacet centimetrů zděli) se chtivě svírala a rozevírala, a od ústního otvoru mu odkapávaly trávící šťávy.

Zrazující zápach se plazivě rozlezl chodbičkou. „Ale paní Medrníková, taková veliká...“ usmál jsem se na ní.

Konvulzivně se chvěla a pokoušela se, pevně stažená ve svém lepkavém zámotku, odpídalit pryč. Jako ty ponravy.

Alfréd si jí pravýma předníma nohama převrátil na břicho, přitlačil její svíjející se tělo proti podlaze a zarazil jí někam doprostřed zad jedno srpovité klepítko. Hle, co dokáže kapka kvalitního neurotoxinu. Ošklivé svíjení páchnoucího kokonu okamžitě ustalo.

Alfréd paní Medrníkovou otočil zpátky na záda. Ted', protože měla ochromené ruce a nohy, alespoň koulela očima a tloukla hlavou o zem. Živý koberec ponrav, který za ten týden pokrýval už skoro

celou podlahu chodby, se rozstříkl do stran, ale byl tak tlustý, že první údery hlavy spolehlivě utlumil, a pak už tu běsnící kouli, olepenou světle žlutou kaší z rozdrcených červů, sevřely Alfrédovy nohy tak pevně, že jsem ani nemusel jít pro polštářek. Ještě by to v baráku mohlo někoho pobouřit, takové rány, a znáte to, deset večer a jak panely nesou zvuk.

Alfréd paní Medrníkové opřel druhou levou nohu o čelo a druhou pravou jí podepřel zátylek. Bílý krk s pulsujícím ohryzkem zasvítil v příšeří. Přesně jako by jí chtěl dát umělé dýchání... akorát nestiskl nos.

Alfréd se k tomu tepajícímu krku pomaličku skláněl. Paní Medrníková měla oči přes půl obličeje. Alfréd, lišák jeden, dobře věděl, že je zapotřebí stupňováním strachu pořádně rozpumpovat krev, aby pak důkladně a co nejrychleji roznesla trávicí šťávy do každického koutku celého těla...

Pak se Alfréd ke krku paní Medrníkové přísál dlouhým jakoby polibkem. Zámotek se roztrásl. Hlava se vytrhla z předního páru Alfrédových nohou, přestože na jejich háčcích zůstaly krvavé cary kůže a svalů, a dutě třískla do podlahy. Rozmačkané ponravy vystříkly vysoko na zeď.

Tentokrát se háčky na Alfrédových končetinách zasekly hluboko do odhalených spánkových kostí. Třes kokonu zesílil. Z úst a úplně zbělelého nosu paní Medrníkové se draly hlasité bublavé zvuky.

Alfrédův polibek jí byl asi nepříjemný, ale pavouci už jsou takoví.

Naštěstí brzy ztichla. Ostatní sousedi by se mohli rozzlobit a začít bouchat na zdi. V mozku mi zacupitala Alfrédova uslintaná myšlenka, že k jídlu bude konečně něco jiného než ty věčné ponravy.

Je zase večer, čtrnáct dní potom, co Alfréd ulovil paní Medrníkovou. Zbyla z ní už jen vyschlá mumie, visící v pavučinách nad sporákem.

Cvalíci jí vysáli oči, jen jí tam Alfréd tenkrát pověsil – ještě se jí škubala víčka. Teď si občas hrají s jejími vlasy. Kluci jedni. Mají se k světu!



Pustil jsem televizi, jako ostatně teď už každý večer. Stala se z toho taková tradice – a je to nakonec i fajn; člověk se dozví mnoho nového o spoustách a spoustách lidí (a co jich na tom světě je!).

Než naskočil obraz, pohodlně jsem se usadil do rohu. Už mi ani nevádí, že na obrazovku koukám vzhůru nohama – tenhle kout u stropu je přeci jen nejpohodlnější.

Se sousedy jinak vycházím dobře, ačkoliv dnes už jeden pořádné nemůže vědět, kdo to vlastně bydlí hned vedle za tou tenoulinkou zdí.

Akorát inženýr Vrána zezhora mě trochu zlobí. Tuhle o mně (a dost nahlas!) vykládal pošťačce, že prý jsem „takovej divnej pavouk“.

## Soumrak

Troll stál sotva dvacet stop přede mnou a zlověstně pohupoval obrovskou válečnou sekerou, jejíž okovaný topor byl delší než on sám.

Kdybych něco podobného spatřil kdykoliv jindy a kdekoliv jinde, rychlost mého ústupu by překonala i rychlost proslaveného běžce Hakana z Tarhangu.

Topor té sekery byl vyhlazený do matného lesku a úplně černý – nedělal jsem si iluze, jaká asi tekutina sloužila coby mořidlo.

Přesto musím projít právě tím místem, kde troll stojí: Oba se totiž nacházíme na pěšině sotva tři stopy široké, vytesané v úbočí Trollharrbergu – tedy na té skoro jediné pěšině, po které se dá na hřebeny zmíněného masivu z této strany dostat.

Po mé pravé ruce ční kolmo vzhůru hrubá šedivá skalní stěna potažená žlutými fleky lišejníků. Po mé levé ruce to samé. Akorát kolmo dolů. Oběma směry tak něco kolem míle a půl.

Rozervané údolí pode mnou tone v šeru a pochmurných parách, husté cáry něčeho podobného fičí i v nekonečně burácejícím větru, omílajícím skalnaté vrcholky Trollharrbergu vysoko nad mou hlavou: Proto je rozeklaný a ještě stále hodně vzdálený hrad Černého opata, tyčící se na nejstrmějším z útesů, vidět jen zřídka.

U toho hrůzou opředeného sídla je horní konec pěšiny, na níž právě stojím – tím pádem i konec mé daleké cesty.

"Ustup a nech mě projít!" řekl jsem a udeřil berlou do skály. Trollovy černé rty se roztáhly v širokém, nic dobrého nevěstícím úsměvu. Houpající se sekera začala vydávat svištivý zvuk a její majitel mi zvolna nakročil vstříc.

"Varuji tě! Jsem pod ochranou samotného Černého opata!" rozpřáhl jsem ruce a má dlouhá sutana se rozevlála do stran (věděl jsem, že to působí monumentálně).

"Kašlu na něj," řekl troll hlasem přesně odpovídajícím jeho zevnějšku: Stejně hrubým jako temná zjizvená pokožka napínající se

až ohyzdnými boulemi svalů, a stejně skřípajícím jako zrezivělými řetězy omotaná černá kazajka bez rukávů, podle všeho (stejně jako široké nátepníky) vyrobená z pancéřové kůže holkor-holkora. Po kolena vysoké, černým železem okované a chrániči holení obrněné boty drtily kamínky stále blíž a blíž.

"Stůj! Naposledy tě varuji, opovážlivče!" vykřikl jsem a zkusil na něj jednoduchý koncentrační trik: Mé oči, ukryté ve stínu kápě, se žlutě a zlověstně rozežhnuly.

"Cha chá! To zkoušíš na mě, mnichu? Na mě, který jako poslední z Divokých přežívá na Trollharrbergu – přímo pod nosem toho tvého zatraceného Opatu?"

Sekera opsala krátký oblouk a trollový oči se rozsvítily stejně žlutě jako ty moje – on navíc uměl stáhnout panenky do svislých štěrbin.

Proč zrovna já, blesklo mi hlavou, proč zrovna já musím mít takovou smůlu! Celou tu strašně dlouhou cestu mi hrůzu budící převlek za mnicha Černého bratrstva sloužil jako nejdokonalejší pancíř – a teď, skoro u cíle, musím narazit na oživlou legendu, na tvora, o němž jsem byl dosud skálopevně přesvědčen, že žije jen v pohádkách údolních lidí – na legendu, v níž přesto všichni tajně (přes přísný zákaz!) věří (hlavně v to, že je osvobodí od krutovlády Černého opata). Poslední Troll z Divokých – smrtelný nepřítel Opatu a všech jeho pohůnků. Bytost, která se podle pověsti dokáže prosekat stonásobnou přesilou, šplhat po kolmých skalách, spát na dně ledových jezírek pod horskými vodopády... Tak tohle všechno mi prolétlo hlavou, když jsem hmatal po jílci meče. A zrovna s někým takovým mám bojovat právě já. Nesmyslnost této shody okolností by mohla být k smíchu, kdyby nešlo o krk.

Moje odhozená berla zarachotila na skalnaté pěšině a meč s ocelovým zasvištěním vyklouzl z pochvy.

"Mnich s runovým mečem! No aspoň se pobavíme!" troll byl už tak blízko, že jsem zřetelně cítil jeho pach – pach kamení a hor, z nichž je zrozen.

Najednou sekera v jeho rukou zmizela.

Znovu jsem ji zahlédl, až když asi tak o půl palce mýjela můj nos.

"Na mnicha máš docela dobré reflexy, člověče," uznale mlaskl troll.

Co mu budu vyprávět, že jsem uhnul jen čirou náhodou. "Zábava pokračuje, pidimužíku!" řekl jsem a můj meč provedl obdobnou operaci jako jeho zbraň předtím.

Troll vztekle zařval a vykryl můj úder toporem sekery, (tušil jsem, že na poznámky o svém vzrůstu bude dost háklivý)

Následující okamžiky se slily ve změt' řinčení, jiskření a rachotu čepelí, doprovázeného mým hekáním a funěním. Sek, pirueta, sek, ostří sekery mi odválo vlasy z čela. Špička meče zachrastila o řetězy a sklouzla po kazajce na trollově hrudi. Skoro naráz jsme od sebe odskočili.

Snažil jsem se tvářit zlověstně a jako nad věcí, ale byl jsem tak udýchaný, že jsem měl co dělat, abych nefuněl jako dvojdyšný kovářský měch.

"To na mnicha nebylo vůbec špatné," troll mi zamyšleně upíral žlutý pohled do očí a jeho svislé panenky se hypnoticky zužovaly a rozvířaly. Palcem ruky zvcím kolíku od padesátilitrového vinného sudu přejížděl po zubatém ostří své zbraně. Na sekyře a holé hlavě mu slabě pableskovalo kalné světlo slunce, ztraceného kdesi daleko za vrstvou sirně planoucích mraků, uhánějících nízkým nebem.

"I ten tvůj meč je na obyčejného mnicha nějak moc dobrý – a nejen na mnicha... Hodil by se mi, je to šikovná věcička..." Ještě než jeho křaplavý, o sebe se drtící skály připomínající hlas dozněl, znovu zaútočil. Ale přesně to jsem čekal.

Nekryl jsem se, ale jenom jeho ránu vychýlil: Pak jsem současně provedl prudký výpad a kopl mu pod nohy odhozenou poutnickou berlu.

Uskakující troll po ní sklouzl, zamával rukama, jeho černá silueta na okamžik strnula na okraji pěšinky a vzápětí zmizela v propasti.

Vše se odehrálo až strašlivě rychle. Sekera hlasitě zazvonila o kámen cestičky.

Zvedl jsem ji (opravdu jen tak tak – jak někdo může s něčím tak strašně těžkým manipulovat tak neuvěřitelně snadno a rychle...) a opatrně jsem se naklonil nad okraj kolmého srázu.

Troll visel asi patnáct stop pod hranou cesty a pletence větrem hnané mlhy ovíjely jeho rozkývané tělo.

Visel na miniaturní římsičce za poslední články ukazováku a prostředníku pravé ruky a díval se na mě.

"Tak ji hoď, mnichu! Na co čekáš?!" zjevně měl na mysli sekeru.

"To ti ji mám jako hodit na hlavu?" ujistil jsem se o jeho záměrech.

Troll vycenil zuby ve vlčím úšklebku: "Živého mě nedostaneš a druhou možnost zabít mě už mít nebudeš. Stane se z tebe nejslavnější mnich – možná si z tebe Opat udělá svého zástupce!" to řekl tak opovrhlivým a nenávisným tónem, až mi po zádech přeběhl mráz.

Opatrně jsem sekeru položil na pěšinu – tak, aby okovaný konec toporu vyčníval nad propast hučící větrem.

Prudký poryv trolla znovu rozkýval – jeho levá ruka hledala nějaký chyt, ale bouřemi ohlazená skála byla skoro jako sklo. "Je to tam hladký, co?" řekl jsem zamyšleně.

Ani se na mě nepodíval. Kazajka se mu k prasknutí (kdyby kůže holkor-holkora mohla prasknout) napínala na obludně napnutých zádočných svalech.

Několika ranami kladívka jsem do spáry v pěšině zarazil skobu, zaklel ji nejsilnějším jistícím kouzlem, jaké svedu, odmotal si od pasu dvacet stop provazu, uřízl ho mečem a přivázal ke skobě.

"Hej, fešáku, chytej!" naklonil jsem se nad propast a hodil lano dolů.

Troll už toho měl i přes svou obrovskou sílu zjevně dost. Ale jak jsem řekl "chytej", napjal svaly a podíval se nahoru takovým pohledem, že něco podobného bych už nikdy (nikdy!) zažít nechtěl.

Když místo očekávané sekery přilétlo ve větru pleskající lano, změnil se nenávisný výraz nejprve v užaslý a hned nato v podezřívavý. Přitáhl si lano k sobě, ale nepověsil se na něj.

"Poslouchej, ten špagát je tady nahoře přivázaný k celkem solidní skobě – jestli chceš, tak po něm můžeš vyšplhat – jestli ne, tak klidně skoč dolů, mně je to celkem jedno. Kdybys ale přesto zvolil tu první možnost, uklid' to tady – byl bych strašně nerad, kdyby se o

mně někdo dozvěděl, že pomáhám trollům – tu skobu budeš muset nejdřív odeklít – mělo by na ni stačit negované Mechové zaklinadlo.

Troll se mi díval do očí stále nedůvěřivěji a jeho žlutý zrak zlověstně světlkoval.

"Já tu na tebe čekat nebudu – jak už jsem říkal – nesmím se kompromitovat. Sekyrku ti tady nechám... No tak se měj fajn a... a je to jenom na tobě, příteli pidimužíku!" Řekl jsem to naschvál, protože síly už mu docházely naprosto očividně, a tak jsem ho chtěl aspoň trochu naprudit, aby zkusil vylézt když už pro nic jiného – tak aspoň ze vzteku na mě.

"Proč to děláš, ty parchante!" ozvalo se zdola zuřivě. Schoval jsem meč a zahalil se do kutny. Proč? Na to se a to nejen pro dvě možné odpovědi – nedá odpovědět nijak jednoduše a snadno, a navíc ještě tak, aby mi uvěřil. No jak by znělo od člověka v kutně Černého řádu třeba toto: Jsem princ Rolf a má čest mi velí nezabíjet bezmocné nepřátele, chránit slabé a mstít bezpráví. – Jak by to znělo, navíc, když to nemůže být pravda.

Přehodil jsem si cíp roucha přes rameno a vydal se po hrbolaté stezce vzhůru.

Kdysi dávno žil v Údolním království šťastný princ. Měl moudré rodiče, dobré učitele a krásnou snoubenku. Jmenovala se Karlen a byla to dcera krále Hálcana, pána sousedního, mnohokrát většího Severního království.

Když bylo šťastnému princovi čtyřiaadvacet let, když již prokázal svou vladařskou moudrost i statečnost v boji, rozhodl se jeho otec, starý král Gunard, že mu předá žezlo své malé říše.

A protože král potřebuje královnu, bylo určeno, že šťastnému princovi a princezně Karlen bude vystrojena svatba, a to přesně v den jejích osmnáctých narozenin – a hned následujícího dne bude korunovace (princův královský otec a král Hálcan si mnuli ruce, kolik spojením těchto tří slavností ušetří peněz – tedy ne že by to byli nějakí skrblicí – ba naopak! – na onu narozenino-svatbo-korunovací nemělo být vzhledem k množství jídla, vína a piva pro obecný lid zapomenuto po dlouhé věky.

Což se také stalo, ale z úplně jiného důvodu.

Oslavy probíhaly v Údolním království, na vznosném starém hradě šťastného ženicha. Počasí a bohové jim přáli, a tak místo obvyklé mlhy a deště svítilo bledé slunce.

Nedlouho potom, co průvod vážných, skvostně oblečených svatebčanů vešel do tradiční Svatyně, kde měl životy prince a princezny navždy spojit kněz nového náboženství, stala se ona věc.

Již notně rozveselený lid bouřil špalíry po stranách cesty a z plna hrdla provolával snoubencům slávu. Ti, bledí vědomím své důležitosti, vešli do vrat Svatyně, zčernalých horským povětrím.

Uvnitř svítily řady vysokých voskovic a u slavnostně vyzdobeného oltáře na konci chrámové lodi stál – v bílém, jen na svatby králů připraveném rouše – starý nejvyšší kněz, obklopený svými ministry.

Průvod pomalu a slavnostně krácel po věky a tisíce kročejů vyšlapaných kamenných dlaždicích, doprovázen bučivým trubením na tradiční volské rohy.

Obřad začal.

A právě když se kněz ptal "Bereš si, princezno Karlen ze Severního království, prince Rolfa, dědice Udolního království, za svého právoplatného manžela před Bohem i lidmi?", se místo očekávaného "Ano" ozvalo naprosto neočekávané "Ne!". To slovo ale neřekly něžné rtíky princezniny, ale zaskřehotaly odporné, zvrhlými vášněmi prohnuté pysky temné bytosti, která se za slabého světélkování zhmotnila po boku princově.

"Bere si totiž mě! Pokračuj, pátere!" pokynula k oltáři ona bytost, zahalená v černé kutně opásané mečem. Na to pokynutí se zároveň zhmotnilo několik podobných bytostí – ale s meči v rukou.

Byli to strašní bojovníci.

A tak hrůzou zbledlý kněz pokračoval v obřadu za chroptění umírajících a klokotavého bublání krve vytékající na posvátnou dlažbu.

To už princezna Karlen dávno omdlela.

První, nejstrašlivější z bytostí, znovu pokynula a znovu a znovu a znovu – další a další černí mniši s nahými čepelemi se dávali do krvavé práce. A byla věru lehká. Od nízké až po tu nejvyšší se šlech-

ta z obou království sjela na slavnost a v dobrém rozmaru popíjela pivo a víno. A tak jindy ostražití a stateční bojovníci umírali ve slavnostních, k boji naprosto nevhodných hávech a s korbely piva v rukou místo mečů.

Ze šlechticů jatka nepřežil nikdo. Jediní dva, kteří pak mezi mrtvolami nebyli nalezeni, byl starý kouzelník, který už před dávnými věky přijal tradiční jméno královských mágů Merlin, a princ Rolf, jehož hlava padla jako první.

Pro horský kraj nastala doba strachu a hrůzy. Z obou království vzniklý, mezi Hraničními horami sevřený svět, se začal nazývat Říší Černého opata.

Ony hory od té doby nepřekročil mimo jediného poutníka už nikdo. A i tím posledním potomkem byla sama Smrt, která se usídlila v potocích krve a slz obnoveném prastarém hradě – děs budícím novém sídle Černého opata – od pradávna zvaném Trollharrberg – podle nedostupného masivu, na němž se mezi mraky tyčí.

Jediné co v myslích poddaných úpících pod vládou mnichů Černého řádu přežívalo, byly po nocích šeptané legendy.

Zvolna jsem stoupal stále řidším a řidším horským vzduchem a přemýšlel o jedné z nich, na jejíhož protagonistu jsem včerejšího dne narazil – o Legendě o posledním z Trollů – o slavném Thorgsonovi.

Pak, když už se šerilo dalším večerem, jsem konečně dospěl k bráně sídla Černého opata a bez zaváhání na ni zabušil.

Okolí páchlo hnijícím masem a pro bušení na bránu se dalo použít pouze obrovské rezavé klepadlo – jinak byla skoro do posledního místa pobita plesnivými lidskými lebkami a hlavami v nejrůznějším stupni rozkladu a oklovanosti.

Z věže vyhlédla hlídka ozbrojená lukem:

"Řekni své jméno a co tě sem přivádí, bratře!" Nahoře na hradbách se napjalo několik dalších luků a právě tolik zubatých šípů mi bylo namířeno na různé části těla.

"Jsem bratr Alfred ze Severního opatství a přináším důležité poselství pro Otce!" zvolal jsem.

Luky se jakoby neochotně stáhly.



Takže prozatím se má hlava nestane další pochybnou ozdobou těch vrat.

Zaskřípaly závory a brána se otevřela. Vešel jsem.

"Ukaž mi svá pověření!" rozkázal vysoký neozbrojený mnich, stojící v podloubí strážní věže. Vytáhl jsem pergamen ukradený pravému Alfredovi (kterého jsem zabil na hranicích bývalého Severního království) a čekal na otázky. Věděl jsem, že přijdou – tedy pokud mi Alfred, než jsem ho zabil, nelhal – ale to není moc pravděpodobné, protože své otázky jsem tehdy zdůrazňoval příkládáním jeho nejrůznějších končetin do pomalého ohně. Ale jestli lhal, tak já nyní zažiju něco asi mnohem nepříjemnějšího – a když nebudu moci bolest vydržet, nikdo mě milosrdně nezabije, jako já nakonec jeho.

Vysoký mnich (se zamračeným čelem) zdlouhavě studoval pergamen; pak vypálil první otázku:

"Jak se jmenuje představený kláštera Severního opatství?"

"Hagen, zvaný Kleště."

"Kolik je...?"

Otázka následovala otázku a já na ně odpovídal, jen co doznělo jejich poslední písmeno.

Podle toho, jak se mnich tvářil a jak okolostojící "bratři" skláněli meče k zemi, je pomalý oheň ten pravý prostředek, vedoucí k pravdomluvnosti. Také vzhledem k tomu, že jsem tehdy odstínil místo oné ostudné exekuce Vlčím zaklínadlem, jsem si byl docela jistý, že nic z toho, co se událo v té vlhké a studené jeskyni na hranicích Severního opatství, neproniklo ven.

Odpočívej v pokoji, v duchu jsem požehnal kdesi ve tmě plesnivějícím, částečně ohořelým kostem pravého Alfreda. To už jsem se v doprovodu vysokého mnicha proplétal labyrintem nízkých klenutých chodbiček a strmých schodišť s kluzkými, vyšlapanými stupni.

"Tady, bratře Alfredě," zastavil můj průvodce před jedněmi nízkými dveřmi, "v této cele si odpočiň po cestě – hned ti nechám poslat nějaké jídlo – zítra ráno ti přijdu říci, kdy a zdali vůbec tě Otec přijme."

Vůbec se mi do temného otvoru za dveřmi nechtělo, ale nedalo se jinak. Mnich mi posvítil trojramenným svícem a já si od čadících plamének zapálil svíci a přilepil ji do výklenku v hrubě otesané ská-

le, odkud se k podlaze táhla široká stuha v bizarních krápnících ztuhlého vosku.

Za malou chvilku mi přinesli dvě placky nekvašeného chleba a džbánek slabého, zvětralého piva. Jediné, co mě tedy mohlo těšit, bylo, že dveře cely zůstaly odemčené.

Pečlivě jsem potravu prozkoumal pomocí Rulíkové formule, a když se neobjevilo žádné světélkování signalizující jed, s "chutí" jsem všechno snědl.

Krátce jsem si zdříml na hrubé pryčně, a když pak za úzkým oknem nastala hluboká noc, začal jsem se připravovat. Vytvořil jsem svého fantoma a pomocí Mechového zaklínadla ho stabilizoval na kavalci v podobě spáče zahaleného do kutny. Odepjal jsem si runový meč a opřel ho do výklenku pod oknem, všem případným slídilům na očích. Pak jsem se přepatrně zahalil do jemného přediva Nočního zaklínadla a už jako průsvitný stín temnější než tma jsem proklouzl do chodby za dveřmi.

Samozřejmě že mě hlídali.

Nepozorován jsem se prosmekl kolem stráží a směřoval bludištěm křížících se schodišť vzhůru – tam někde je přístup do nejvyšší z věží Trollharrbergu – a tím i do soukromých komnat Černého opata.

Pohyboval jsem se tišeji než stín, od kterého bych byl i v případě přímého osvětlení téměř k nerozeznání – pouze neexistovalo nic, co by mne mohlo vrhat.

Studený průvan hučel ve výklencích prastarého sídla a páchl plísňí a kouřem.

Dlouho jsem postupoval nerušeně; pak se na ohybu zdi přede mnou objevil červený odlesk louče. Vtiskl jsem se do rohu a počkal, až stráž přejde.

Po dalších několika stech krocích jsem zaslechl vzdálenou ozvěnu mnoha hlasů – to bylo dobré znamení (Už mně nějakou chvíli užíral strach, že jsem zabloudil).

Za zády další stráž, krácející na opačnou stranu, jsem proklouzl do velikého sálu, kterému se říká Modlitebna (vše o tom, jak se co jmenuje a kudy přibližně mám jít, jsem vyzvěděl od Alfreda).

V místnosti – až na šest vysokých mnohoramenných svícňů, nebyl žádný nábytek. Snad půl druhé stovky mnichů klečelo ve dvou řadách proti sobě a mumlavě se modlilo, hlavy hluboce skloněné a překryté splývavými kápěmi.

Dvoučlenná hlídka volným krokem procházela uličkou mezi nimi a já se pomalu plížil podél levé zdi jako další z mihotavých stínů vrhaných svícemi.

Z místnosti vedly mimo dveří, kterými jsem vstoupil, ještě dvoje další. Věděl jsem, že do Opatovy věže se jde těmi vlevo – pravými by měla odejít hlídka.

Nepozorovaně proklouznout levými dveřmi, které smí mimo samotného Opatu otevřít jen tři z jeho nejbližších rádců – to byla nejslabší část mého plánu. Používat Transportní kouzlo (jedno z nejsložitějších kouzel, co existuje) jsem se nikdy nenaučil tak, aby to nebylo smrtelně nebezpečné nejen mně, ale i širokému okolí (mnoho z malých předmětů, s kterými jsem zaklínadlo trénoval, zmizelo v kdovíjakých končinách Nesvěta). Proto těmi dveřmi budu muset projít normálně – a málokdy používaná klika bude určitě strašně skřípat.

Stále jsem se plížil podél zdi, když do Modlitebny vstoupila další hlídka. Místo aby začala přecházet za tou první, mniši vytáhli meče a postavili se přede dveře. V tom okamžiku oba muži z první hlídky udělali totéž u pravých dveří na opačné straně místnosti.

"Princi Rolfe, jestli si ve své bláhovosti stále myslíš, že jsi zůstal nepoznan, tak jsi ještě větší hlupák, než by si bylo možné pomyslet," řekl jeden z mnichů a vstal. Byl to onen vysoký "bratr", který mne zkoušel u brány. Jeho zeleně zářící oči se opíraly přesně o místo, kde jsem (podle svého nejlepšího vědomí téměř neviditelný) strnul.

Mnich luskl směrem ke mně prsty a já si jako zasažený bleskem uvědomil, kdo to vlastně je.

Osobní mág a pravá ruka Černého opata – Darell, zvaný Vysoký – tím jediným lusknutím rozlomil mnou tak přepečlivě spředené Noční zaklínadlo: Stál jsem proti sto padesáti ozbrojeným mnichům jasně viditelný a s prakticky holýma rukama.

Vytrhl jsem z pouzdra pod kutnou dlouhou a velice ostrou dýku.

"To tě, princí Rolfe, starý Merlin nenaučil moc dobře ani ta nejzákladnější kouzla," řekl posměšně Darell. "Jak ses mohl, blázne, domnívat, že tvé amatérské pokusy ujdou mé pozornosti – zde, za hradbami Trollharrbergu!" Ozval se přidušený smích a vysoký kouzelník pokynul rukou. Dav černých mnichů povstal jako jeden muž a začal se kolem mě svírat.

První – a nejrychleji ze všech, ke mně mířili dva mniši malých a úplně stejných nahrbených postav. Oba měli i stejná, obludně široká ramena, a paže – normálně sahající hluboko pod kolena – nyní sukovitými prsty trčícími z dlaní velikosti vík od vinných sudů napřažené směrem ke mně. Ani tyto dvě bytosti mi nebylo zatěžko poznat: Kilmalcom a Kilmansegg – příšerná dvojčata – kati, opájející se krví a bolestí Opatových mučírén.

"Otec ho chce živého!" rozkázal zvýšeným hlasem Darell a já věděl, že to platí hlavně jim. Dvacet tlustých a strašlivě silných prstů se zachvělo nefalšovaným zklamáním.

Vymrštil jsem proti zužujícímu se půlkruhu černých mnichů Skalní kouzlo té nejvyšší intenzity, jaké jsem schopen.

Přední řada zakolísala, ale pak se Darell zachechtal (dost pobaveně až posměšně – na to kolik sil mě Skalní zaklínadlo stálo) a druhým lusknutím prstů kouzlo rozlomil.

Tak jsem levou rukou z pouzdra na zádech vyškubnul jeden z vrhacích nožů a mrštil ho po bližším z hrbatých dvojčat.

S uspokojením jsem zaznamenal mlasknutí čepele pronikající masem, následované bolestným zaječením.

Darell se zachmuřil a vypálil proti mně svou (takzvanou Žulovou) variantu Skalního zaklínadla.

Má bytostná podstata je ovšem mnohem vhodnější na lámání cizích kouzel, než na vytváření vlastních: s úsměvem a naprosto stejným lusknutím prstů jako on předtím, jsem tentokrát já rozlomil jeho zaklínadlo. Energie jím použité magie rozdrolila povrch kamenné zdi za mými zády.

Darell smrtelně zbledl a do té chvíle zelené oči se mu rozežhnuly pro změnu rudě.

Pak jsem se stal svědkem nelítostného boje panujícího v tomto místě zla; boje o jakýkoliv kousek místa, bližšího jejich Černému slunci:

"Ustup, nedouku!" řezavý hlas jednoho z černých bratrů v zadních řadách práskl jako bič. Podle toho, že Darell zbledl ještě o dva odstíny, bylo naprosto zjevné, že jeho neúspěchu v tak citlivé oblasti pro kouzelníky okamžitě začal využívat nějaký jeho odstrkovaný, ale přesto asi konkurent – zjevně další uchazeč o místo pravé ruky Černého opata.

"Stůjte, bratři!" práskl znovu onen hlas, "já ho zneškodním – je škoda každé kapky naší posvátné krve!" Dav už jen velmi pomalu postupujících mnichů (řád) zastavil a rozestoupil se před druhý mágem. Byl o hlavu menší, ale asi o patnáct hlav ambicióznější než Darell; kutnu měl převázanou okázalým zlatým provazcem – ale navíc byl mnohem horší kouzelník.

Použil proti mně nikoli Skalní, ale Kamenné kouzlo (a to je velký rozdíl!) – navíc ještě skloubené s prapodivně deformovanou variantou stínícího Vlčího zaklínadla (tedy naprosto nesmyslná kombinace).

Znovu jsem sáhl dozadu za opasek a druhý z mých stříbrných nožů bleskl mihotavým přitímím sálu.

Tentokrát ho Darell žádným zaklínadlem nevychýlil (a druhý kouzelník to ani v sebeobraně nedokázal), a tak se místo do ramene, jako v případě hrbatého dvojčete, zasekl přímo do mágova krku – těsně nad límec kutny – tedy přesně jak bylo zamýšleno.

Mág s hlasitým zaduněním klesl na kolena a záhy se s vybouleným a nesmírně udiveným výrazem skácel na studenou podlahu.

Tak onen velmi ambiciózní a velmi špatný kouzelník i zemřel – protože se mu nikdo neodvážil pod zdrcujícím Darellovým pohledem pomoci, utopil se ve vlastní krvi.

To už jsem ale pozoroval jen jako naprosto nečinný a hlavně činný neschopný divák – nezraněné z dvojčat po mně totiž švihlo řetězem a vyrazilo mi dýku z ruky – vzápětí mě zasypala hora těl páchnoucích zatuchlinou a zkyslým potem.

"Neubližte mu!" zahřměl Darellův hlas. "Od něj! No tak!" rozehnal kopanci dav mnichů, z nichž si na mě tak moc každý chtěl dup-

nout, nebo mě bacit pěstí, že se to pro jejich obrovský počet (naštětí) povedlo jen málokterému.

Rozsvětlo se a já nad sebou, místo sešklebených tváří a zubů svítících zpod kápí, uviděl začouzený strop. Pak mi do zorného pole vplul obličej Darella – shovívavě se na mě usmíval – a jak by také ne, když jsem ho tak elegantně a nenapadnutelně zbavil konkurence, dodělávající teď v louži zpěněné krve.

"Černý Otec už tě očekává, princí," shovívavý úsměv se proměnil v něco mnohem ošklivějšího.

"Ten váš poslední Merlin byl opravdu obdivuhodný lékař! Dokonce bych si troufl říct, že jeden z největších, co tento svět kdy nosil," řekl zamyšleně Černý opat a zblízka si prohlížel širokou bílou jizvu, obtácející můj krk. "Ale proč léčit, když zabíjet je o tolik jednodušší... Pusť ho!" Ten rozkaz platil nezraněnému z hrbatých katanů – Kilmanseggovi, který mi držel hlavu tak pevně, že jsem na Opata nemohl ani plivnout.

Ta odporná bytost se za celá ta dlouhá léta ani v nejmenším neměnila: Stále tytéž tenké křivé rty, dráповité prsty a obličej, z něhož se pod pergamenovou kůží lebka přímo drala ven – jeho oči stále připomínaly dvě kulaté loužičky roztaveného stříbra. Vypadal úplně stejně jako toho dne, kdy vyvraždil mou rodinu, uloupil mou zem a snoubenku, a kdy mi meč jeho pohůnka odsekl hlavu.

"Takový talent, vždyť on dokázal, že nejen žiješ, ale ani nestárneš, princí. A vzhledem k tradičně vysokým morálním kvalitám vaší rodiny nemohu předpokládat, že tě starý Merlin naučil používat mou osvědčenou metodu na dlouhověkost." Černý opat se krutě usmál – mnoho jsem slyšel o příšerných krvavých obřadech, z nichž plyne jeho věčný život.

Byl jsem připoután silnými okovy z ohněm zčernalého železa ke zdi mučírny, osvětlené čadícími loučemi. Vrstvou sazí pokrytý stop se mi klenul nízko nad hlavou.

V kamenné podlaze pod mýma nohama jsou stružky na odvádění krve.

"Tvá pitva bude jednou z nejzajímavějších věcí, co jsem kdy dělal, princí, to mi věř!" otočil se Opat už ve dveřích. "A vy dva mi ručíte za jeho život hlavou – pořádně ho připravte, ale nesmí vám v žádném případě umřít a nesmí ztratit řeč – já se ho ještě potřebuju zeptat na hodně věcí!" To Černý opat řekl takovým tónem, že i mě, přes vedro sálající z ocelového koše plného řehavého uhlí, zamrazilo. Kati sklonili hlavy až k podlaze.

Černý opat se na mě naposledy "usmál" a dveře mučírny se za ním s prásknutím zavřely.

V koši s uhlím vězely železné nástroje, rozžhavené do bílého žáru. Kleště s pilovitými čelistmi na mě působily ještě asi tak nejlidštěji.

"Já začnu!" zaskřehotal Kilmalcom a strhal ze sebe kutnu. Na zpoceném zraněném rameni mu svítil pruh špinavé zakrvácené látky (podle toho jsem ho poznal).

"Obleč se, ty prase smradlavý, kdo se má koukat na ten tvůj hrb!" řekl jsem posměšně. Uvnitř jsem se připravoval na odpoutání duše – tak se prý dá přestát i to nejtěžší trýznění, ale mě takovéhle věci nikdy moc nešly.

"Né, já se oblíkat nebudu, ale ty už se za chvíli nebudeš muset koukat vůbec na nic!" řekl mnich, navlékl si tlusté rukavice a opatrně z koše vytáhl bíle svítící bodec. Soustředěně přitom vyplazoval jazyk a blaženě se usmíval – jako malé dítě.

Slyšel jsem, že ve zdejších mučárnách obvykle začínají vypálením očí – další trápení je pak o to efektnější, že oběť neví, odkud příští bolest přijde.

Zapolykal jsem a vyrazil proti katovi tou nejbrutálnější variantou Skalního zaklínadla, jaké jsem schopen.

"Tohle ti nepomůže," zasmál se jeho bratr, spokojeně opřený a bočníci obrovského křesla, vybaveného bodci a několika velmi nepříjemně vypadajícími šrouby. Podíval jsem se ve směru jeho pohledu a uviděl malý talisman – lebku, hrubě vytvarovanou z horské žuly.

Něčemu takovému Merlin říkával "selektivní rušička kouzel". Prázdné oční důlky lebky byly namířeny přímo na mne. Zatnul jsem zuby a možná naposledy se podíval po okolí:

"Co mě nejvíc mrzí, že jako poslední věc uvidím tu tvou odpor-nou držku, parchante!"

Rozžhavený trn byl stále blíž a blíž – až teprve teď jsem si s opravdovou hrůzou uvědomil, jakou z mého budoucího utrpení mají oba radost.

Začal jsem zběsile kývat hlavou ze strany na stranu.

Oba katani se tomu hlasitě rozchechtali. Ten bližší přitom tak prskal, až mne kapičky jeho slin studily na tvářích některé z nich se syčivě odpařovaly na žhavém kovu v jeho ruku.

Pochopil jsem, že kývání hlavou bylo očekáváno – že patří k rituálu.

"Brácho, pojd' mu podržet hlavu, chlapeček se nám cuká!" oba se znovu a ještě hlasitěji rozesmáli.

Ten druhý se odlepil od křesla a nacvičeným hmatem mi stiskl hlavu – jako když si Černý opat prohlížel mou jizvu. Cítil jsem, jak mi pod jeho prsty zapružily lebeční kosti.

Tak to je asi opravdu konec, zavířilo mi hlavou, a po obličejí stékající stružky potu se změnilly v malé vodopády. Zavřel jsem oči a soustředil se už jen na to, abych neřval moc nahlas.

"Já začnu, pozór... už začínám!" řekl mezi dalšími dvěma výbuchy smíchu kat s železem.

Když jsem na tváři ucítil ten strašlivý, nesnesitelný žár, začala se mi podlamovat kolena.

Železo bylo už tak blízko, že jsem slyšel syčení svého vypařujícího se potu.

"A co kdybych začal já?" Tento hlas do mučírny rozhodně nepatřil.

Něco křuplo a ohnisko žáru, jasně viditelného i přes pevně stisknutá víčka, zmizelo. Vzápětí povolilo sevření mé hlavy Otevřel jsem oči.



Přede mnou stál Thorgson, Poslední z Trollů  
Proti němu – vrčící jako divocí psi – mojí kati.

Přestože byli shrbení a pokřivení, stále byli o hlavu vyšší než troll.

"Ať ses tu vzal třeba z pekla, chcípneš, trolle!" zaskřípal zuby Kilmansegg a bleskurychle po Thorgsonovi chňapl oběma opičíma rukama.

Troll je zachytil ještě ve vzduchu a jednou tmavou dlaní je stiskl k sobě. Katovy býčí svaly se zavlnily a napnuly jako řetězy.

Přestože jeho bratr zareagoval také velmi rychle, polapený Kilmansegg už neměl šanci.

Troll krátce trhl paží, svírající obě předlouhé ruce, ozvalo se křupnutí doprovázené výkřikem a Kilmansegg padl na zem, kde mu troll probodl okovaným toporem sekery hrud'.

Druhé z dvojčat do trolla narazilo ramenem, odhodilo ho ke zdi a sevřelo mu prsty kolem krku.

Vrávorajícímu Thorgsonovi vyklouzla sekera z prstů. Zlobně zavrčel a stiskl olbřímí ruce, drtící jeho krk. Přestože ho Kilmalcom tiskl ze všech sil, nezdálo se, že to trollovi nějak vadí – naopak – kat sám začal sténat, a já podle skřípavého zvuku, ze kterého šel mráz po zádech, poznal, že mu svěrák trollových prstů láme kosti.

Když se skučící kat pokusil Thorgsona kopnout do břicha, ten s ledovým úšklebkem na černých rtech pustil jeho paže a jedním krátkým hmatem mu otočil hlavu kolem dokola.

Troll zvedl sekeru, pečlivě z ní otřel krev a otočil se ke mě: "Nemysli si, že jsem ti nějak zavázán, ty drzý člověče, ba naopak. Za to, jak jsi mne dvakrát urazil, bych tě měl na místě zabít!" Odmlčel se a jeho přísné, žlutě zářící oči se mi zavrtávaly do potem svědícího obličeje. "Tohle tady," ukázal palcem na mrtvolu katů, "jsem pro tebe udělal jen proto, že tvoje varianta Mechového kouzla, které jsi použil ve skalách na skobu, mi konečně umožnila zkompletovat mé vlastní Transportní kouzlo – které jsem vstupem do Trollharrbergu úspěšně vyzkoušel." Thorgson zmlkl a jedním klíčem z tlustého svazku na zdi se pokusil otevřít mé okovy. Když se mu to ani na třetí pokus nepovedlo, se zaklením je začal lámat (ty okovy).

Poněkud fascinovaně jsem pozoroval pŕpalcov  železo, praskající v hol ch prstech.

"Nějak jsi nám od posledn  zesílil, poslední muži z Divokých Troll ... Ne! Neber to jako ur zku! Myslím to naprosto v zn !" rychle jsem řekl, pŕi pohledu, jak se najednou začal tvářit. V duchu jsem si rozkázal, že pŕi rozhovorech s ním budu muset být mnohem opatrnější.

"Upozorn ji t ,  lov  e, že pŕi tŕet  ur  ce t  bez milosti zabiju!"

"D m si pozor, pane Thorgsone, d m, ale ted' musíme rychle pryč – mají tu poměrně vyvinut  systém sledování magick  aktivity – a ten v š pŕ chod jim ur it  neušel." M j uctiv  t n na něj zapůsobil vyložen  pozitivn .

"...pane Thorgsone – tak už mi stra n  dlouho nikdo neřekl..." zabručel a rozlomil poslední okov, obepínající m j lev  kotník. .

"Myslím, že naše cíle jsou spole n , a tak bychom pŕ padn  mohli i spole n  postupovat. Co tomu říkáte, pane Thorgsone? J  napŕ klad v m, kde jsou komnaty  ern ho opata..."

"Dobŕe,  lov  e, to j  samozŕejm  v m taky," odsekl netŕp liv , "Trollharrberg je star  pevnost, postaven  Severn mi trolly – a všichni jeho p nov  vždy bydleli ve věži zvan  Trollmarh d.  ern  bestie ur it  není výjimkou," krátce se mi zahleděl do očí: "Dobrá... dovolím ti tedy,  lov  e, aby ses podržel m  ruky – pŕenesu nás do jeho komnat m m nov m Transportn m kouzlem."

Učinil jsem (nerad! – k Transportn m kouzlům opravdu nechovám důvěru), co mi bylo dovoleno.

Hustota magického působení v mu  rn  velmi vzrostla, ale pŕesto jsme stále setŕv vali na místě.

"Ta lebka!" vzpomněl jsem si. Natáhl jsem se a uložil talisman do kapsy. Pe liv  jsem pŕitom dbal, aby její oční d lky směřovaly od nás.

Troll znovu začal kouzlit, ale ani tentokrát nebyl  sp  n . "Asi budu muset je   uv  it n jak  drobn  úpravy ve startovací sekven-ci..." zamy len  zahučel a nespokojen  kŕ sl sekerou do podlahy.

"Takže musíme bohužel p  ky,  lov  e."

Střehl jsem se jakkoliv komentovat neúspěch jeho Transportního zaklínadla – na své kouzlení je každý opravdu velmi citlivý (obzvlášť na jeho nezdary!) – a natož nerudný troll.

Rychle jsme probíhali chodbami (podle mne i značně neopatrně. Thorgson tady zjevně nebyl poprvé, ale zeptat se ho, jestli se náhodou zrovna necítí nesmrtelným, jsem nějak neměl kdy. Na můj vkus a řídký vzduch se pohyboval opravdu až nehezky svižně.

S jeho pojetím opatrnosti jsem se seznámil záhy. To jsme narazili na dvoučlennou hlídku Černého bratrstva. Nestačili ani vykřiknout – a já mám od té chvíle boty, meč a dvě dýky.

Když jsme (já udýchaný až hanba) dospěli ke dveřím Modlitebny, měl jsem za to, že by bylo vhodné na chvíli zastavit a poradit se o taktice dalšího postupu – ne tak Thorgson:

Nyní jsem se seznámil se svérázným pojetím trollí "taktiky": Okovanou botou vykopl dveře (třísky jenom létaly) a s bojovým řevem Divokých Trollů vtrhl dovnitř.

Tentokrát byla Modlitebna osvětlena dvěma řadami loucí na zdech.

Nezbývalo mi, než se Thorgsonovi držet v patách.

Jestli jsem si v první chvíli kdesi v koutku duše myslel (a hlavně přál!), že by uvnitř nemuselo být zrovna sto padesát mnichů jako posledně, v druhé chvíli už mi nezbýval čas myslet si vůbec cokoliv.

Bylo jich tam minimálně jednou tolik!

Trolla to nijak neznepokojilo. Neustával ve válečném pokřiku (znělo to jako ledová lavina řítící se nefalšovanou severní vichřicí) a budil tak dojem, že je nás (i se mnou) nejméně pět. Práce jeho sekery toto číslo ještě zdvojnásobovala.

Množství mnichů bylo paradoxně naší výhodou – oni se navzájem pletli a my se nemuseli dívat, kam naše rány padají – vždy to bylo do správného masa.

Prvním nápořem jsme jako rychlý klín (jeho čelem byl samozřejmě Thorgson – já mu kryl záda) pronikli skoro do čtvrtiny dlouhé místnosti. Během okamžiku jsme se po kotníky brodili v kluzké krvi – tak nepříjemně slizce mě skrz boty hrála do nohou.

Náš postup se pozvolna zpomalil, až se ho stále novým a novým mnichům podařilo úplně zastavit.

"Vpravo, Thorgsone! Ke zdi!" Sám jsem tím směrem udeřil Skalním kouzlem – mnoho nepomohlo, ale přece jenom trochu uvolnilo cestu.

Než jsme zdi dosáhli, oba jsme utrpěli první šrámy – nic, co by stálo za povšimnutí.

Opřeli jsme se rameny o chladný kámen a zároveň zády o sebe – já otočený dozadu – a znovu jsme začali postupovat. Thorgsonova sekýra svištěla ve strojovém, lesklém, děsivě rychlém obrazci, kterým nemělo šanci k tělu velkého válečníka proniknout nic živého. Krev masakrovaných mnichů cákala až na strop, odkud nám kapala zpět na hlavy.

Já, meč v pravé a dýku v levé ruce, jsem jenom odrážel útoky a jistil dosažené pozice.

Troll se pomalu, ale s děsivou neústupností prosekával stále dopředu – připadal mi jako šílený zkrvavený dřevorubec.

Od nějaké chvíle přestal s válečným pokřikem, ale krátce nato začal zpívat trollí bojovou píseň. Byla celá ve Staré řeči, rozuměl jsem z ní jenom jednomu slovu – bylo to ale snad každé třetí, a stále znovu a znovu se opakující: smrt!

"Stále mě překvapuješ, člověče!" křikl Thorgson a vyrazil zpoza mých zad na další krvavé žně.

Když jsme se prosekali do tří čtvrtin místnosti, přestal troll i zpívat. Okamžik po tom, naplněný jenom neustálým svistem sekery a třeskem lámaných zbraní a drcených kostí, se ozvalo nepříjemně známé zafíčení. Instinktivně jsem stáhl hlavu.

Šíp ze samostřílu, vypálený mnichem, kvůli míření svými bratry vyzdvíženým těsně pod strop, zasáhl Thorgsona přímo doprostřed hrudníku, omotaného řetězy.

Vše jsem viděl jenom koutkem oka, ale zřetelně jsem slyšel, jak můj spolubojovník vyhekl. Naštěstí: co je to šíp z kuše proti kazajce z nefalšované kuše nefalšovaného černého holkor-holkora.

Střelec už stačil natáhnout zbraň a vkládal druhý šíp. Ten už mohl jít do masa (a třeba i mého!).

"Kryj mne, pane Thorgsone!"

Troll se místo ramenem opřel o zeď zády a svištění sekery získalo nový, podstatně rychlejší rytmus – část té složité, ocelí vybarvené křivky zahalila i mne.

Stačilo to: mrštil jsem zkrvavělou dýku, a ta, přesně podle mého záměru, nejprve přesekla tětivu kuše, a hned nato projela mířícímu střelci okem.

Vyškubl jsem z opasku druhou dýku a opět převzal své povinnosti.

"To na člověka nebylo špatné!" rozjařeně do vřavy vykřikl Thorgson.

Pak se ve světle loučí před dveřmi komnat Černého opata objevil Darell Vysoký.

Dotírající mniši se od nás bleskově odpoutali.

Troll rychlým skokem získal kus uprázdněné podlahy a pak do něj narazila Darellova Žulová varianta.

Opřel jsem se mu rukojetí meče o záda, a tím ho zachytil, druhou paži jsem zvedl nad hlavu a posměšně luskl prsty a Darellova rozlomená magie jenom zvířila tratoliště pod našima nohama.

Jasně jsem uviděl, jak obličej vysokého kouzelníka opět ztrácí barvu.

Zakryl jsem trolla tělem a zavolal na bledého mága: "Hej, šejdíři, musíš na mě zkusit něco silnějšího, než tyhle hračky!" To on vzápětí i udělal.

Na rtech mu zabublaly sliny a udeřil proti mně zběsilostí spletenou z kouzel přímo vražedných.

Na rozlomení této vpravdě zdrcující kombinace pěti speciálních útočných zaklínadel jsem musel lusknout oběma rukama zároveň. Pochodně v síni. pohasly a hrubou kamennou zeď za mnou pokryla síť na prst širokých prasklin. Mág vyboulil rudě svítící oči a z úst mu začala stékat na hrud' pěna.

To byl ten pravý okamžik.

Bleskově jsem otočil dýku v ruce a s co největším švihem a razancí jí vrhl proti kouzelníkovi. Byl tak vyčerpaný a vyděšený mou odolností proti speciálním útočným kouzlům, že ji nestačil vychýlit

o víc než o palec doleva. Tak se mu dýka místo doprostřed – zasekla do kraje vysokého čela. Úzká čepel projela kápí a s hlasitým zadrnčením i lebeční kostí.

Kouzelník, odhozen energií zbraně, narazil na dveře za sebou a skácel se.

Prorazit ke dveřím od věže už bylo otázkou okamžiku – mnišstvo nějak ztratilo elán.

Prosmekli jsem se kolem Darella (v mrtvých očích měl stále ten vyděšený údiv – tak rád by určitě věděl, co mi umožnilo lehce potírat jeho kouzla).

Bez problémů (točité schody vedoucí vzhůru bránilo sotva deset mnichů) jsme vpadli do soukromých komnat Černého opata.

Nalezli jsme ho sedět na vysokém trůně v ponuré kruhové místnosti, zabírající celé horní patro věže. Šest kamenných, ve středu komnaty uspořádaných sloupů podpíralo střechu.

Jeho oči zářily tmou a ještě víc připomínaly roztavené stříbro. Zamkl jsem okované dveře a zajistil je Mechovým zaklínadlem.

"Tolik smrtí..., už dlouho jsem nezažil tolik krásné smrti!" krákvě se nám rozesmál v ústrety. "Děkuji vám, stateční bojovníci, moc vám děkuji," Černý opat vstal, "ale zároveň vám musím, bohužel pro vás, sdělit, že zde vaše cesta končí – vaše smrt bude tím nejnádhernějším zakončením dnešního dne."

Z Opatovy ruky vyšlehl blesk a zasáhl Thorgsona do hrudi. Dýmající troll, který během Opatova proslovu doběhl téměř až k trůnu, odlétl jako hadrová panenka až k protější zdi.

Opat si zřejmě myslel, že troll je z nás dvou ten nebezpečnější – a zjevně měl i pravdu.

O tom, že někdo dokáže z rukou vypouštět blesky, jsem až do této chvíle ani neslyšel – natož abych věděl, jak se proti tomu bránit.

Černý opat se otočil čelem ke mně. Zkoušet proti němu Skalní zaklínadlo nemělo smysl. Házet meč také ne. Naprosto jsem nevěděl, co mám dělat... dokud levá ruka nenahmatala v kapse krví prosáklé kutny něco těžkého.

Hodil jsem kamennou lebku přibližně v téže chvíli, kdy z Opatovy ruky vyšlehl druhý blesk.

Modrý syčící plamen, místo aby mi vypálil díru do břicha, změnil směr a zasáhl po ploché křivce letící lebku. Ozvalo se hlasité prásknutí a kamenný talisman se rozlétl na tisíce bleděmodře zářících úlomků. Instinktivně jsem se odvrátil, aby mne nezasáhly do obličeje.

Opat vztekle zařval a třeskl o sebe kostnatými pěstmi zjevně od toho očekával další blesk. Já také.

Žádný plamen ale nenásledoval: Místo toho se po podlaze dohásínající úlomky kamenné lebky znovu rozzářily oslnivě modrým jasem.

"Koukám, že mám dost štěstí," zasmál jsem se – ale spíš vyděšeně, než od srdce.

"Křupane!" Opatovy rty se zkřivily do grimasy naprosté nechuti. "Zničil jsi rušičku!"

"A věříš, že mě to nějak nemrzí?" Blížil jsem se k němu dlouhými kroky – špičku meče namířenou na nenáviděnou hrud'.

Taky mě ale mohlo napadnout, že ruční blesky nebudou jeho jedinou zbraní. Bez jakéhokoliv Opatova zesilovacího gesta do mě narazil vpravdě zběsilý konglomerát útočných zaklínadel.

Takovou koncentraci magie jsem ještě (opět) nejenže nezažil, ale ani o ní (opět!) neslyšel vyprávět – ani v těch nejdivočejších pověstech!

Odhodilo mne to dobrých patnáct stop dozadu, čepel mého meče bíle zasvítla, ohnula se – a ukápla na zem, změněná v loužičku prskajícího kovu. Z těla mi stoupal dým.

Něco takového by každého normálního člověka odpařilo. Opat se znovu zašklebil a znovu zaútočil ještě větší silou tentokrát kouzlo doprovodil úsporným gestem pravé ruky.

Ale to už jsem byl připraven.

Na něco podobného v žádném případě luskání prsty nestačí. Abych pravdu řekl, na rozlomení druhého Opatova zaklínadla jsem musel použít, stejně jako on předtím, úder pěstmi o sebe – jedno z nejsilnějších zesilovacích gest, jaké znám.

Odražené kouzlo smetlo dva ze sloupů podpírajících střechu a vyrazilo do hrubé zdi věže otvor velký jako válečný štít.

Hučící vítr zvířil prach v celé místnosti.

"Taky mě to mohlo napadnout," najednou se téměř mírně usmál Cerný opat, "když jsi tak lehce ničil zaklínadla mého Darella... vždyť ty jsi vlastně byl už jednou mrtvý... Jak dlouho to trvalo, princi?" zvýšil hlas, ale na odpověď nečekal: "Hodinu? Den? Nebo snad týden!? – Odpověz, princi! Jak dlouho starému Merlinovi trvalo, než tě vzkřísil?"

Postavil jsem se a doufal, že se tvářím dostatečně zlověstně. Odražení kouzla mě stálo skoro všechny síly.

Můj hlas zněl kupodivu pevně: "Máš pravdu, zrůdo, já už vím, jaká je smrt, ale zrovna tobě z ní skládat účty nebudu." (Uvědomoval jsem si, že délku doby, co jsem byl po smrti, by mohl použít ke kvalifikovanému odhadu mé bytostné podstaty; a tvor s jeho magickou mocí a zkušenostmi by mohl stvořit příslušně pozměněné zaklínadlo velice rychle.)

"Ty mně říkáš zrůdo? Zrovna ty, princi!" hlasitě se rozesmál Černý opat. Až do té chvíle jsem snad neslyšel tak ošklivý zvuk.

"Nejsem sice člověk, ale nejsem ani bestie jako ty!"

"Nejsi bestie? Tak ty nejsi bestie! A co ti to kape z šatů, princi, voda snad?" Opat se smál víc a víc. Podíval jsem se dolů – pod nohama už se mi stačila utvořit louže krve (cizí krve), jíž byla prosáklá má potrhaná a popálená kutna.

"V čem jsi lepší než já, princi? Doted' jste s tvým trollím společníkem zabili skoro tolik lidí jako já, když jsem získal tuto zem!"

"Byla to ale naše zem, a ty jsi ji nezískal, ale sprostě ukradl, Černý opate!" vykřikl jsem.

"No a teď je to skoro dvě stě let má zem a chceš jí pro změnu ukrást ty mně, princi!" Opat se šklebil stále odpudivěji.

"Ale tahle zem byla vždy mého rodu, ty lháři, a za naší...!"

"A víš to tak jistě, mládenče? Nezapomeň, že já jsem už strašně, strašně dlouho nesmrtelný..." Opat se přestal smát, jako když dopadne sekera.

"...a za naší vlády se rozvíjela a lid se měl dobře...! Cos tím chtěl říct, ty...?!"



"A víš to tak jistě?" skočil mi znovu do řeči, aniž by odpověděl, "víš to jistě, princí? Ty, který ses proháněl krajem na koni ve vyleštěném pancíři a žil v honosném sídle obklopen sluhy? Ty víš, jak si žili lidé, než toto území násilím ovládl jeden z tvých prapředků? A ty víš, co musel prožít mladý panovník, který byl tím tvým předkem svržen z trůnu? A víš, k čemu se jednou v temných kobkách hluboko pod základy starého horského kláštera odhodlal a co si přísahal? To nevíš a ani nemůžeš vědět!" Poslední větu Opat vyplivl s tváří zrůzněnou vzteky. "A víš, jakou cenu musel ten panovník zaplatit a stále platí za svou přísahu?"

"Dost už lži! Ještě než jeden z nás zemře, prokaž mi poslední laskavost, Opat – jsi-li ovšem vůbec schopen pochopit obsah toho slova. Chci znát místo, kde je pohřbena má snoubenka, kterou jsi mi ukradl přímo pod oltářem!"

"Ach ano – Karlen, sladká Karlen..." Opat se kupodivu zatvářil skoro smutně. Na jeho kostlivém obličejí ten výraz vypadal příšerně.

"Nevím, kde je její hrob. Ženské tělo brzy ztrácí význam, ale támhle," ukázal pařátovitou rukou, "je její lebka – sto osmdesátá sedmá zleva!" Opat se znovu a ještě zběsileji rozesmál – tentokrát nad výrazem v mé tváři, když jsem spatřil "výzdobu" lemuující komnatu. Tam, ve stínu, na úzké římse kousek pod místem, kde na zdi věže leží trámce podpírající špičatou střechu, byly v nekonečné řadě vyrovnány zaprášené, matnou bělí svítící lidské lebky.

"Ano, princí, nehynoucí památka na všechny mé ženy." Opat to řekl pyšně a se zcela vážnou tváří.

"Kryj se, ty zrůdo!" vrhl jsem se na něho holýma rukama.

"Abys neřekl, že jsem ti nedal šanci," hodil mi jeden ze dvou mečů, které se mu objevily v natažených pažích.

Chytil jsem zbraň a z běhu zaútočil.

Piruety, útoky, používání fantomů, házení noži a dýkami Opat bravurně ovládal celou škálu technik boje. Od zbraní létaly červené jiskry.

Už zase jsem funěl, udýchán k smrti. Opatův meč, pracující se strojovou pravidelností, se míhal stále blíž a blíž mého těla. Náhlý úder z boku, druhý, a hned nato i třetí, naprosto nečekaný výpad do

téhož místa; můj z posledních sil nastavený kryt... a v tom okamžiku vzduchem se blýskající dýka, mířící do mého nekrytého obličej.

Zastavil jsem jí Vlčím zaklínadlem: Tedy spíš jsem se o to jen pokusil.

Postřehl jsem, jak se po zemi poházené úlomky kamenné lebky rozzářily (hlavou mi prolétlo, jak je možné, že Opat tak rychle dokázal svá předešlá dvě kouzla zařídit, aby mu z nich roztržštěný talisman nevysál veškerou energii).

Zavřel jsem oči, a pak už se ozvalo to známé zadrnčení, s nímž čepel vržené dýky obvykle proniká lebeční kosti hrozně mě překvapilo, že to nebolí.

Znovu jsem tedy oči otevřel: Těsně před nimi byla napřažená okovaná dřevěná tyč, v níž se chvěla hluboko zabodnutá dýka. Na konci té tyče byla široká sekera a na konci té sekyry tmavá, krví zbrocená ruka Thorgsona, posledního z Divokých Trollů.

"Začínáš být mým věčným dlužníkem, člověče!" řekl temně a obořil se toporem zbraně na Černého opata.

Ten se zdál být Thorgsonovým zjevením překvapenější než já. S výkřikem: "Ty skalní zmetku!" nejprve úlekem odskočil, ale vzápětí trollův útok zuřivě opětoval.

Z Thorgsona se stále slabě kouřilo a šířil kolem sebe kovový zápach spálené krve a odporný zápach přiškvařeného masa. Když se otočkou rozpráhoval k dalšímu úderu, mihl se mezi roztavenými řetězy na jeho hrudníku kulatý, o odstín světlejší flek vypálený do kazajky.

"Pravá kůže z černého holkor-holkora!" vztekla se podivil mezi dvěma ranami Opat. "Kdo by to jen řekl, že se na něco takového zmůže obyčejný pumprlík ze skály!"

Trollův vzteklý řev zaburácel komnatou tak hlasitě, že přehlušil i skučení větru pronikající dovnitř dírou po odraženém kouzle.

Tou urážkou boj nabral spád.

Já jsem se nemohl zapojit. Ne že by mi vadilo útočit dva na jednoho, ale proto, že se troll tak rozvášnil, že bych nejspíš něco od jeho sekyry nechtěně schytl i já.

Tomu náporu svištící ocele dlouho nedokázal odolávat ani sám Černý opat – už jen ustupoval a bránil se – a zuřivý troll mu nedopřál ani okamžik na přípravu nějakého útočného kouzla.

Pak už Opat zjevně umdlával (zjevně nedostatek tréninku) – to se o Thorgsonovi opravdu říct nedalo. Přišlo mi, že je čím dál rychlejší – teď trochu připomínal větrný mlýn.

Nakonec se Opat od trolla odpoutal dlouhým skokem vzad, vztyčil ruce a pokusil se o Transportní zaklínadlo. Bohudík už neměl čas modifikovat je pro podmínky panující v místnosti s rozmetanou selektivní rušičkou kouzel po celé podlaze. A tak se mu nepovedlo.

V okamžiku, kdy jsem si ale myslel, že se mu povede, jsem po něm jako oštěp hodil meč.

Projel mu ramenem – a hned nato ho z boku nabrala Thorgsonova sekyra.

Trup Černého opata, napůl oddělený od nohou, dopadl na zem.

Kulaté oči ale stále svítily jako roztavené stříbro a v odpudivě tváři nebyla znát žádná bolest – pouze gigantické úsilí. Lebka, tak tak skrytá pod tenkou slupkou vrásčité kůže, začala světélkovat, a vzápětí i slabě zářit – vypadalo to, jako by se chtěla bledým pergamenem pokožky propálit ven. "Thorgsone! Rychle! ! !"

Ale troll to znal také, a tak se můj výkřik ztratil v posledním zavislém sekery: Křupla páteř a zbraň udeřila do podlahy pod Opatovým krkem, až vylétly jiskry.

Zářící hlavu zasáhla okovaná bota a odkopla ji na druhou stranu komnaty. Tam hlava, sekyrou oddělená od energetických zásob těla, pouze shořela, místo aby v oslepující explozi vzala s sebou do smrti celé široké okolí.

Mě se tohle – tak zvané Poslední zaklínadlo – Merlin také kdysi pokoušel naučit – ale nevím, jestli ho umím – jako ostatně nikdo – dá se vyzkoušet jenom jednou.

Troll sekerou obezřetně šťouchl do zmasakrovaného, bezhlavého těla a otočil se ke mně:

"A co teď, člověče? "

Neusadil jsem se ve starém, už hodně zchátralém a částečně již i rozvaleném rodovém hradě v Údolí. Z vrcholu věže Trollmarhád a obklopen věrným a bojovným klanem Severních trollů se vládlo víc než dobře.

Přivedl je Thorgson – a formálně byl i jejich králem: Ale on velmi potřeboval mé nápady, a já jenom jeho válečníky – tak jsem pomalu převzal všechnu moc – trollovi stačilo zlato.

Často jsem vzpomínal na svou poslední rozmluvu s Černým opatem, a čím jsem žil déle, tím více jsem zjišťoval, jak velkou a hlubokou pravdu měl.

Nedá se říci, že by se život lidí v mém království nějak mnoho změnil. Nejdříve mne oslavovali, ale zanedlouho jsem dostal nové jméno "Mrtvý princ" – jméno časem mnohem děsivější, než ono téměř zapomenuté "Černý opat". Vědělo se pouze, že on prý byl, na rozdíl ode mne, stále ještě alespoň trochu člověk.

Všechny scény v následujícím příběhu, tedy i ty nejbrutálnější, jsou zcela vymyšlené. Tehdy to totiž bylo, a obávám se, že i v současnosti občas je mnohem, ale **mnohem** horší...

## **„Tak tedy – HEIL HITLER! – ty svině!“**

**A**si jsem to neměl říkat. Ne, ne, určitě jsem to neměl říkat, ale já prostě nemůžu dál.

Po týdenní individuální péči SS-Obersturmbannführera Klötzkeho bývají povětšinou jeho chráněnci už na svobodě – jak rád zdůrazňuje:

„Kouř **je** přeci svobodný!“ lišácký úsměv. A má pravdu.

**K**dyž mi Klötzke minulou neděli při raním apelu přátelsky poklepal svou okovanou holí na rameno s nic dobrého nevěstícím pozdravem: „Sieg Heil!...“, podíval se na mé číslo, „můj milý Dvatisícesedm.“ Zařval jsem přesně tak, jak si to vyžaduje táborový řád: „Heil Hitler, Herr Obersturmbannführer!“ On se mrazivě usmál a stranicky modré oči zableskly z pod sluncem rozzářeného štítku černé čepice.

Udělalo se mi zle. Strach. Na podělání.

„Neumíš pořádně pozdravit, ty svině?“ zeptal se tiše.

Vzápětí mě poprvé nakopl.

Na pravé, vždy dokonale zrcadlově vyleštěné holince má ocelovou špičku, jejíž čelo je pokryté drobnými drážkami a rýhami. Vím to moc dobře. Od minulé neděle mě pak při každém apelu, po vzájemném uctivém pozdravu, kopl. Apel je pětkrát denně, někdy i osmkrát. už v úterý dopoledne jsem si musel rozříznout nohavici, abych si mohl přes modrofialovo černou, na vychrtlém těle neuvěřitelně zbytnělou končetinu natáhnout kalhoty. Herr Obersrumbannführer si vždy vybral mou levou nohu a vždy se trefil tak tři, čtyři prsty pod koleno. Po dnešním ranním nástupu jsem na nyní už úplně

černé, úžasně oteklé noze mohl počítat v novém, jakoby mastném otisku ocelové špičky ty rýhy a drážky. Přemýšlel jsem, od čeho tak na tom železe mohou být. Od kopání do holeně asi ne. Z nohy mi zatím vytékal páchnoucí, červenožlutý hnis a špinil mé, už tak dodělané tenoulinké kalhoty.

Herr Lagerführer SS-Obersturmbannführer Johan Klötzke je krvavý šílenec a sadista nejbrutálnějšího ražení.

Noha už mě ani moc nebolela, a to ani když jsem s ní omylem prudce pohnul a tím pádem mohl spatřit, jak vytlučený kolenní kloub volně klektá a zbytek pod kolenem se bezvládně otáčí ze strany na stranu skoro o devadesát stupňů. Vlastně jsem nevěděl, zdalipak ještě nějakou nohu vůbec mám.

**T**ed' je znovu neděle, asi půl desáté dopoledne. Slunce už je poměrně vysoko. Mrtvoly u Krematoria páchnou. Obrovské vypase-né mouchy líně bzučí nad jemnoučkým, zvolna se rozpalujícím prachem aepplacu.

Aaronovi tečou slzy. V ostrém světle se třpytí jako stádečko masařek. Poslední kamarád. Chudák.

„Tak co, svině, už ses konečně naučil zdravit?“ s úsměvem se na mě otočil, doposud bokem stojící Klötzke. Zvolna přešel těch pár kroků, které nás oddělovaly, a zabodl mi ta svá veselá kukadla do obličeje. Poklepával holí na zem a opravdu se usmíval. Holínky se mastně a žhavě leskly – moje horečka je strašidelně rozdvjovala.

Tak jsem to tedy nevydržel a pozdravil ho, jak jsem si přál už strašně dlouho – ale říkat Lagerführerovi svině...

Tentokrát mi kopanec to koleno vykloubil. Zřetelně jsem slyšel, jak kloub se suchým lupnutím vyskočil ze své jamky. Jako zajíček. Aaron, který mě podpíral, no spíš držel, se zimničně roztřásl.

Druhé kopnutí mě oproti stereotypu zasáhlo do rozkroku. Údivem jsem upadl na zem.

„Osuš tomu druhému židákovi slzy, Hermane!“ bylo poslední, co jsem zaslechl.

Dnes je úterý – pošeptala mi to táborová služba, čas poledního apelu. Visím za ruce na šibenici. Je vražedné vedro. Vedle mne visí Aaron. Je mrtev už od neděle. Visím tak, že se nemohu dívat jinam než na něj. Na slunci se nafoukl a krev v tom, co mu zbylo z očí, už zaschla. Je celý obalený mouchami. Odporně zelenými kovově lesklými mouchami. Jsou všude. Já jich mám plný nos. Do Aaronových očních jamek však nejdou. Není divu. Při „osušování slz“ upne Klötzkeho pravá ruka Scharführer Herman Pawlowitz „obdělávanému“, jak říkává, hlavu vodorovně mezi dvě prkénka tak, že s ní odsouzenec nemůže ani hnout. Do očí pak stačí nalít trochu vitriolu.

Když má Herman dobrou náladu, vypláchne oči ještě dřív, než se kyselina proleptá k mozku.

Já jsem se na šibenici poprvé probral ještě v tu neděli k večeru. Tehdy mě polili vodou a dali mi i napít – jsem přece Klötzkeho oblíbenec.

Aaron strašně řval. Nekonečně dlouho a nekonečně strašně řval. Herman neměl dobrou náladu.

Pak vězeňské komando pověsilo Aarona naproti mně. Když jsem uviděl, jak mu prázdnými očními důlky vytéká v olejovitě žlutou kaši proměněný mozek, pohltilo mě spásné bezvědomí, ale dobře si pamatuju, že Klötzke se díval taky. A usmíval se. Oni jsou totiž s Hermanem moc dobří kamarádi. *Moc* dobří kamarádi.

Od té neděle jsem už napít nedostal. Nic mě nebolí a svět plave v zlatavé mlze. Možná, že už jsem mrtvý.

Ne, to ne. Přece mi i po smrti nebudou v mračnech svědivého prachu před očima pochodovat řady v hadrech zabalených kostlivců; přece i po smrti nebudu slýchat řvaní esesáků a mlaskavé nárazy bot do kloubnatých trosek lidských těl.

Apel asi skončil. Ze zlatého oparu se vynořil obličej. Znáám ho, dobře ho znám.

Omdlel jsem.

O tváře se mi rozprskl proud chladné vody. Strupatým jazykem chřestivě sbírám drobné kapičky, zachycené v několikadenních vou-  
sech.

„Půjďme se vykoupat, můj milý Dvatisícesedm,“ Klötzke. „Ur-  
čitě už jsi vyprahlý, chudáku. Myslíš že Herr 2007 naše pozvání při-  
jme?“ otočil se Obersturmbannführer na Pawlowitze. V hlase mu už  
zas rezonoval smích.

Bolest mě rozštípla jako tupá sekera. Herman přeřízl oprátky  
mých rukou. Pád na zničenou nohu měl jednu velkou přednost –  
nejednou jsem viděl neobvykle ostře. Situace mi přesto nějak nedo-  
cházel: S Klötzkem a Pawlowitzem jsem se ještě koupat nebyl.

„Ale, ale. Panu Zhýčkanému se nechce? No pravda, nemá kaž-  
dej tolik místa na slunci jako ty!“ rozchechtal se Herman.

Zčernalé, odumřelé ruce mi bezvládně ležely podél těla. už ne-  
byly moje. Z levé nohy vystřelovala cukavá bolest.

„Tak. jdeme, jdeme Herr Dvatisícesedm,“ dál žertoval Klötzke.  
Ležel jsem na zádech. Bílé zuby se mu blýskaly v pootevřených ús-  
tech.

„No tak sebou hni, ty sračko!“ Přesným kopancem do ramene  
mě převrátil na břicho. Pravá noha a čelo. Za pět minut jsem ulezl  
snad dva metry, vyprahlá ústa plná jemného prachu, který volně  
proudil mezerami po vyražených zubech. Dusil mě. SS se nejprve  
smáli, ale brzy je to přestalo bavit. Já se pro jistotu plazil dál. Dva  
spoluvězňové mě naložili na nosítka, v jakých se, mimochodem,  
jindy nosí pouze mrtvol, protože, jak říká náš táborový řád:  
„Všichni nepohybliví chovanci necht' jsou považováni za mrtvé a  
jako takoví necht' jsou neprodleně přeneseni do Krematoria, kde  
budou v rámci hygienických předpisů 'O předcházení epidemiím'  
bezodkladně zpopelněni.“ V našem táboře tudíž není marodka ani  
nemocní, na což je Klötzke náležitě pyšný.

Jen zdraví a mrtví.

Já jsem právě přepravován na nosítkách někam jinam než do  
Krematoria, no ale já jsem přece Klötzkeho starý oblíbenec.



Nesli mě mezi vysokými ploty z ostnatého drátu, pod hlavními kulometů, které černě škrtaly rozpálené, světle modré nebe, a kolem zuřivě štěkajících bestií, které snad už ani nebyly psy.

Nesli mě dál a dál, pryč z táborového smradu, do neznáma, odkud se ještě žádný vězeň nikdy nevrátil. Viděl jsem do tváře muže, který držel nosítka v nohách. Hrůza v jeho očích ostře kontrastovala s cinkáním, kterým se při každém kroku ozývaly láhve v mohutné kožené brašně, kterou měl pověšenou kolem krku. Úzká hrdla zakroucená do stříbrného staniolu...

...Šampaňské! Ledové bublinky šumící v nose...

Zase jsem omdlel.

Probralo mě tvrdé dosednutí nosítek. Trsy dlouhé, hrubé, létem zažloutlé trávy se mi pohupovaly nad obličejem. S obtížemi jsem nadzdvihl hlavu. Zase tráva. Jenom uschlá tráva a vzdálené ploty. V ještě větší dálce, na levo, trčel vysoký komín táborového Krematoria, teď slaboučký jako cigareta. Valil se z něj hustý černý dým. Ne-daleko odporně zaskřípěl cvrček.

Slunce mi rozdíralo puchýři pokrytou tvář a propalovalo tenká oční víčka. Znovu ten cvrček. Kdysi jsem na obrázku viděl kostru velblouda vysušenou staletým žárem arabské pouště. Tak nějak mám teď v puse: neohebný, rozpraskaný jazyk se suchým klapotáním naráží na zbytky rozviklaných zubů, mezi kterými už neskřípe ani prach. Šampaňské. Matná ledová rosa na vychlazené láhvi. Plakal bych.

Rychle za sebou práskly dvě rány z pistole. Stateční SS redukovali počet nepřátel Říše. Náš hrdinný předvoj Strany. Kdepak bychom bez nich dnes byli. už mě nemá kdo odnést nazpátek. Zuby mi drkotaly, ale zima mi opravdu nebyla. Kdyby přestal aspoň ten zarsanej cvrček! Za chvíli už mi asi nebude ani teplo.

Klötzke právě zvýšeným hlasem objasňoval Pawlowitzovi, proč zásah do oka zasluhuje víc bodů, než zásah do čela. Zašustil papír.

Ti dva si pečlivě vedou tabulky, v kterých si bodují rozmanité způsoby vraždění vězňů. Sportovci. Hlasy se ztišily do nesrozumitelná. Zřejmě probíhal profesionální spor. Pak Pawlowitzův zastřený

bas pronesl nějaký žert a Klötzke se rozesmál. Cvrček ztichl a já jsem uslyšel zesilující šustění přibližujících se kroků.

„Tak jakpak se má zlatý hřeb dnešního pikniku, soukmenovec Dvátisícesedm?“ Klötzkeho hlas byl ještě veselejší než obvykle. Zřejmě se v soutěži „O ustřelenou hlavu“, nebo jak tomu říkají, ujal vedení. Slunce mi zakryly dvě černé čepice.

„Těšíš se na lázeň, můj milý?“ sklonil se ke mně Pawlowitz.

Jestli mi, některý z nich ještě jednou řekne „můj milý“, tak se asi přestanu ovládat a skočím vám do ksichtu, suše jsem si pomyslel a někde uvnitř se i hystericky zachechtal.

„Koukám, vopálenej seš už dost,“ okomentoval můj, za tři dny visení na přímém slunci puchýři rozpraskaný obličej, „no tak, a teď šup do vody. No ne?“

Ti SS jsou vůbec veselé kopy. Klötzke se zařehťal, až mi kapičky jeho tabákem páchnoucích slin padaly na tváře.

Herman Pawlowitz mě zvedl lehce jako dámskou kabelku. Sám jsem se optimisticky odhadoval na čtyřicet kilo, takže má tenoučká kazajka, za kterou mě vzal, ani nepraskla. Obzor se mi sice rozšířil, ale nezměnil. Jen komín Krematoria povyrostl. Rozpálená tráva voněla pozdním létem, mouchy bzikaly na dvou nedalekých, šedavě ubohých hromádkách čerstvé smrti, a můj svět se houpal v rytmu kroků SS-Scharführera Hermana Pawlowitze.

Před očima mi proplul skládací stolek a na něm oprýskaný barbarský plechový lavor plný dýmantově zářících kostek tajícího ledu a zeleného šílenství zakletého v trsu zamžených láhví šampaňského.

Herman zastavil a svět se přestal pohupovat. Klötzke mi v podpaží provlékl dva rozpraskané řemeny. Mé tělo ztěžklo a vzneslo se. Cvakání západky rumpálu rušivě rozkmitalo horkým životem a kupodivu zvláštním syrovým vlhkem vonící vzduch.

Opět jsem visel, tentokrát na podivně složité šibenici: Ty řemeny vedly zpod mých ramen k tlustému vrchnímu břevnu, otočně uloženému na masivním svislém trámu zapuštěném do země. Řemeny pokračovaly po kladkách až k rumpálu, u kterého právě stál Klötzke.

„Zkus, jak drží,“ řekl.

Herman, který mi zatím přivázel bezvládné ruce k trupu, se na mě pověsil. Nevím, co zaúpělo víc, zda staré řemeny, nebo já. Před

očima se mi roztančila malinkatá barevná kolečka. Herman při svých dvou metrech váží asi sto padesát kilo.

„Bude to dobrý, Herr Obersturmbannführer,“ znalecky mě poplácal po zádech.

Tím mě na ostře zaříznutých řemenech zvolna roztočil a já jsem oslněnýma očima uviděl to, co se doposud skrývalo těsně zanými zády – temnou hlubokou jámu.

Že by mě chtěli opravdu vykoupat? napadlo mě, když jsem na hladině pod sebou zahlédl odlesk slunce. Vzápětí jsem zuřivě zamžikal, abych pochopil, že mě nematou oči zalepené hnisem. Hladina byl podivně hrbolatá a úplně bílá!

Vápno!

*Jáma na hašení vápna!*

„Koukni, Hermane, jak se škube! Copak? Pánovi se nechce do lázně? Ale takový nevďěk! To si nezasloužíme!“ pohrozil mi Klötzke holí. Pawlowitz dusící se smíchem zmizel z mého zorného pole. Když se znovu objevil, právě odvdušňoval nevelkou skleněnou injekci. Kapička průzračné tekutiny duhově zazářila sluncem, jak klouzala po nerezové jehle.

„Dáme panáčkovi něco, aby nám neumřel na leknutí.“ Klötzke mě podržel a Herman mi odborně vbodl jehlu do krku. Zatočila se mi hlava. Věděl jsem, že škubat zdravou nohou dvacet centimetrů nad zemí v marném pokusu o útěk je zbytečné, ale nemohl jsem si pomoci.

Pak Klötzke holí odstrčil horní břevno šibenice nad jámu. Sníh vápna se mi zabělel hluboko pod nohama.

Ty kurvy mě nadopovaly nějakou drogou, nějakým posilovácem. Ve spáncích mi tepalo a cítil jsem se silný jako už dlouho ne. Leknutím tedy nezemřu určitě.

S hlubokým povrzáváním staré kůže a dřeva jsem se houpal nad bublajícím vápnem.

Do toho hluše tleskl zvuk, který jsem neslyšel přes deset let. Žlutá šmouha letícího korku se mi mihla před očima. Šumění a klotání.

„Prozit, soukmenovče!“

Jasně cinknutí sklenic prořízlo natahující se stíny letního odpoledne. „Sázím bednu moselského proti tvému browningu, že nevydrží ani hodinu a pětadvacet minut.“

„To беру, Herr Obersturmbannführer!“ po téměř nezmatelném zaváhání a poněkud lítostivě odpověděl Herman. Pohled na jeho posmutnělou tvář mi zřejmě poskytl poslední potěšení v životě. Asi ani on nevěřil, že vydržím déle než slabé půl druhé hodiny, a už se loučil se svým, mezi i mrtvými vězni proslulým, perletí vykládaným revolverem.

Pawlowitz se odkolébal ke spouštěcímu zařízení.

Cvakání rumpálu a skřípění řemenů mi začalo spřádat rekviem.

Černé siluety esesáků, zezadu nasvícené sluncem, pomalu mizely za mým obzorem, který se zúžil na kolmé hliněné stěny, potažené tvrdou krustou zaschlého vápna. Syrový stojatý vzduch příjemně chladil.

K očím mi zvolna stoupalo místo, kde se vápno oddrolilo a kde jednobarevnost bílé plochy rušil flek hnědého jílu.

Tam se všechno zastaví: Vytáhnou mě nahoru, nalejou sklenku šampusu a odnesou zpátky do tábora.

*Tohle přece člověk člověku nemůže udělat!!!*

Hypnotizovaná skvrna, ostře kontrastující s okolní bělostí, mi proklouzla před očima.

*Může!!!*

Se slabým mlasknutím mi vápno objalo kotníky bosých nohou.

Někdo si s ním musel dát hodně práce. Nestála na něm žádná voda – bylo pečlivě a důkladně promíchané. Řid'oučká kašička, ze které praskavě vyskakovaly velké i úplně maličké bublinky.

„Dobrý Hermane, zastav to!“ dutě se jámou rozlehl Klötzkeho hlas, když mi hrbolatá hladina odřezávala už jen hlavu,

Pro Pawlowitze byla hlava, vznášející se na hladině vražedné běloby jako dětský balóněk, zřejmě tak všední podívaná, že se ani nepřišel podívat.

**N**ejprve bylo vlhké objetí jako nádherný studený balzám; tělo ztratilo svou váhu a zničená, snětí rozpálená noha se v beztlížném chladu dokonce zatetelila radostí.

Pak mě začalo nepříjemně pálit kolem krku a v rozkroku.

Za pět minut všude.

Rejdil jsem zoufale očima po syrové bělosti kolem sebe. Najednou neuvěřitelně čilý mozek. naprázdno žvýkal tu necitelnou bílou prázdnotu, spalující svým žárem celý můj vesmír.

Naděje zemřela.

Oheň a Bolest.

Nahoře nad obzorem jámy se vyklonila černá čepice. „už by se měl pomaličku začít rozezpívávat, ...slavíček!“

Takovou radost ti neudělám, hajzle! zaťal jsem zuby.

Špunt mi pleskl těsně před obličej. Znamý žlutý tvar, napůl obílený vápnem.

„Kurvy... Vy sadistický svině!“ vyprahle jsem si zachrčel pro sebe; hlasitěji to nešlo.

**O**heň se rozhořoval. Vápno těsně kolem mého krku začalo růžovět.

Každá buňka než se v zašumění proměnila na růžovou pěnu, vyslala mozku zoufalou zprávu. o svém konci..

Za deset minut mi okoralé hrdlo trhal zvířecí řev. Bolest přerostla sama sebe.

**Z**a tři a čtvrt hodiny uvolnil Herman Pawlowitz západku rumpálu. Příšerná ječící hlava konečně zmlkla. Poslední nelidský drásavý výkřik se vytratil v dusivém bublání...

Scharführer byl trochu pobledlý. To ještě nikdy nezažil: Přes tři hodiny dlouhý „zpěv“, kdo to kdy slyšel! Klötzke jako by mu četl myšlenky: „Ten musel mít vápno až v plicích,“ otrásl se, „a pořád řval!“

Ani jemu nedokázalo těch několik láhví šampaňského dát tu správnou barvu. Vstal od stolku a přišel blíž k jámě. Tam, hluboko v bílém šeru, uprostřed silně bublající, nepravidelně narůžovělé kaňky s rozpitými okraji, zdánlivě nesmyslně končily dva silné řemeny. Odlesk bílé masy Klötzkemu už tak bledou tvář zabarvil do zelena. Najednou se kolem prověšených řemenů s prskavým šploucháním rozvinul věnec obrovských mastných bublin. Obersturmbannführer vylekaně odskočil.

„Jdeme, Pawlowitz!“ křikl nervózně přeskakujícím hlasem.

Herman se nenechal pobízet. I jemu začalo osamělé místo připadat nepohodlné.

„Her Lagerführer, zastavíme se u Kaštanu?“ zeptal se udýchaně a nezvykle potichu, „na koňáček?“

„Jo, ...samozřejmě.“

V trávě zašustily jejich spěšné kroky, a když i je pohltilo ticho temného večera, stolek, prázdné láhve a jáma s podivnou šibenicí osaměly.

**B**olest rostla. V šíleném čemsi, co kdysi bylo lidským moz-  
kem, se otloukaly přízraky hrůzných myšlenek. Čas zmizel a jenom  
bolest, neustále rostoucí v odporných hromadách rosolovitého děsu,  
odtínala kroky doby.

Smrt se stala příjemnou vzpomínkou.

**K**dyž se po čase rozplynuly poslední šlachy, držící ramenní  
klouby v jejich jamkách, řemeny se prověsily ještě víc a jen praskání  
bublinek plynů, unikajících z bílých hlubin, rušilo stinný klid hlubo-  
ké jámy.

Vápno se usadilo u dna; spolu s mnoha plechovými knoflíky,  
cvoky z bot a jednou zapomenutou zlatou korunou. Mastná bledá  
voda se vyloučila na povrch a mírumilovnost špinavého rybníčku v  
obrovské, ploty obehnané pláni, rušila jen chátrající dřevěná kon-  
strukce s odřenými kmeny vedoucími nikam.

Soukmenovci SS-Obersturmbannführer Johan Klötzke a SS-Scharführer Herman Pawlowitz dál šířili slávu Jediné Strany a dál budovali Tisíciletou Říši: Rasově méněcenní, politicky nespolehliví a jiní podlidé utěšeně mizeli v pecích Krematoria. Tím pádem se utěšeně dařilo o mnoho procent překračovat plán na výrobu kvalitního suchého hnojiva a nově zavedená výroba mýdla se zrovna tak utěšeně rozbíhala.

I bodovací tabulky obou árijských sportsmanů se utěšeně plnily. Svět byl krásný a utěšený.

Snad jen oblíbené pikniky u vápenné jámy ustaly, aniž by o tom mezi soukmenovci padlo jediné slovo. Podivný pocit sevřel útroby Scharführera Pawlowitze vždy při vzpomínce na poslední exekuci. Že by to mohl být strach; si nepřipouštěl ani on, ani Obersturmbannführer Klötzke, jehož vzpomínky provázelo něco velice podobného. Ostatně, brzy si našli novou příležitost k tolik oblíbeným a vzrušujícím sázkám; sázkám, při kterých měnily majitele zlaté zubní můstky, vzácné zbraně, vypreparované kusy potetované lidské kůže a mnoho jiných zajímavostí a podivuhodností.

Nový člen úzkého kruhu, mladý Sturmführer Jeschke – nenápadný modrooký blondáček – totiž přišel na to, že do pecí Krematoria se nemusí házet jenom mrtvolý nebo netečně umírající.

Když se nové a progresivní plynové hořáky, dodané Říšským Výzkumným Ústavem Potravinářským, stáhly asi na desetinu pracovního výkonu, byl „zpěv“ sice mnohem kratší než u jámy, ale za to se za večer stihlo víc kol, a člověk měl šanci rychle zalepit čerstvou prohru.

Zásoby moselského a šampaňského už sice došly, ale koňak od Černého kaštanu je dokázal rychle nahradit. A v začínajícím vlhku zdejších podzimů bylo u pecí Krematoria, i přes mastné černé saze neustále poletující v kouřem páchnoucím vzduchu, příjemně a teplo.

**B**olest šílené křeči rozervalo sebe sama na tisíce stejně zřudných bolestí, které se vzápětí s bezhlasým jekem srazily v novou **Bolest**. Poslední kousek posledního zubu se rozplynul do husté bílé tmy kolem sebe. **BOLEST** procitla.

S labé zašplouchání neprobudilo ani ptáčka, spícího na osamělé šibenici. Teprve když drobné vlnky rozčeřily hladinu bledé vody a rozhoupaly vyrudlé řemeny potopené v jejím kalném oku, náhlé zavrzání mrtvého dřeva tvorečka vyplašilo. Pták s nespokojeným výpísknutím odlétl do tmy.

V ečírek v podzemí Krematoria se pomalu převálil přes svou první polovinu. Klötzke, spokojeně rozvalený za hrubým stolem plným láhví, se žoviálně zeptal: „Tak co, neměli bysme už dojít pro nějakýho zpěváka? Co? Hermane?“ A vylil si na rozepnutou blůzu černé uniformy plný pohárek voňavého francouzského koňaku. Tvář mladého Jeschkeho, sedícího na tvrdé židli vedle něj, zbledla a naskákaly na ní ošklivé červené skvrny.

„Ano, Hermane, ano! Jdi pro ptáčka zpěváčka! Ne! Let’ pro ptáčka zpěváčka! uchopte se za křídélka a přivžš... přivznoš... se sem!“ opile zakrákoral a postavil prázdnou sklenici do vzduchu, asi dvacet centimetrů od hrany stolu. Zupácké sklo se ani nerozbilo.

Jeschke si nedočkavě zamnul studené zpocené ruce. „Doufám, Herr Obersturmbannführer, že dneska budu mít větší škt’... štěstí než po-posledně!“ škytl a křivě pohlédl na Klötzkeho. Ten dolil nepevnou rukou nejprve jemu, do nové sklenice, ze které předtím udiveně vysypal rozdrcený, ještě dýmající doutník, a pak sobě. Mokrý alkoholové skvrny na uniformě si nevšímal. Pozvedl svou upadanou odlivku a rozšířenýma, vlhce lesklýma očima pozoroval třpyt holé žárovky v sametové hnědi nápoje. Pak jeho zrak sklouzl na nádherně vymalovanou plechovou reklamu, kterou nechal pověsit na jinak holou betonovou zeď kremační místnosti:

**Chceš se po práci cítit jako znovuzrozený?**

**Chceš mít svěží a čistou pleť?**

**POUŽÍVEJ POUZE ZNAČKOVÉ MÝDLO HIMMELSDORF!**



„Milý Jeschke, každý má takové štěstí, jaké si zaslouží,“ pomalu a samolibě se usmál. Do detailů vytetovaná rozbujnělá dívka, zdobící nejprve záda některého z vězňů, poté Jeschkeho ložnici a od včerejšího rána Klötzkeho pracovnu, svědčila o tom, že si Klötzke na své štěstí stěžovat nemůže. Zvláště pak, když dobu „zpěvu“ vždy odměřoval na svém švýcarském chronometru.

Během rozhovoru se Pawlowitzova veliká postava v pomačkané černi, bez čepice a s vytaženým podolkem, doklátila po odřeném a zamaštěném betonu podlahy až ke dveřím, za nimiž začínala nekrátká pouť spleť zamčených dveří, špatně osvětlených schodišť a špiňavých chodeb, vedoucích podzemím až k celám tak zvaného „zostřeného režimu“.

**S**trážný na západní věži tábora sebou polekaně škubl, když ho z polospánku vytrhl podivný bílý záblesk u ostnatého plotu, vpravo, hluboko pod ním. Jeho příští pohled v ta místa už směřoval přes mířidla kulometu a... nikde nic!

Ulehčeně si oddechl. „Asi králík,“ řekl potichu a kradmo si zapálil cigaretu.

**V**mnoha dlouhých nízkých barácích mnoho vězňů nespalo. Ale jen někteří zaslechli ty tiché, podivně mlaskavé kroky. Hrůza jim zasvětlkovala v široce otevřených očích. Stín ze zlého snu zablikal v měsíčních paprscích prolínajících mezi rozeschlými prkny starých přízemních lagerhausů.

**H**erman Pawlowitz už zdolal všechny ty tmavé a zaprášené podzemní chodby. Odemkl a rozrazil dveře do té poslední, z níž už byl přístup přímo k jednotlivým celám. Najednou mu velký svazek klíčů vyklouzl ze zpocené ruky. V tichu temného podzemí to ohlušivě zařinčelo.

„Do prdele!“ zabručel a těžce se sehnul. Nerozsvítil, a po zemi kolem sebe šmátral jen v slabých odlescích měsíčního světla, pronikajícího do chodby malým a hustě zamřížovaným oknem v jejím čele. Když klíče našel, znovu s nimi hlasitě zařinčel, teď už naschvál. Krutý úsměv mu roztáhl rty. Začal přecházet od cely k cele a mlátil svazkem klíčů do jejich dveří.

V rudé, mastně zpoceně tváři mu vždy, když z cely uslyšel slabé zasténání hrůzy nebo strnulé, bezdeché ticho hrůzy ještě větší, zableskly vyceněné zuby. Nakonec došel až ke dveřím, na kterých slabě opalizovala bílá dvacítká. Tam měl připraveného svého oblíbence, maličkého, slaboučkého polského Žida Jagloczicze, který, vždy když se někdo přiblížil k jeho cele, začal slabě výt. Jako opuštěný a vyhladovělý pes.

Pawlowitz otevřel špehýrku a prudce třískl klíči do plechu dveří. Jagloczicz vykvikl. Jako prase když mu za živa usekneš vocas, pomyslel si esesman a rozsvítil v cele světlo. Vytí zesílilo.

„Nadčlověk“ se ze tmy za špehýrkou kochal strachem vychrtlého mužíčka, který se třásl v bodavém světle holé žárovky, připoutaný řetězy k ocelovému kruhu zapuštěnému do zdi v rohu pokálené kobky bez okna.

Herman zůstal ve tmě a bez jediného zašramocení snad dvě minuty sledoval, jak se do očí nad poslintanou bradou pozvolna vkrádá naděje.

„Ne, ne. Neodešel jsem!“ zašeptal nakonec. Odpověděl mu pláčtivý skřek.

Do kolísavého, stále se zvyšujícího vytí, začal vzrušený Pawlowitz tiše plivat: „Žide? Seš na řadě, Žide! Dneska se konečně dostaneš do toho vašeho zasraného židovského pekla. Ale neboj se, nebudeš to mít vůbec snadný! Mám tu pro tebe připravenou jednu takovou specialitku!“

Vytí zesílilo.

„Vomotám tě řetězem, že si ani neusereš,“ slintal ke špehýrce prisátý esesák, a prasečí očka mu vylézala z důlků, „pak tě položíme na rošt, ale tu tvou zkurvenou palici si necháme hezky venku, a pak zapálíme ohníček. Než se uškvaříš, Žide, uběhne tak čtvrt hodinka. A

věř mi, tak dlouhou čtvrt hodinu, cha, cha, už nezažiješ!“ Herman se kuckavě rozesmál.

„Ale když vydržíš zpívat dvacet minut, Žide,“ pokračoval, „vlastnoručně připíchnu na pytel s hnojivem, ve kterém bude i tvůj veleváženěj a ctěnej popel, vyznamenání – „Za zásluhy o blaho Národa a Říše“. To bych totiž konečně jednou dostal i toho parchanta Klötzkeho; ten nesází nikdy víc, než na čtvrt hodiny.“

Pawlowitz se veselostí až rozkašlal. Tučné břicho, vytékající z propoceného nátělníku, se roztrásl.

„Tak co tomu říkáš, Žide? Co?“ zachraptěl vyčerpaně, když se záchvat kašle přehnal, a chřestivě strčil klíč do zámku.

Najednou, v slabém závanu těžkého vzduchu, páchnoucího výkaly, starou močí a litry zkyslého potu, silně zavanulo něco, co dobře znal, ale co by v žádném případě nemělo být cítit tady. Syrová, vlhce studená vůně mu zježila krátké černé vlasy na zátylku. Pomaličku se otočil a zamžikal oslněnými očima do husté tmy, medvědí ruce připravené k útoku.

„Je tu někdo?“ zařval hrubě. „Jen se ukaž, parchante!“

Hrobové ticho rušilo jen tenoučké bublavé vyty pološíleného Jagloczicze.

Mezi žlutými a červenými kruhy na Pawlowitzových zřítelnicích se najednou objevil obrovský bělavý stín.

„Co se to zase děje!“ s povzdechem se zvrátil do židle Klötzke, když tlusté zdi podzemí Krematoria slabě, téměř neznatelně, rozechvělo vzdálené dunění rychle střílející pistole. Opatrně vytáhl ze speciální kapsy, nyní na opěradle židle zavěšené pomačkané blůzy těžký browning. Rozpitým pohledem pohladil perletí intarzovanou pažbu kdysi Pawlowitzovy zbraně. Pak revolver sevřel v kluzké dlani a nejspíše vstal.

„Zvedej se, prase! Musíme to obhlédnout,“ praštil pažbou do Jeschkeho, spícího v louži, koňaku na stole. „To je **rozkaz**!“ houkl, když se mladý esesman ani nepohnul.

Sturmführer Jeschke vyskočil jako černá pružina a chraplavě zařval: „SS-Sturmführer Wilhelm Jeschke, druhý zástupce velitele

výchovně nápravného tábora Himmelsdorf k vašim službám, Herr General! Heil Hitler, Herr General...!“

„Prober se, ty hovado! Někdo nám tu střílí a...!“

„Vzpoura! Partyzáni!“ zaječel Jeschke a začal rvát svou devítku z pouzdra. Klötzke mu vrazil do bledého, koňakem zmáčeného obličeje mlaskavou facku. A znovu a znovu. Konečně se Jeschkemu vrátil do rozjetých očí člověk.

„Jdeme!“ odvrátil se od něj Klötzke a spěšně přešel k pootevřeným dveřím od podzemního labyrintu.

„Pawlowitz! Co se stalo...?! Hermane? Pawlowitz...?! Hej!“ zařval do chodby. Odpověděla mu jen ozvěna a šum vlastní krve, pulzující v uších. Jinak z pochmurných, špatně osvětlených chodeb prýštilo pouze zatuchle páchnoucí ticho. Klötzke sebou poděšeně trhl, když do něj zezadu narazil vrávorající, ale jako obrovský černý pavouk tiše jdoucí Jeschke.

„Kreténe!“ vztekla ho praštil loktem do hrudníku. „Musíme se tam zajít podívat,“ odmlčel se, „nějak se mi nelíbí, že toho zpěváka vybírá už tak dlouho..., a to střílení...“

Dveře, které za sebou Pawlowitz nezamykal, jim velmi usnadňovaly cestu chodbami, v nichž křaplavě rezonovaly ozvěny Klötzkeho okovaných bot.

Nad posledním schodištěm, strmě klesajícím do přítmí na plošinku před dveřmi od chodby k celám zostřeného režimu, Klötzke najednou zastavil. Za ním kráčejší Jeschke mu opět narazil do zad. Klötzke tentokrát ani nezaklel. Velký revolver se mu chvěl v ruce. V znervózňujícím Jaglocziczově vytí, které se už hodnou dobu prolétalo spleť nízkých koridorů, a v kterém nějak nenalézal obvyklé potěšení, právě zaslechl podivně cizí zvuk – hlasité mokré mlasknutí.

Alkoholem zbujnělá fantazie mu před očima vykreslila obrovské, hrozně osamělé rty, které se otvírají a zavírají těsně za dveřmi pod schodištěm. Zatřásl plavou hlavou a pevně stiskl pažbu v potem kluzké dlani.

„Jdeme!“ sykl za sebe, a opatrně, teď už bez nejmenšího šramotu, začal sestupovat do přítmí pod sebou.

Pot mu stékal po zádech a svědil mezi sevřenými hýžděmi; co byl absolutní vládce koncentračního tábora Himmelsdorf, něco takového ještě nezažil.

Sešli až na čtvercový betonový plácek před masivními dveřmi. Klötzke přiložil ucho těsně k jejich studenému kovovému povrchu a zatajil dech, Jaglocziczovo vytí zesílilo, jinak nic.

Pomalu, stále bez jediného zvuku, ustoupil tři kroky od dveří, uchopil browning oběma rukama, namířil na střed veřejí a kývl hlavou na Jeschkeho. Ten se prosmekl kolem něj a zlehka zvedl velkou, častým používáním vyleštěnou závoru. Vzápětí prudkým trhnutím otevřel. Chřtán dveří se rozšklebil v ostrém zaskřípění pantů. Hutná vlna teple zvracívého smradu udeřila Klötzkeho do tváře.

„Hermane? ... Jsi tam?“ zašeptal do ohavné tmy.

Odpovědělo mu jen Jaglocziczovo zavytí.

Už už se chystal vstoupit do černého obdélníku, když z chodby, na jejímž konci bylo vidět světlou skvrnu okna, vytryskl strašný, nelidský skřek.

Klötzkeho ani tak nepřekvapil dobře známý projev nesnesitelné bolesti, jako to, čím hlas v šíleném, neartikulovaném zvuku poznal.

Prudce uskočil dozadu, zakoplo první schod a padl zády na úzké schodiště. Zbraň mu vyklouzla z ruky a s chřestivým zařinčením třeskla o beton podlahy.

Ještě než úlekem zkroucený Jeschke přikopl dveře, oba zahlédli, jak se k nim měsícem postříbřenou temnotou té chodby řítí obrovitý bílý stín. Závoru zapadla. Dveře pod strašlivým nárazem té bílé věci dunivě zapraštěly.

Klötzke s úžasem zpozoroval, jak se z tlustých železných plátů snýtované veřeje vyboulily.

Pak tichem mlaskl odporně vlhký zvuk, z kterého málem vystřízlivěl.

Nový náraz vydul dveře o několik dalších centimetrů.

Jeschke vyrazil. Gumová podešev jeho boty se odrazila do hrudníku na schodišti ležícího Obersturmbannführera.

Otřesený Klötzke se převálil na břicho a po čtyřech vypálil vzhůru po strmých schodech. Tak v jejich polovině chytl rovnováhu a škobrtavé třeskání jeho okovaných holínek přešlo do plynulého rachotu. V tom okamžiku se za ním s třetím hromovým prásknutím vyvalily dveře.

Klötzke obrovským skokem překonal zbývajících schody. Slabé žárovky v šedém koridoru nízké chodby mu zaplály v zakalených očích.

V rachotivém staccatu svých okovaných bot a svištění zatuchlého vzduchu nezaslechl rychlé mlaskání, které se vzápětí přelilo v tichounce syčivé cupitání tisíců droboučkových, vlhkých nožiček.

V Klötzkeho voskovém obličejí, vysráženém hrůzou a vypětím šíleného úprku do děsivé grimasy, prokmitl odlesk naděje. Zatáčka, a otevřené dveře do další chodby se mu řítily vstříc.

Když s nima prásknu..., zatetelil se.

V tom okamžiku mu po něčem, co tam ještě před zlomečkem vteřiny nebylo, uklouzla noha. Vyjekl a než drtivě narazil do vroubkovaného betonu, zahlédl, že má botu až ke kotníku obalenou něčím i v příšeří chodby oslnivě bílým. A to bílé se najednou roztáhlo všude. Pošmourná šed' chodby zmizela. Na obličejí ucítil mokrý, mazlivý dotyk.

Holicí pěna, nesmyslně mu blesklo ochrnutým mozkem. Rezavá bolest v očích ho přinutila pevně stisknout víčka. Jinak se nemohl ani pohnout.

Oheň se rozhořel.

**Klötz**keho kratičké zadušené vyjeknutí zasáhlo o život běžícího Jeschkeho jako rozpálený bič. Úprk se proměnil v let. Jako nestvůrný černý pták se vznášel nad mnohametrovými schodišti, která nesbíhal ale seskakoval. Nedbal příšerných nárazů a ostrého bodání v přetížených kotnících. Dopředu, jenom dopředu. V uších mu v taktu šíleného srdce duněla vroucí krev.

A tak se stalo, že přeběhl odbočku vedoucí k chodbám ústícím ven, pryč z labyrintu kobek, mučiren a popravišť pod Krematoriem. Když si to uvědomil, málem upadl.

Na pokraji zhroucení doběhl do rozlehlé smrduté místnosti, kde ještě před slabou půlhodinkou probíhal klidně opilý SS-večírek (SS té místnosti říkali „pekárna“). Oběma rukama za sebou přirazil dveře a se zoufalým zachrčením sklouzl po hrubé stěně na zem. Pot mu stékal do očí. Zuřivě zamrkal a prudce vyskočil.

Klíče!

Ležely přes celou ratejnu, na stole mezi pokácenými láhvemi a přeplněnými popelníky.

Znova se rozběhl. Roztřesené ruce skosily část popelníků a láhví na zem. S chřestícím svazkem přelétl zpátky. Tlusté, olejem lesklé západky poskočily v dvojím kovovém klapnutí.

Jeschke se stále třásl.

Na malou chvíličku zatajil sykavý rozbouřený dech a jako předtím Klötzke u cel, nyní i on při tisku ucho na chladivý kov dveří. I on uslyšel jen zběsilý rachot vlastního srdce.

Strašlivý úder, kterým ho dveře zničeho nic nakoply, naprosto neočekával.

Hlava mu odskočila jako po zásahu perlíkem. S plačtivým zajíknutím upadl na promaštěný beton. Vzduch pekárny rozechvěly ohlušující rány. Po loktech se soukal pryč, co nejdál od té nepochopitelné věci.

Hrůzou rozšířenýma očima pozoroval, jak se těžké dveře praskavě otřásají. A znova a znova. Uzoučké mezery mezi hrubým dveřním rámem z černého železa a tlustou zdí vyfukovaly obláčky jemného cementového prachu.

Ležící Jeschke zvrátil hlavu a štěkavě se rozesmál. Celé tělo mu zhadrovatělo a smích s ním škubal ze strany na stranu. Z úst mu stříkala špinavá pěna.

Dunivě mlaskavé údery do dveří neustávaly.

Jeschke se zakuckal. V obličeji prudce zřítověl a z očí se mu vylily proudy slz. Vzápětí sebou hodil na bok, opřel se o ruku a zvracel. Když křeč pominula, vratce se postavil na nepevné nohy, rozmazal si zvratky propoceným rukávem po tváři a zařval: „Sem se nedostaneš! Chá, chá! I kdyby ses posral na strop, tak sem...! *Mě nedostaneš! Slyšíš?! Mě ne!!!*“ zaječel o stupnici výš.

„Myslíš?“ klidně mu odpověděl dveřmi ztlumený, chraplavý hlas, který Jeschke naposledy slyšel řvát bolestí u cel zostřeného režimu.

„Proboha, Hermane, proboha... Co tam... co, co to děláš?“ poklesla mladému Sturmführerovi pozvracená brada. Mezi rty se vynořily nikotinem zažloutlé zuby a z povislého koutku zvolna vyklouzla šňůrka nazelenalých, kyselých slin.

„Říkáš Hermane?“ ozval se po krátké odmlce zpoza dveří. „Víš..., já už nejsem tak úplně Herman..., soukmenovče! Ted' mi..., soukmenovče, můžeš klidně říkat třeba... třeba Dvatisícesedmičko! – Soukmenovče?!“ najednou zaburácel, ted' už podivně nelidsky bublavý hlas za dveřmi, které se vzápětí roztřáslы pod novými údery, v nichž skoro zanikla další slova vyřvaná, ted' už vůbec ne Pawlowitzovým hlasem: „Připrav se! Zbývá ti už jen jedna cesta, soukmenovče! **Jen jedna!**“

Jeschke, kterému do tmava propocená patka visela přes levé oko, pozpátku doklopýtal až ke stolu. V pravém oku mu svítilo šílené rozhodnutí Na několik loků do sebe obrátil poloprázdnou láhev koňaku a odhodláním zpevněnými rukama si zapálil vyklepanou, alkoholem provlhlo u cigaretu. „Jen jedna cesta,“ šeptal si stále dokola.

Rám dveří se ve svém betonovém loži už znatelně kýval.

Jeschke stál, zuřivě šlukoval a prskal smítka tabáku. Pak, když mu rozpálený oharek přiškvařil prsty, bolestně zasyčel, mrštil jím ke zdi, vyškulbl z pouzdra svou pistoli, plynulým pohybem si ji vstrčil hluboko do úst a stiskl spoušť.

Nic, nic, a znovu nic!

V dunění dveří se znovu ozval nelidský hlas: „Soukmenovče?! To bys to měl moc jednoduché, soukmenovče! Řekl jsem jenom **jedna** cesta!!!“

Jeschke potácivě, s nevěřícím výrazem v šedém obličejí, poodešel proti tancujícím dveřím. Z ruky mu vyklouzla nepotřebná zbraň. Na chvíli úplně strnul. Pak zaječel a utekl nazpátek ke stolu. Tam se schoulil na židli, stiskl zpoceně ruce mezi roztřesenými koleny a šíleným zrakem těkal po místnosti.

Najednou znovu zaječel; tentokrát radostí.



Skluz na mrtvoly!

Prudce se opřel do hrubého stolu. Řinčení láhví tříštících se o podlahu lemovalo jeho cestu.

Ze stolu ale nedosáhl ani na hranu v boční stěně skoro až u stropu zejícího otvoru. V smrtelném chvatu seskočil a přirval ještě židli. Přesto se ale nedokázal zachytit na dlouhém, dohladka vyleštěném a bělavou mastnotou potaženém spádu. Za do krve ulámanými nehty se mu zachytil jen pramen dlouhých, myšinou páchnoucích vlasů.

„*Pomoc!!!*“ zařval nahoru.

Dveře i s rámem povolily a s ohlušujícím prásknutím dopadly na podlahu. Prach z rozdrčeného betonu zavířil až ke stropu.

Za nepravdělným otvorem kupodivu nebyla chodba, ale bělostná rosolovitá stěna. Z ní se s hlasitým mlasknutím oddělila postava naditá do černé uniformy. Po její třaslavě bílé, jako míč kulaté hlavě bez obličeje stékaly a z drobných kráterů prýštily praménky světle červené krve.

Jeschke už jenom řval.

„Nekřič, hochu, zazpíváme si!“ rozevřel se v bílé hlavě obludný rudý vřed úst.

Růžové hroudy vyčuhující z černých rukávů, kupodivu pořád černých, ne zavápněných, jak si Jeschke omámeně povšiml, se rozpráhly.

„**O**pravdu už zbývala jenom tahle cesta?“ nahlas se zeptal SS-Sturmführer Wilhelm Jeschke sám sebe.

„Kratíčkááá cestičkááá!“ rozeřval se vzápětí šíleným smíchem.

Pak, se slabým pufnutím, rozehnaly tmu kremační pece oranžovomodré plameny, na desetinu výkonu stažených, progresivních plynových hořáků.

V očích hlavy trčící do předpeklí se objevil naprosto nevěřící výraz.

**SS**-Obersturmbannführer Klötzke neviděl. Nevěděl kde je, a co se s ním děje. Nemohl se sobeméně pohnout a vůbec necítil váhu

svého těla. Byla mu zima. Nos měl plný známého vlhce syrového pachu, který přesto nedokázal zařadit, a na tvářích pod úděsně pálícíma očima cítil podivně těžké, pomalu stékající slzy.

Pak zavržalo staré dřevo.

Pak uslyšel, jak tisíce uslintaných rtů mlaskavě napodobují chorobně známý zvuk.

*Už věděl kde je.*

Jekot šílenství a všepohlcující bolesti se smísil s tisícehlasým bublavým napodobováním zvuku, s nímž korek opouští hrdlo láhve s dobře vychlazeným šampaňským.

Digitalizoval sphina

## Instant

Raz..., dva..., tři..., teď zachřestí klíče, vrzne klika, další šustivě tichý krok a nakonec klapnou dveře.

Klap. Tak.

A jsem sám. Poslední velkáč konečně odešel. Úplně se třesu. Dneska ráno totiž, skoro po půl roce, musíme do Pásma! Tudíž musím hrozně spěchat, a tudíž si nemůžu dojít pro rohlíčky ani vychutnat šed'ocha od Pergila. A do Pásma musíme, protože Táníčka se zapříisahala, že včera zahlídla dva plyšouny na naší straně Kolejí. Něco takovýho se od vzniku Stoky ještě nikdy nestalo – prostě neslýchaná věc. Telefonoval mi to hned včera večer Pepíno; on je nejstarší a nejsilnější. Měl hodně ustaraný hlas, bojí se totiž, že Instant zah... ofin..., tu, no, ofenzívu!, říkal. A zrovna teď! Takže zase do Pásma. Po **takový** době.

Proto sebou musím mrsknout. Ustlat, koupelna, kuchyň... Ne, tady to uspěchat nejde – to je pravidlo číslo jedna: Nesnídat jako velkáči a instant'áci, – instantní kafe: šplouch, horká předslazená voda, předmazaný chleba, předpečená topinka – všechno v hygienickém igelitolu... Fuj, fuj a třikrát fuj; takový srágory!

Pepíno říká, abych neříkal srágory, že prý *to* je neslušné; ale jak tomu mám říkat, když to jsou srágory a navíc **takový**? – to už mi samozřejmě neřek'.

Naštěstí mám dole v lednici pohotovostní zásobu mrkve; taky od Pergila. Usilovně jednu chroupám a vyhlížím z okna. Šedo, nízké mraky, zima. No výborně!

Bim, bam, bom, zvonek! Pepíno už je tady!

Teď rychle. Vytáhnout z pod postele kotvu a samopal, natáhnout si boty, I ještě neprůstřelnou vestu... Rychle, rychle! žene mě zvonek. Vyběhnu z koobytu. Po zábradlí jsem u vchodu za chvíličku. Dveře z vroubkovaného skla už je vidím: Netrpělivě podupávající Pepíno, zarputilá Táníčka v čepici a Karloch s bojovným výrazem.

"No že deš!" řekl Pepíno a obočí nad kořenem nosu se mu přísně ježilo, "padáme!"

No snad se kvůli tomu třiceti pikosekundám nevyvrátíme! To jsem si ale jenom pomyslel. V chvatu dopínám zips a spony na vestě.

Sídliště je šedé jako obvykle. Není vidět ani jeden velkáč a i všichni i instantáři už jsou ve školách. Jenom na prázdném parkovišti řvou a hrajou si šprčkouni. To jsou jediní, co s námi držež štroudlev, jediný v celém našem obrovském Městě. Šprčkouni a my čtyři: Pepíno, Táníčka, Karloch a já. Jo a ještě Pergilo, kterej sice vypadá jako velkáč, ale není. Jedinej kterej **ví** a kterej nám věří, tudíž hrozně, ale **hrozně** moc pomáhá. Nemá nohy, ale o to má šikovnější ruce. Jezdí na křesílku po svý hračkárně a směje se na nás. Všem nám ušil boty (gum misky jim říkáme), udělal kotvy, a hlavně – několik malejch červených plastikovejch samopalů – hraček – předělal na pěkně ostrý řehtáky, který z plyšouna dokážou udělat, jak říká Pepíno, imobilní řešeto. Jo. Přesně tak to říká. (Těm samopalům říkáme pergiláky.)

Běžíme po chodníku Severozápadní ulice, který se obvykle říká Dlouhá. Slaboučký ozvěny šprčkounskýho řvaní už dávno zanikly v pleskání našich bot. Odbočujeme do uzoučkýho průvlatu mezi domovními bloky. Pár minut rezonujícího, plísni a vlhkým betonem páchnoucího přítmí. Pak se rázem, jako vyplivnutí šedou obludou, ocitáme v Parku.

"Tamhle to bylo," udýchaně ukazuje Táníčka k několika zkrouceným keřům vyrůstajícím z boulovatého asfaltu. Karloch to s důležitým výrazem obhlíží; tss – hledá stopy po plyšounech! Jako by někdy nějaký nechávali!

Běžíme dál. Ostře doprava, pak kolem rohu průmyslovýho bloku a... a jako vždycky mě někde uvnitř něco tak divně zašimrá – tak nějak jako když vám stejná kapka studený vody po zádech, ale uvnitř – Pergilo tomu říká mravenci, ale já stejně nevím, co to mravenci je.

Před náma se táhnou rozpraskaný, špinavý panely Slepý ulice, sevřený v soutěsce nepřátelskejch budov; zleva šedý ticho obrovských Armádních skladů, zprava hukot První Automatický (nebo

kolikátý). Ale tam daleko na konci, teď ještě dálkou a perspektivou úplně maličkej a nepatrněj, světélkuje takovej zvláštní žlutošeděj obdélníček. Odsud samozřejmě není poznat, co to je, ale my všichni dobře víme, **co to je**. Spletenec houštin, zmrzačenejch stromů, uschlejch kopřiv a pichlavejch šlahounů a..., no prostě Hranice.

Přikrčili jsme se ke zdi První Automatický a běžíme jako o život. Jako vždycky. Poslední budova na týhle straně ulice, přikrčená jako kamínka vedle atomový elektrárny, těsně před Hranicí, je Pergilova hračkárna – snad poslední barák ze starý zástavby.

Známý, ušpiněný průčelí, na jehož četných výstupcích leží mnohacentimetrová vrstva prachu a černejch sazí. Vypadá to odporně – skoro jako instantní kafe – fuj, fuj a třikrát fuj.

Jeden po druhém nakoukneme do špínou osleplého okna, ale na Pergila je ještě moc brzy. U rohu hračkárny zastavíme – jako vždycky, – je to poslední roh Města tímhle směrem – pak už jen Hranice Instantova pásma. Táníčka si nervózně kontroluje samopal. Karloch podupává a všem nám stoupá pára od usy. Je zima.

"Buďte opatrný, **zatraceně** opatrný!" vydechne tiše Pepíno; další obláček páry zvolna mizí k olověnému nebi..

A už je to zase tady: Za poslední rozpraskanou betonovou deskou Slepý ulice je na ní kolmá, nešíroká, vyschlým prokřehlým bahnem do nohozlomna hrbolatá cesta, po který, říkal Pergilo, se kdysi dalo objet celý Město. Nad cestou se jako půltunel výhruzně naklání změt' hraniční džungle.

"Tak do toho!" povzbudil šepem Karloch sám sebe.

Úzká, černá, zimou zprahlá cesta zachřestí pod nohama; pak už houštiny Hranice.

Pomaličku se plazíme dopředu, každej jinudyma. Pichlavý větvičky mě tahaj za vlasy. Hlína je cítit stalým olejem a suchým uprášeným listím. Karloch funí a šramotí někde napravo ode mne (měl, by trochu zhubnout). Najednou se přede mnou něco šustlo. Muška samopalu mi sama vyskočila před oči.

Teď mi teprve pořádně došlo, co to vlastně znamená, že plyšouni překročili Koleje. Že prorazili Hranici: už si nikdo nikdy nebude moct bejt ničím jistej. Můžou mě dostat kdykoliv. Třeba když si ráno půjdu pro rohlíčky. Otrásl jsem se.

Ted' to ale bylo v pořádku – myš, prej jich právě tady ještě pár přežilo – (no myš, alespoň tomu tak říkáme). Žádnej plyšoun. Sklonil jsem samopal.

Při plazení se mi za límec vesty nasulcovaly takový malý lístečky, kterých je tady ke konci všude vrstva. Svrbí to na krku, lechtá to, ale co se dá dělat. Pak najednou, jako uštířené, houštiny končí a kus přede mnou se tyčí rezavou, větrem učesanou trávou pokrytej železniční násep. Pepíno už leží na jeho vrchu a Tánička právě přebíhá palouk. Rozběhl jsem se taky, a za mnou (s funěním a praskáním) z houštin vylezl i Karloch. Pak už nahoře na náspu ležíme všichni a přes dávno nepoužívané, hnědou rzí obalené koleje pozorujeme dobře známou placatou a mrazivě ponurou scénu: Hned za Kolejema, pod úpatím náspu, teče Stoka. Za ní je prorezivělý a na mnoha místech děravý plot, na kterým ještě občas visí oprýskané smaltované tabulky se spíš tušenými než k přečtení písmeny, no, my stejně nikdo neumíme číst, ale vypadají asi nějak takhle: VOJENSKÝ PROSTOR. VSTUP **PŘÍSNĚ ZAKAZÁN!**

A za tím plotem už je to, čemu říkáme Pásmo: obrovský lán země křížem krážem rozkopaný a rozrytý sítí dávných zákopů, ted' zarostlých trávou a místy zaplavených smradlavou vodou s duhovými mapami na povrchu.'

No ono říkat tomu území Pásmo není asi to nejpřesnější, spíš by se hodilo bojiště, protože v tom zákopovým labyrintu, na těch třech kilo,metrech mezi Kolejema a Remízem, se už celé věky svádějí boje mezi náma a plyšounama s dřevákama – přičemž doma jsou tam oni – Instantova sebranka.

Ted' se nedá nic uspěchat. Těsně před očima mám velkou matku, úplně obalenou prastarou černou kolomazí; z jejího středu na nebe míří tlustý, rzí rozhlodaný šroub. Pražce krásně smrděj karbolou a umaštěným šterkem, mezi nima vykukují chumáčky bledý trávy. Pak se konečně odhodlám kouknout přímo na Remíz. Je stejný jako vždycky. Stromy jsou na tu dálku slitý do černý, neprostupný stěny. Temeno Skládky vyčnívá vysoko nad jejich koruny; je posazené trochu napravo od středu Remízu. A tam, u paty té obrovitánské haldy starých věcí je Hřbitov – sídlo Instanta – zlého ducha, který dostal už všechny lidi, mimo nás čtyř, Pergila a šprčkounů.

"Musíme se tam dostat, dneska prostě musíme!" přerývaně zašeptal Pepíno. Oči mu svítějí. To přece každé ví, že **prostě** musíme – protože jinak nás teď plyšouni pochytať v postelích. Musíme... nejdál jsme se zatím dostali k letišti, kdysi dávno, ještě když nás bylo "dost". Od té doby, co Instantova továrna začala vyrábět dřeváky, to bylo pořád horší a horší. Jó, dostat se na Hřbitov a zničit tu továrnu; jakoby někdo z nás někdy chtěl něco jinýho.

"Já myslím, že bysme mohli," špitla Táníčka. Taky myslím, ale mám sevřenej zadek. Šsss – Pepíno nafoukl plynem do zapalovače balónek přivázaný ke špici šípu. Dobrá zbraň – Pepíno umí s lukem jako nikdo. Karloch bziknul svojí malou motorovou pilou. Pak z ní nervózně vytáhnul akumulátor – úplně zbytečně – je jako vždycky v naprostým pořádku. Prudkým pohybem ho zarazil nazpátek a mrknul na mě, jako že on už je připravenej. My s Táníčkou máme jen Pergilovy samopaly na dvanáct sífónovejch bombiček. Naposled kontrolovu tlak i zásobník na speciální, do kříže napilovaný bročky. Dělá je taky Pergilo, a je to jediný střelivo, který platí i na plyšouny. Táníčka na poslední chvíli vytáhla bombičky a dofukuje si samopal. Ššš. Jedna, druhá a dokonce třetí! Tři bombičky! Tss! S nenatlakovaným samopalem až na Koleje...?! Pepíno taky nevěřícně kroutí hlavou. "Holka!" zašeptal opovržlivě, ale já vím, že to nemyslí **tak** úplně, protože Táníčka je na holku náhodou docela fajn.

"Tak už, konečně?" Pepíno je taky nervózní. Pevně stisknu umělohmotnou pažbu a už je to tady. První kolejnice, zachřestí štěrky, druhá, sešup po opačnou straně náspu, tmavá studená voda Stoky, těsně pod břicho, co nejmní šplouchání a už nám pod nohama šustí nepřátelská tráva. Jeden po druhým mizíme v nejbližším zákopu. Dlouhá ostrá tráva na jeho březích se nad ním naklání a zaplétá, takže nad zákopem tvoří takovou jakousi poloprůhlednou střechu. Při krčení pod travnatým baldachýnem utíkáme až k první křižovatce. Tady je první kolmej, jak my říkáme – pevnostní zákop. Pevnostní, zákopy jsou mnohem širší a hlubší než spojovací.

Pepíno se kdysi pokusil nakreslit mapu celý Instantovy zóny a snažil se v tom zmatku hromad hlíny, klikatících se zákopů, zatopených jímek a rozpraskanejch betonovejch podstavců pod cosi, najít nějaký řád. Ale, jak říkal, kdysi si tu moc dlouho hrálo na vojáky

spousta a spousta velkáčů; jedni to překopali zleva, druzí zprava, třetí od Stoky – prostě normální velkáčskej blázinec, řek bych, ale tady jakoby se to někdo ještě pokoušel organizovat, nebo co. No a když pak odsud zmizeli, není divu, že tu po nich zbyl Instant – to tvrdí Pepíno, ale mě se nějak nezdá, že by Instant vznikl, až když odešli. Spíš si myslím, že Instant tu byl vždycky, nejpозdějc' co vzniknul Hřbitov. – No nevím.

Ležíme vedle sebe a očima propátráváme každéj metr trávy a rozvalin směrem k Remízu. Nikde se nic nehýbá, jenom vítr občas rozvlní vysoký bodláky, kterejch je vlevo před náma celý ukrutný pole. Bodláky i na tu dálku suše chřestí. Úplně vpravo je jeden z těch zachovalejších "podstavců pod cosi". Starej rozpukanej beton a trčavý, do tenka vyrezlý armovací dráty. Vítr se otočil a teď fouká od Skládky. V nose šimrá vůně mokré rzi a starého železa.

"Tak dál," vydechl Pepíno. Sklouzli jsme na dno zákopu. Naše opatrné kroky nejsou skoro slyšet. První jde Pepíno s nataženým lukem a připraveným zapalovačem, pak Tánička, já, a nakonec Karloch s pilkou. Neduživá tráva pod něčíma nohama občas zašustí – vždycky se leknou. Za chvíli by se měla ukázat... jo, támhle je. Na pravý straně, asi metr vysoko, je ve stěně zákopu úzká zarostlá díra do dalšího spojováku. Nikde ani dřevák ani plyšounská hlídka. Jestli nebudou ani u začátku prvního šikmáku, tak se něco děje. Proplazili jsme se spojovákem a ocitli se v dalším pevnost'áku. Nic se nezměnilo. Ted' musíme projít kolem dvou nepřátelsky zejících vchodů, vedoucích do polozavalených zemljanek. No vchody, ted' už jsou to spíš jenom zpuchřelá dřevěná futra do nikam..., ale je za nimi tma a strašidelně. Aniž by padlo slovo, dáme se do běhu a jenom profičíme kolem. No a ted' přijde vstup do prvního šikmáku (takhle to vypadá krátký, ale už jsme skrz zákopy ušli pěkných pár set metrů). A pořád žádný hlídky. První šikmej zákop prochází bodlákovým polem, v kterým se mění v černej neprůhlednej tunel.

"To je určitě past!" zafuní mi do ucha Karloch a dost vyděšeně se rozhlíží kolem, jako by moh' vidět něco jinýho než hliněný stěny podepřený plesnivou výdřevou, trávu a proužek tísnivě podmračenýho nebe nad hlavou. Krátký blondatý vlasy má na spáncích ztma-



vlý potem. Ale nikomu nám není dvakrát nejlíp – takhle daleko jsme nebyli, co plyšouni dostali oba Tomáše.

"Tak jdeme!" Ten Pepíno se snad zbláznil. Vždyť je to přeci **tak** jasný.

"Chtěj nás nalákat a..."

"No a co?" skočil mi do řeči a zase mu svítěj oči. Já mám zase sevřenej zadek.

"Dneska se tam dostat prostě **musíme!** Chápeš to?" Trošku se mnou zatřás. "Chápeš to?! Plyšouni ve Městě..." odvrátil se. Jo, já to chápu – prostě musíme. Ale přesto mám sevřenej zadek a potím se.

I první šikmák byl bez problémů. Ani v mělkejš překopec vedoucích k dírák, do kterejch se kdysi schovávaly tanky, na nás nečekalo nic zlého. V těch dírách se drží mastná, smradlavá voda, v který jsou napůl utopený prorezavělý sudy s flekama zašlý oranžový barvy; mezi nima prej číhaj divný zubatý žáby, který místo kuňkání hvízdaj a jsou až nepříjemně velký.

Šikmák nás dovedl hodně napravo – do pátýho pevnostňáku. Ted' před náma byla obrovská betonová jímka (spíš vybetonované jezero – skoro půl kilometru dlouhý), plná těch sudů, duhový vody, divnejch slizovitejš řas, který se jako živý šplhají po vydrolených stěnách nádrže, a v neposlední řadě zubatých pulců, kteří z té páchnoucí břechky vyskakuj jako malí růžový žraloci. V dálce za jezerem se šediví obrovská betonová plocha letiště, která končí už těsně před Remízem.

Pak bylo třeba dojít až k závalu, který někde v polovině ukončuje pátý pevnostňák. Ted' zřejmě nastanou nejkritičtější okamžiky našeho dosavadního života. Všichni funíme a supíme – táhne tady od té "vody" a hrozně špatně se dechá. Karloch zimničně pošukává pilkou. Vocaď se totiž do dalšího nejbližšího zákopu vedoucího správným směrem (druhý západní šikmák) dá dostat jenom po povrchu. Naštěstí lze jít v částečným krytu za cípem bodlákového pole, který je tam ale nepříjemně řídké a tudíž průhledné.

Jdeme v hlubokém předklonu a co nejrychlejš. Dlouhá polehlá tráva nás chytá za kotníky a promočené boty dřou do pat. Je to skoro půl kilometru. Rovně na letiště se nedá, protože tam je ta zatracená jímka.

No ale konečně už jsme u toho západního šikmáku. Zuby polámaných trámů výdřevy se na nás cení z temné jizvy zákopu. Tenhle šikmák je zvláštní – je hlubší než pevnostňáky a má hrozně strmý kraje, většinou stále vyztužený dřevem. Jde se jím asi dvě stě metrů, a pak je kvůli dalšímu závalu nutný znova vyjít na povrch.

Nastavili jsme s Karlochem záda, aby se Pepíno moh' vyškrábat na předprseň. Nemyslete si, tenhle šikmák je opravdu dobře dva metry hlubokej a, jak už jsem říkal, po stranách vyztuženej kůly. No a právě pro ty kůly, který se pod tlakem hlíny vyvrátily a trčej ze závalu do všech Stran, teď musíme nahoru.

Pepíno se zachytil, opatrně vystrčil hlavu, rozhlédl se, přitáhl se, nohy zakmitaly vzduchem, do vlasů nám spadla sprška hlíny, a zmizel za obzorem zákopu. Za malý okamžik se proti kalnému nebi objevila jeho rozcuchaná hlava a konec provazu mě udeřil do ramene.

"Polezte, je to dobrý!"

"Polezte, je to dobrý!"

A nebylo. Právě v tom okamžiku se vzduchem mihlo něco malýho zelenýho.

"Voči!" zařval jsem. Magneziák plácnul do hlíny u našich nohou. Práásk! Zahučelo mi v uších. Rychle jsem se rozhlídnul. Nikdo z nás se do toho naštěstí nekouknul. Instantmani takhle posledně – před tím půlrokem – dostali Pavlína. Oslepneš jen na deset minut, ale šanci už nemáš.

Plyšouni se valili do zákopu jako hnědá řeka. Samopal se jedovatě rozsyčel. Tánička. Proti řece se napřela přehrada z ječících broků. Kusy molitanu zavířily vzduchem. Nahoře zadrnčel luk. Na chvilku bude pokoj. Když se šíp s balónkem plným plynu a zapáleným doutnákem vystřelí mezi útočící plyšouny..., ale to byste museli vidět. I když plyšouni jsou dost veliký – někteří skoro jako Tánička – jsou dost lehký. Pepíno seskočil k nám. Luk měl na zádech a v rukou pergilák. Já jsem pokropil dva dřeváky, kteří nám mezitím vpadli do zad. Mám nastavíno na pětibrovový dávky. Z prvního to vyštípalo dlouhý barevný třísky a mrsklo to s ním tak tři metry nazpátek. Druhej se ani neotrás a už byl tady. Odrasil se, až mu od nohou vylít drn a skočil na Táničku, protože je nejmenší. Karloch

byl ale rychlejší. Pilka zabzučela a dřevák i s Karlochem zmizeli v pilinovém víru. Než tohodle dřeváka Instant znovuzprovozní, tak se pěkně zapotí.

Plyšouni se rojili nad okrajem zákopu v takovém obrovském množství, že nám nezbývalo nic jiného než ústup. První zase běžel, Pepíno. Kůly zpevňující boky zákopu se slily do fičící stěny. Samopaly syčely a na jejich krátkých hlavních se dělala jinovatka. Broky hlasitě dusaly po dřevu a hlíně, ale většinou se ozýval ostrej praskavej zvuk, s kterým trhaly plyšounskou umělou kůži. Vzduch byl skoro neprůhlednej kvůli obrovskému množství kostiček žlutýho molitanu. Běžíme rychlejc a rychlejc. Zezadu je slyšet rychlý dřevěný klapání. Dřeváci taky běhají pěkně svižně. Plyšouny pro změnu vůbec není slyšet. Před očima se mi míhají hlínou zamazaný podrážky Pepínovejch gummisek. Funím jako centrální ventilace a začínají mě bolet nohy. Skoro pořád střílím. Konečně se objevil spásnej průchod do nějakýho šikmáku. Je naštěstí asi o metr mělčí než zákop, kterým utíkáme – tak z něj budeme moct vylízt všichni naráz a po povrchu utíkat přímo ke Stoce.

Plyšounů a dřeváků je tolik, že se náš ústup změnil v panickéj úprk. Teď se na krytí můžem klidně vykašlat – nejdůležitější je rychlost.

Z toho spásnýho průchodu se zničehonic vyřinul proud dřeváků se špagátama. Pepíno, kterej tam už půlkou těla vžezel, bezmocně zakopal nohama do vzduchu. Stáhnul jsem ho nazpátek. Žuchnul jako pytel. Ruce už měl skoro svázaný. Karlochova pilka ječela a víření sladce vonících pilin ještě znepřehledňovalo situaci.

Plyšoun na mě seshora skočil jako šílenec. Hlaveň kolmo vzhůru. Proud broků ho na malý okamžik zastavil a vzápětí odnesl vysoko do nebe. Nízké šedé mraky zablikaly jeho rozsápaným kožichem – chvilíčku vypadal jako strop v planetáriu. Na zem se vrátil jako molitanový déšť. Žhavý bič mi přešel po zádech. Táníčka zametla zákop s moc velikým rozptylem. Naštěstí to schytala jenom neprůstřelná vesta. Chvilka nepozornosti, a už mi jeden dřevák vrazil hlavou do břicha. Zvrátil jsem se na zem s vyraženým dechem. Pepíno už se naštěstí stačil zbavit lepkavejch provazů. Zlikvidovat dřeváky, kteří mě obsypali, mu nezabralo ani moc času.

"Rychle vocad'!" zařval, vrazil hlaveň svýho pergiláku do šikmáku a dlouhou dávkou ho vyčistil, teda doufám. Pak chytil neustále střílející Táničku a hodil jí nahoru. Něco se odrazilo od výdřevy a spadlo mi pod nohy. Prááásk! Další magneziák. Naštěstí jsem k tomu umělému blesku stál zády. Karlochovi vypadla pila z rukou.

"Dělej!" odhodil mě Pepíno k průlezu do šikmáku a sám vyrazil proti dřevákům, kteří zavalili oslepenýho Karlocha. Vyhoupl jsem se nahoru a rychle se otočil, abych Pepínovi pomohl s Karlochem. Měl vytřeštěněj obličej a široký oči, v nichž panenky nebyly ani jako příslovečný špendlíkový hlavičky. Vytáhnul jsem ho k sobě za límec. Tánička za mými zády střílela jako o život. Plyn jí musel dojít už každým okamžikem. Právě když jsem na to myslel, tak dole pode mnou Pepínův samopal zasyčel a ztichl – došly mu broky. Tánička zaječela. Vystrčil jsem hlavu nad předprseň. Plyšoun s dalším magneziákem. Napružil jsem to do něj. Stačila krátká dávka. Modrej blesk neškodně švihnul bokem. Překulil jsem se nahoru na trávu, přiskočil k zejícímu zákopu a seshora pokropil dřeváky, zle dotírající na bezbrannýho Pepína. Nejvyšší čas! Dřeváci se rozlítli jako hrst párátěk. Pepíno ještě stačil vyškrábnout Karlochovu pilku a mohutným odrazem skočil do šikmáku. Tánička znova zaječela – teď v tom byla hrůza. Její samopal ztichnu!. Koutkem oka jsem zahlídnul, jak jí dva velcí dřeváci podrazili nohy a složili na záda. Karloch pořád nic neviděl, jednou rukou si mnul oči a druhou kolem sebe zběsile mával. Vyrazil jsem na pomoc Táničce. Několik sebevražednejch plyšounů mi skočilo do cesty. Zakopnul jsem o jejich zbytky a po hlavě spadnul do mělčího z obou zákopů. Před očima mi tančily hvězdičky a zlomil jsem si zub. Když jsem se vyhrabal na nohy, uviděl jsem, jak Táničku unáší síla dřeváků, celou omotanou těma lepivejma špagátama. V tom okamžiku se mi znovu zatmělo před očima a nosem jsem se zaryl do dna zákopu. Karlochova slepá pěst se, bohužel, konečně trefila. Málem jsem přitom porazil Pepína, kterej pilkou krájel dřeváky útočící průchodem z hlubokýho zákopu. Tánička pořád ječela, ale její zoufalý křik se rychle vzdaloval. "Kotvu, vystřel kotvu!" řval Karloch a poslepu se dral ze zákopu na pomoc. Měl jsem plnou pusou hořký hlíny a v očích slzy. Tánička...

Najednou práskla ostrá rána. Kotva! Táničce se to povedlo! Třeba jí ještě zachráníme! Konečně jsem se vyhrabal na nohy. Něco hlasitě zasyčelo. Kotva! Rozprášil jsem houf plyšounů, který měl Pepíno už už na zádech. Za mnou něco ošklivě krápllo a Karloch tak divně zasténal.

Tánička kotvu sice vystřelila, ale z miliónů možnejch směřů kotva tou nejnešťastnější náhodou trefila Karlocha přímo do čela. Tudíž, kotva se nezasekla a Karloch byl ke slepotě ještě omráčeněj. Než jsem skončil s likvidací plyšounů za Pepínem, dřeváci měli i Karlocha. Ještě ke všemu v tom samém okamžiku ztichla i Pepínova pilka.

"Baterky, do háje!" vykřikl tak nějak ztraceně a mrštil pilou po nejbližších dřevácích. Našich nepřátel jakoby pořád přibývalo. Úspěšně jsem rozstřílel dřeváky obklopující Karlocha.

"Pryč! Musíme se zachránit aspoň mi dva!" najednou mi zaječel přímo do ucha Pepíno, vyskočil ze zákopu a v zuřivém tepotu gumisek zmizel. S nenabitým pergilákem byl prakticky nahatej.

Zamrazilo mě. Kosil jsem plyšouny po hromadách, ale věděl jsem, že nemám šanci zároveň udržet dřeváky z hlubokýho zákopu a oba druhy nepřátel z povrchu.

"Karlochu!" zařval jsem na tiše ležícího kamaráda; měl od Tániččiny kotvy rozraženou kůži na čele. "Karlochu, vstávej! Prosím tě vstávej! Moc tě prosím!" Ani se nepohnul a zase už ho obklopovala chřestící hradba dřeváků. Tániččin jekot už nebylo slyšet. Vyskočil jsem ze zákopu a v dálce, už skoro uprostřed letiště, spatřil masu dřeváků, jak s ní pádí k Remízu, k Hřbitovu a k Instantovi... Už jí není pomoci. V tom okamžiku mi v plné míře došlo, že jsem tu zůstal úplně sám. Od Remízu se valily řady a řady Instantových obránců. Bylo mezi nimi vidět i pár starejch růžovejch plastikáčů. Naposledy jsem se podívali na už úplně svázanýho Karlocha a vyrazil za Pepínem.

Běžel jsem, střílel, padal a zase vstával. Dřeváci na třísky, prázdný pytle rozstřílených plyšounskejch kůží. Sem tam i krupavý skřípění umělý hmoty, to když se do proudu olova připlctl nějaký plastikáč. Daleko přede mnou se míhala Pepínova záda. Byl na tom asi stejně jako já. A zase střelba a pády, střelba a přeskakování zá-

kopu a střelba... A pak konečně Stoka. Studená voda mi pod nohama stříkala tak vysoko, že jsem byl v mžiku promočený skrz na skrz. Nad hlavou mi svištěly broky. Pepíno si nabil, stál nahoře na náspu a kryl mě. Než jsem se vydrápal k němu (strašně to klouzalo) úplně mě strachy svědily záda – snad se plyšouni tentokrát přes Stoku nedostanou.

Pepíno už nestřílel. Ležel jsem na kolejích, třásl se a lapal po dechu.

Pak jsme seděli vedle sebe a koukali do Zóny, kde v dálce, na samém okraji letiště, nesly Instantovy bestie něco těžkého a objemného a určitě úplně zamotaného do dusivých lepkavých provazů, a my věděli, že to něco je náš kamarád Karloch.

V chladném větru jsme se třáslí zimou a oboum nám po tvářích tekly slzy. Celá Zóna se hýbala k Remízu se vracejícími instantmany – byly jich tisíce.

Oba s Pepínem jsme si v tom okamžiku úplně syrově a brutálně uvědomili, že proti Instantovi stojíme už jen my dva, pár šprčkounů a Pergilo, a styděli jsme se tak, že kouknout na sebe by nás nejspíš namístež zabilo.

**T**ed' sedíme v hračkárně u Pergila a jsme smutný a unavený. Ono se to nezdá, ale dnes jsme byli za Kolejema dobrý čtyři hodiny. Pergilo nám uvařil šed'ocha a namazal domácí chleba pravým margarínem. Ten margarín je bůhví odkud a navíc strašně drahejší – u nás už se nedělá.

"Tak vyprávějte," tiše přijel Pergilo ke stolu, u kterýho jíme. Vůbec se nám nechce, ale když je ticho už moc těžký, Pepíno se do toho trhaně dá. Pergilo poslouchal a jak mimoděk přikyvoval, prameny dlouhejších šedivejších vlasů, který mu obrůstají hlavu už jen v uzoučkém věnečku, se mu vlní po ramenou. Jako krásný šedipád stříbropád. Ke konci vyprávění se mu nespokojeně, až bych řek' pobouřeně, zkrabatila kůže na celý, ted' v odlescích světle z ulice temněrudý pleši.

"Tak vy ste je tam nechali a utekli! No teda...!" rozčileně si posunoval své hranatý půlbrejličky po nose.

"Chápej, Pergí, nedalo se nic, ale už vůbec nic dělat!" Pepíno má zase plačtivěj hlas, jak se zoufale snaží přesvědčit aspoň sám sebe. Já radši koukám pod stůl. Ticho houstne jako rychlobeton. Vůně krásných a starých věcí, kterými přetékají obrovské regály kolem nás a vůně mnohaletého, velebně usedlého prachu jakoby houstly též.

"Nechat kamarády. Instantovi napospas...! Ani se jim nepokusit pomoci. To bych radši sto let – sto let! – od rána do večera pil instantní kafe zalejvaný z kohoutku s předslazenou vodou... vy dva!"

Br, br, br, instantní kafe. Fuj a třikrát fuj! A sto let a ještě z předslazený vody! Ale když to takhle Pergilo říká a tváří se přitom takhle, tak to myslí smrtelně, ale smrtelně vážně.

Tichá, ale o to horší bouřka pokračuje: "Teď si oba vezmete židle a posadíte se támhle," Pergilo ukázal k výloze a natažený prst se mu třásl, "a počkáte si na ně! Abyste viděli..." trochu se mu zlomil hlas, odkašlal si a pokračoval: "A ani se nehnete!"

Tak sedíme a skrz prachem osleplou výlohu. koukáme na rozpraskaněj beton ulice a na špinavou zeď skladiště naproti. Máme tak dvě hodiny na to, abysme si rozmysleli svý hříchy. Ačkoliv je teprve chvíli po poledni, svět venku ztmavnul ještě víc než normálně. Pergilo odjel někam dozadu, do nějakýho ze svých skladů a zavřel za sebou všechny dveře, takže ani jeho šramocení neruší slaboučký dunění vedlejší První Automatický, který jme si už zvykli považovat za ticho. Zvířenej prach se pomalu usazuje a šimrá v nose. Čas se vleče jako starej synteticej med. Fuj a třikrát fuj.

Nejdřív zachrastilo hraniční křoví, který odsud není vidět, a pak kroky. Dvojí čvachtavé gummiskové kroky. A už jdou; zleva, jako po obrazovce T-dabljuvize, přecházejí před výkladem. Táníčka a Karloch. Karlochovi na čele svítí obrovská bílá leukoplast. Mám strašný cukání vyběhnout a zavolat na ně; všechno jim vysvětlit – a tak. Ale dobře vím, že by to nemělo cenu. Neusmáli by se, možná by pozdravili a šli by dál, jako bych neexistoval. A zejtra se vzbuděj přesně v ten samej okamžik jako všichni ostatní instant'áci a půjdou na celej den do školy. Na Hřbitově byli totiž předěláni – jako všichni, který Instant dostal – na instant'áky – jo, pravý a neoddiskutova-

telný instant'áky. Snídat budou pravou instantní kávu (fuj třikrát fuj!) a už napořád budou někam spěchat.

Kouknu na Pepína, a když vidím, že brečí, radši se koukám zase na ulici – ale pravda, i mně se to nějak mlží.

Právě nám v celý a ještě větší syrovosti než na Kolejích došlo, že Instant už ovládnul skoro celý Město, a tomu, aby neovládnul úplně celý, můžeme zabránit jenom my dva. Taký nám došlo, jak jsme proti němu skoro až směšně bezmocný. Před očima mi vyvstal hroznej obraz, jak plyšouni a dřeváci pořádaj hony na maličký a úplně bezbranný šprčkouny, který odnášej do stínu Skládky, a pak, za slabý tři hodinky, je sice vracej, ale ne už jako maličký řvoucí šprčkouny, ale jako hrozný, přesný, spěchající a strašlivě cílevědomý instant'áčky. Až se z toho do mě dala zima.

"No tak se seberte, chlapci moji. Přece mi tu nebudete pořád bulit!" rozčepýřil nám vlasy Pergilo, kterej na svejch gumovejch kolečkách nepozorovaně přijel až těsně za nás. "To už neodpárete, to můžete jenom odčinit a starej Pergilo pro vás vymyslel poslední plán... vlastně pro nás. Na tom, jestli se vám ho povede dotáhnout, závisí i moje budoucnost," povzdychl si, a tak divně se na nás podíval. "Teďka jděte domů na krovky, a přijďte sem zejtra – ale až večer – přesně v devět," tajemně se zachechtal: "To už bude ta správná tma!"

K večeri jsem si udělal nastrouhanou mrkev s nastrouhaným jablkem a spoustou citrónový šťávy – syntetický – bohužel. Pergilo říkal, že opravdový citróny už neexistujou. S jídlem je to pořád horší a horší. Ráno se sice dají sehnat rohlíky, ale prej to už dlouho nevydrží, říkala ta mašina, co je dělá a prodává – není odbyt. Pak se prý budou péci jen výživné a stoprocentně zdravé suchary..., hm a taky stoprocentně nejedlé. Zeleninu pěstujeme u Pergila ve skleníku. V jednom z jeho skladíšť je taky síla zaprášených plechovek pravýho EARL GREY, prastarýho, ale pořád strašně dobrýho čaje. To, co dneska vydávaj za čaj oficielně, by se snad hodilo akorát na chemickou válku proti krysám – teda kdyby ještě nějaký žily. Do předslazený vody z kohoutku hodíte pytlíček s čímsi tmavým uvnitř a



zamícháte. Rozpustí se i ten pytlíček a ačkoliv je z nějaké stoprocentně nezávadné umělé hmoty, substance v hrnečku vzniklá smrdí igelitolem. Tenhle "čaj" je snad ještě větší srágora než instantní kafe. Fuj, fuj a třikrát fuj. Ale velkáčům a instant'ákům šetří jejich vzácný čas.

Mrkev s jablkama je sice lahůdková dobrota, ale stejně už se těším na jahody. Ale ty budou až v létě. Léto se pozná podle toho, že se posouvají hodiny a Pergilovi zvětšej přiděl elektriky, takže může zvednout teplotu ve skleníku – a to pak vyrostou i jahody. Jó léto, to jsou taky Dávačky. To se vždycky na zdi u nás v koobytě objeví umělohmotná větvice a oba moji velkáči i instant'ák, co dřív byl můj brácha, zůstanou jeden celej den (považte, celej den!) doma. Je to jeden jedinej den z celýho roku, kdy je vidím, jinak je občas a spíš jen náhodou potkávám.

Dávačky... jó; já vím, že se jim kdysi dávno (podle Legendy) říkávalo Vánoce, a že s dárkama nechodil Velký Teflonový Pytel, ale nějaký pán, ale ten se někam ztratil a ani Pergilo už neví kam. Asi umřel. Na Dávačkách je hrozně fajn to těšení. I když předem vím, že pod Plastvětviči zase dostanu hromadu synteticejch ponožek, ve kterejch je stejně zima na nohy. Naštěstí jsou druhéj den ještě jedny Dávačky – u Pergila v hračkárně. Ten tam má spousty nádhernejch věcí, který si stejně nikdo nekupuje. Instant'áci si hrajou na nejvyš se Sbírkou úloh z balistiky a těch pár šprčkounů se tak daleko bojí jít – a stejně by to nevytrhli.

Dojedl jsem mrkev a už jen tak zírám z okna. Tmavý nebe těžce visí nad světem. Přes ulici je jenom smutně šedivej blok, dlouhej jako ten náš – skoro tři kilometry. Vždycky, když si uvědomím, že za těma černejšma oknama, který se naráz rozsvítěj až ve dvacet jedna třicet přesně, za těma oknama jsou stovky a tisíce a statisíce instant'áků a ještě mnohem a mnohem větší tisíce velkáčů, tak mi po zádech mezi lopatkama přejede mrazivě měkká tlapka strachu. Jenom když se přitisknu pravou tváří na studený sklo a úplně, ale úplně vykroučím oči, je v protějším, teď v hustejch stínech utopeným bloku vidět malinká žlutá jiskřička. Tam bydlí malá Adélka. Jiskřička světla se udrží, jen co dokážu zadržet dech – pak se zvolna zamlží

a rozplyne se v nic. Vyhodím talíř s vidličkou do odpadu a jdu černým koobytem spát.

Raz..., dva..., tři..., teď zachřestí klíče, vrzne klika, další šustivě tichý krok a nakonec hluše klapnou dveře – klap. Tak. A jsem zase sám. Dojdu si pro rohlíčky, pěkně pomalu, a už se těším na šed'ocha. Mám celý den čas; s Pepínem se sejdem v Parku u Slepý až ve tři čtvrtě na devět (tedy na dvacet jedna nebo na dvacátou první?) V hlavě mi vrtá ten Pergilův plán, o kterým nám včera nic neřek'. A taky mě čím dál tím víc a víc tíží, že se plyšouni můžou dostat přes Stoku. Večer se nesmím zapomenout Pergila zeptat, jak je to vlastně možný. Po snídani jsem si vzal samopal a šel radši hlídat šprčkouny.

Zase s Pepínem běžíme příkrčený ve stínech u zdi temně a výhruzně dunící První Automatický. Pepínovi zase svítěj oči, ale já už tomu moc nevěřím, protože včera mu svítily zrovna tak, ale běželi jsme tady čtyři. Za chvíli jsme u hračkárny. V její špinavý výloze se matně odrážejí čmouhy obzvlášť nízkých mraků, pochmurně mramorující umírající večer. Pergilo už nás čeká – je skoro devět. Přijel až těsně k otevřeným dveřím a zálibně kouknul na houstnoucí mraky: "Tak, chlapci moji, počasí nám zatím přeje," zachechtal se a zamknul za námi.

"Pojďte, jen pojd'te," pobídnul nás netrpělivě a projel kolem nás ke dveřím od zadní chodby, z který se chodí přímo do jednotlivých skladů. Jdeme až úplně, **úplně** dozadu; tady jsem ještě nikdy nebyl. Pepíno se tváří, že ani on ne.

Stáším zkroucený dveře z vyrudlýho a ušmudlanýho plastiku se s patřičně dramatickým zaskřípáním otevřely. Pergilo cvakl vypínačem a slabá modrá zářivka rozemlela tmou.

"Zavři za sebou," tiše se na mě potočil. Do nosu mi pronikl velký zatuchlej vzduch, prosycenej vůní starýho prachu a ještě něčím krásně smradlavým – tak jako karbolka, ale tak nějak úplně jinak.

Nevelká, zřejmě dlouho nepoužívaná místnost s velkými fleky oleje promaštěnou beranovou podlahou, místy vydrolenou do ostrý-

mi stíny zalitých prohlubní. Veliká zavřená vrata v zadní stěně nemůžou vést jinam než na dvůr za hračkárnou; vedle nich je uzoučké okno zatažené vybledlou, zpuchřivělou roletou. Zpoza okna se ozvalo tiché pleskání, které rychle přešlo do monotónního teroru. Děšť. Pergilo radostně plácl dlaní do opěradla vozíku: "Jen tak dá!!" řekl a úsměv mu roztáhl tvář. Uprostřed místnosti bylo cosi velkého neforemného a pečlivě přikrytého novou, ale za léta skladování v ohybech silně zteřelou celtou. Pergilo k té věci dojel, otočil se s vozíkem čelem k nám a slavnostně si pošoupl půlbrejle po nose.

"Chlapci moji," pohlédl na nás, zaraženě stojící u dveří, "vězte, že právě odbývají poslední hodiny Instantovy existence!" Kouknul na nás, co tomu říkáme, a tvářil se snad ještě slavnostnějc než předtím. Nám, když nám nechal chvilku na dojití, spadly brady na prsa – Pergilo totiž nikdy nelže.

"Nedávno jsem se byl projít po Městě (on svý jízdě na křesílku stále říká chůze)... zavřete ty pusy!" zasmál se a pokračoval, "a zjistil jsem..., a musel jsem zkonstatovat, že situace je ještě horší, než vím od vás. Vy nevíte, jak Město vypadalo před Jeho příchodem, a po ulicích chodíte denodenně – tak vám spousta věcí připadá normální a druhá spousta vám ujde. Ale já jsem byl venku naposled asi tak před dvěma a půl rokama a ten posun k horšímu je opravdu hroznej – samý instantáci a velkáči – a hlavně plyšouni za Kolečma! Nojo, nojo, i já už jsem je viděl." Znova se usmál na naše vyvalené oči – kdo by to tušil, že se sám odváží do Města!

"Naštěstí, plyšounů, který se dostanou přes Stoku, je zatím zřejmě jenom pár." Skočit do řeči jsem se mu neodvážil, ale netrpělivostí jsem skoro tancoval.

"Vím, na co se chceš zeptat," sklonil hlavu a nad brejlema na mě dobrácky kouknul.

"Neřeknu ti přesně, jak je to možný, jenom si to domejšlim, ale předpokládám, že jim Instant napouští kožichy nějakým impregnáto-rem, nejspíš nějakým voskem, nebo co..., hm, vy asi nejspíš nevíte, co to je," krátce se zamračil, "... no prostě něčím, co odpuzuje vodu, takže, když skočej do vody, nejdou rovnou ke dnu, a dokážou přeplovat na druhou stranu – musí je to ale stát spousty energie, protože Stoka je prudká a určitě je to snáší daleko po proudu. Proto taky,

mimo jiné, jsem rád, že je dneska deštivá noc – budete mít proti sobě jen pár nepromokavejch plyšounů a pár starejch plastikáčů..., no a všechny dřeváky, ale ti ve tmě skoro nic neuviděj a v takovým dešti vydržej v provozu sotva deset minut..."

"No jo, ale my jsme jenom dva a neuvidíme nic zrovna tak...!"

"Jen mě hezky nech domluvit!" ušklíbl se Pergilo. "Mám tady pár drobností, který vám hodně pomůžou," zálibně popleskal na tu zakrytou věc. To jak před tím vyslovil to slovo "drobnosti", naznačovalo, že se opravdu o žádný drobnosti nejedná..

Pergilo chvíli mlčel a po tváři se mu rozléval výraz nejslavnostnější z nejslavnostnějších. Na pleši mu svítily modré odlesky chvějivé zářivky. Prudce se nadechl: "Hoši..., chlapci moji..., chlapci, nana..." zakoktal se a už se tvářil tak, že si dokonce zapomněl popošupovat brejle, "... na vás dvou teď leží osud všech zbývajících lidí, i těch, kteří mají vyrůst ze všech šprčkounů, co jich na světě je. A není jich málo!" zvednul prst, když uviděl naše kyselé obličeje.

"Vy znáte jen malej kousek našeho Města, maličkatej kousíček," na prstech ukázal jak maličkatej, "a když se vám to povede..., " obočí mu významně vylétlo až na čelo. "Jen si nemyslete!"

Takovýhle řeči jsou strašně hezký, ale ať nám už spíš ukáže těch pár drobností – a hlavně tu věc pod plachtou, pomyslel jsem si –, jako by mi četl myšlenky.

"Pojďte mi pomoci," řekl a začal opatrně rolovat celtu. Zachytávala se mu, a tak jsme rolovali všichni tři.

A pak..., a pak jsme s Pepínem uviděli krásnou, nevídanou a celou červenou... **něco**.

"Co to je?" zeptali jsme se unisono. Pepíno užasle hladil nádherně hladký, jako kulka zaoblený čelo tý věci, z kterýho trčela matně černá a na dva centimetry tlustá silnostěnná trubka.

"To je, chlapci moji, starej a poněkud upravenej sněžnej skútr. Místo lyžiny má kolo, zatáčí se přibrzdováním pásů a tady ta roura vepředu je automatický protiletadlový kanón se samočinným infračerveným zaměřováním. Tak, co tomu říkáte?" vychrlil jedním dechem.

Čubrněli jsme a čubrněli a pokleslý brady hlasitě cinkaly o podlahu: Lyžina, sníh, skútr, infračert... ne, ne infra...cosi, krásný, úžasný, ale úplně prázdný slova!

Pergilo se ještě chvíli popásal na našem úžasu: "No to ale zdaleka není všechno, chlapi moji!" začal z klobouku tahat další králíky, "tady pro vás mám dvoje infrabrejle, s kterejma uvidíte jako ve dne a tady..." zatvářil se tak divně a zabubnoval prsty na černý kufírek, kterej ležel na širokém tmavěmodrým dvoj sedadle toho skútru, "...tady je pro jednoho z vás samopal – ale opravdovej samopal, žádná vzduchovka! A támhle," ukázal na nízkou ale širokou bednu v rohu, "támhle máte helmy, opravdický neprůstřelný vesty a ..." No byla toho hora.

"A tohle je výbušnina, kterou dáte do Instantovy továrny. Musíte s tím opatrně!" ukázal nám pět oranžovejch válečků dohromady omotaných černou leukoplastí. "Odpálím ji já sám vysílačkou, až se vrátíte zpátky... Doufám, že se mi vrátíte, chlapi moji."

**T**ed' sedíme na skútru, dešť pleská a šumí (na našich integrálkách hlasitě klepe) – hustě a vytrvale, a všechno se ve studeným světle zářivky, linoucím se z otevřenejch vrat, leskne vodou. Když jsem si nasadil ty infrabrejle, tak se přede mnou objevilo hraniční křoví – skoro jako ve dne. Zamrazilo mě z něj – jako vždycky. Radši jsem si je ještě na chvíličku sundal. V nepromokavým batůžku mám tu oranžovou nálož. Pepíno sedí za mnou a má v pouzdře ten opravdickej samopal. Pergilo je vedle nás; kolečka vozejků jsou zabořený do bahna a dírou v obrovským deštníku mu na pleš kape voda.

"Hlavně," říká mi už asi potřetí, "hlavně nesmíš narazit do žádnýho z těch betonovejch podstavců, vjet do zákopu a, prosím tě, **prosím tě!**, nevlítni do Velký jímky před letištěm! Na zákopy najížděj kolmo a moc to nežeň a... a hodně štěstí," plácnul mě do umělohmotným chráničem pancéřovanýho ramene.

Pepíno se zavrtěl: "Pergilo, prosím tě, proč jsi nám tyhle všechny věci nedal už dřív...?"

Mokře jiskřící pleš se k nám naklonila ještě blíž: "Správná otázka!" jak si sundával kapkama rozvlněný brejle, tak mě do očí bodlo

světlo odražené od jejich skel. "Správná otázka, ale nebude to už dlouho trvat a budeš si moct odpovědět sám." Pergilo si nasadil osušený brejle zpátky na nos a plácl do ramene i zaraženého Pepína.

"No tak, chlapci moji, jeďte, budu na vás čekat," řekl poslední opravdickej dospělej člověk, kterýho známe – náš drahej Pergilo.

Stáhnul jsem si infrbrejle na oči a zmáčknul startovací čudlík skútru (ten mi Pergilo, když mi vysvětloval, jak se skútr ovládá, ukázal snad stokrát). Motor zlobně zaduněl a praskavě se rozběhl. Prej v něm někde něco hoří, nebo co. Pevně jsem stisknul řidítka.

Pásy zamlaskaly v blátě a čelo skútru se zabořilo do hraničního křoví. Skrčil jsem se za ochranný sklo a otočil plyn tak na půl. Motor zaječel. Větve praštěly a bušily do skútru, až se otrásal. Řidítka se škubala a brněla v ruku. Závěje mokrého listí obalily, co se dalo – na chvíli jsem nic neviděl. Pak skřípání, praskání, bušení a šustění přestalo. Rychle jsem ubral a oťel si lístečky z obličejce a infrabrejlí – byly strašně studený a lepkavý – teda to listí. Motor tiše ševalil, před náma čněla masa náspu. Naklonil jsem se dopředu, abych stáhnul listy i ze skla; za límec mi přitom nateklo tak milión litrů deště. Dopad jsem nazpátek na mokré sedadlo a mokrým prstem v mokré rukavici jsem zmáčknul čudlík číslo dvě. Náš kanón, předtím sklopenej, aby se nepoškodil v křoví, ožil. Něco v urputném pleskání deště zabzučelo a hlaveň bleskurychle jako oko jedovatého hada prošmejdila prostor před náma. Pepíno se zavrtil, já se chopil řidítek, zhluboka se nadechl a dal tomu plnej květák – nebo knedlák? Motor zařval a z pod pásů na křoví za náma vyletěl proud rozemletý trávy. Prudké stoupání náspu nás málem zničilo, ale když se skútr už už vracel nazpátek, reflexívně jsem ubral. Skútr dopadl na koleje s praskavým zarachocním. Šterk se rozlítl do stran. Zastavil jsem. Ačkoliv přes ty brejle bylo vidět jenom trochu dočervena, a jinak docela dobře, překvapilo mě, jak známou krajinu Instantovy zóny změnily; byla ještě truchlivější a pochmurnější než ve dne. Ve vzduchu byla cejtit mokrá tráva, rez a ještě něco neznámého, z čeho šel mráz. V dálce, nad Velkou jímkou, se tetelil slabej, mrtvolně bledej opar a po celý Zóně se občas pohybovaly znepokojivý světlý flíčky.

"Tak hurá do toho," řekl jsem spíš sobě než Pepínovi. Pod pásy zachřestil šterk. Krátkej prudkej spád – Pepíno sklouznul dopředu a

bolestivě mě narazil na řídítka. Helmy o sebe hlasitě třeskly. A už je tu Stoka – plnej knedlák. Voda se rozstříkla do dvou vysokánskejch gejzírů a vzápětí nás zalila skoro až poprsa. Motor naštvaně zaprskal (ve Stoce nesmíš za žádnou cenu ubrat!). Těžce jsme se vyhoupli na druhej břeh. Pepíno se mě držel jako suprklebr. Motor syčel a valila se z něj smradlavá horká pára. Zpomalil jsem a zvolna jel podél spojováku k prvnímu pevnostňáku. (Než pojedeseš přes zákop, pořádně to roztoč!)

Do čela skútru pleskala promáčená tráva a pásy tiše mlaskaly.

Už jsme nějakou chvíli jeli a nejednou jsem mezitím koutkem oka postřehnul nějaký pohyb; teď se ale cosi jako rozmazanej světlej flek mihlo vzduchem. Pepíno zařval a vypadnul ze sedačky. Další čmouhanec a něco těžkýho mi se slizkým mlasknutím přistálo na zádech. To něco mi s odpornými zvuky trhaného gumipláště a hlasitým nenávisným pištěním začalo drásat neprůstřelnou vestu. Pustil jsem řídítka a spadnul taky. Skútr splašeně poskočil dopředu a jak se řízení přešmrnclo na stranu, otočil se na zablokovaným pásu čelem k nám. Uviděl jsem, jak se země kolem přímo hýbe jako talíř velkými, bachratými flekanci světle červené barvy, ale teprve těžký mlaskání jejich dopadů mi je prozradily – žáby! Zdejší ozubené žáby, s kterými pro dnešní noc nikdo nepočítal. Hlavou mi bleskem prolétla vzpomínka na Pergilovo vyprávění o tom, jak Město kdysi bylo zamořené čímsi, čemu se říkalo potkani. Pak se jednou ze Zóny přihrnula záplava téměř oranžovejch skákajících příšer s obrovskejma tlamama plnejma ostřejch zubů. Žáby se za Koleje vrátily, teprve když ve Městě nebylo co jíst; to už tam neexistoval ani jeden potkan a zmizelo i pár malejch, tehdy ještě dětí. Na ty žáby, vyšlý z vojenskejch skládek, neplatily žádný postřiky, jedy a ani oheň či mráz. Prostě nic. Naštěstí tenkrát dojely na přemnožení, obrovskou žravost a potřebu skládkový vody. V Zóně se pak požraly navzájem a nakonec jich zbylo tak málo, že jsme je na svejch výpravách jenom občas slyšeli pískat a mimo těch pár pulců je ani pořádně neviděli. Až teď. Noc a déšť jim zřejmě svědčí.

Pepíno řval a válel se čvachtající trávou jako blázen. Pokusil jsem se vstát, ale další žába mi narazila do helmy tak prudce, že jsem málem udělal kotrmelec ve vzduchu. Pak jsem ležel, zběsile se válel

a řval taky. Vypadalo to bledě. Najednou blesk a ohlušivý prásknutí, pak znova a znova, rychlejc' a rychlejc' až práskání přešlo v téměř nepřetržitý uširvoucí dunění, který trvalo sice jenom pár vteřin, ale stálo zato.

Proti našemu automatickému kanónu žáby, moc šancí neměly a Pergilo ho naštěstí naprogramoval tak, aby střílel jenom na věci, který jsou menší než my dva. Odtrhl jsem si ze zad poslední, zuřivě pískající příšeru a odhodil ji pryč. Jakmile jsem jí pustil, od skútru vyšlehl oheň a žába mi zmizla před očima jako vypnutá vypínačem. Bylo mi jí trochu líto, protože to byla asi poslední žába vůbec.

Pomalu jsem se postavil. Nohy se mi trásly a ve vzduchu se válel ostře čpící kouř ze střelného prachu. Pepíno už byl u skútru. Opatrně jsem překračoval zbytky žab. Na bíle svítící hlavni kanónu syčely kapky vody a dělaly na ní tmavší a tmavší flekance. Bublání motoru se studeně mísilo se šuměním deště. Beze slova jsme nasedli. Otočil jsem skútr na místě a vyrazil jako šílenec. Pepíno měl předtím pravdu: jet pomalu nikam nevede – pevnostní zákop bysme asi nepřeskočili a co víc, dřeváci by nás mohli sejmut ještě snadnějc než ty žáby. Víř z bláta a rozemletý trávy z pod pásů dolítnul snad až do nebe. Vzduch se rozhučel na hranách mý přilby, a to tak hlasitě, že přehlušil i motor.

První pevnostňák: "uáááá!" Chvilka beztížného stavu a náraz, při kterém se mi přeskládaly všechny obratle, ale neubral jsem.

Pak se objevili první Instantovi pacholci, s kterými si ale hravě poradil náš kanón. Ted' mi spíš než hadí oko připomínal hadí jazyk – vířil ze strany na stranu a plival krátký rozeklaný blesky. Proudý horkejš nábojnic se mi sypaly na kolena. Dřeváci a plast'ouni se ve výbuších plamenů měnili na třísky a spečený úlomky růžový umělý hmoty. Přeskok spojováku skoro ani nedrncnul. Trochu jsem zpomalil a mírně zatočil doleva, abych najel kolmo na první šikmák, který se před náma táhnul jako černá jizva. Znovu jsem přidal, co to šlo. Od pásů vylétla do boku závěj trávy. Šikmák byl sice taky úzkej, ale z nájezdový strany měl poměrně dost vysokou předprseň, což jsem jaksi lehce opomněl.

Chvilí jsem si připadal jako v letadle. Nezatíženej motor divoce kvílel a syčící pásy rvaly černejš vzduch. Přistání tentokrát nedopadlo



moc dobře; Pepíno vypadnul ještě ve vzduchu, což o to, ale já jsem při dopadu narazil břichem a helmou do řidítek, až se mi před očima rozlítly záplavy barevnejch koleček a málem jsem omdlel. Skútr se ještě pěkněj kus smýkal setrvačností, a pak jsme zase stáli. Mimo těch vířících koleček jsem neviděl vůbec nic. Opatrně jsem si ošahal obličej: Integrální oblouk helmy byl prolomený a infrabrejle měly beznadějně roztržštěnou optiku. Tma byla černá jako nikdy – byl v ní strach.

"Pepíno, Pepíno?! Kde seš?" Strachem se mi úplně sevřel krk. Najednou jsem si uvědomil, že mám promočený šaty a je mi zima. Něco zašustilo, až jsem povyskočil.

"Co, je? Kde máš brejle? A do háje...!" řekl Pepíno, když si všiml úprav mýho obličej. V hlase měl bolest – zřejmě ani jeho přistání se neobešlo bez těžkostí. Cejtil jsem, jak mi z rozbitýho nosu teče krev – byla horká a sladce chutnala po mědi. Nebylo moc času. Pepíno mě vzal za ruku a něco mi položil na dlaň. Brejle. Jeho infrabrejle.

"Dělej, a nemusíš jet zas **tak** rychle."

Opatrně, abych se nedotkl citlivého nosu, jsem provedl záměnu nočních zraků. Skútr to naštěstí ustál, motor dokonce pořád běžel, akorát kanón sebou škubal divoce, jakoby se zbláznil. Naše přistání vyrylo v promáčené hlíně dlouhou a pěkně hlubokou rýhu. Vzal jsem tápajícího Pepína za ruku a usadil ho za sebe – už byl nejvyšší čas – zprava se k nám dost rychle blížilo něco, co nepříjemně připomínalo plyšouny. Asi to jsou ti impregnáčové.

Skútru se moc nechťelo rovně; musel jsem se prát s řidítkama, aby neuhýbal doleva. Dřevák narazil do ochrannýho skla, až zadrnčelo (trochu jsem se divil, že tam to sklo pořád je – po tom, jak jsem do něj při minulým přistání praštil helmou).

Vlítli jsme do bodlákovýho pole. Kanón sebou škubal, až jeho přetížený ovládání zmučeně kvílelo, ale nestřílel. Musel jsem zase přidat. Vysoký, vodou ztěžklý bodláky ostře bušily do skútru a dost bolestivě i do našich nohou. Všude byly nalepený jejich nabobtnalý pichlavý semínka – za límcem strašně dřely a svědily. Vítr v mý rozbitý helmě teď pro změnu hlasitě a ječivě hvízdal; ale tentokrát

motor nepřehlušil; ten zněl tak nějak nakřáple a ještě se občas divně otrásal.

Další pevnostňák jsme přeskočili poměrně šťastně, akorát řízení se ještě zhoršilo. Občas po nás skočil nějaký instantman, ale většinou se netrefil (jeli jsme opravdu dost rychle) – pár se mi jich dokonce podařilo přejet.

Vlastně jsem to zase štípal, co to dalo. Najednou se mezi bodláka rozevřela obrovská černá jáma. Tankovej okop! Strhnul jsem to opravdu jen tak tak. Skútr se málem převrátil. Hrozně dlouho jsme jeli bokem, a skončilo to tak těsně u okraje té díry, že půl levýho pásu trčelo do prázdna. Málem jsem urval řídítka, jak jsem přidal. Motor hromově zaduněl, a kdyby se mě Pepíno pořád nedržel jako suprklébr, tak by asi navždycky zmizel v tý odporný břečce dole. V hlavě se mi usadil ten jeden, kratičkej zlomek okamžiku, kdy se to smýkání zastavilo a pokašlávající motor málem chcípнул. Ten kovovej zápach jedovatý vody, pleskání kapek lijáku na její hladině a hlasitě šplouchání hlíny, která se odlupovala ze břehu přetíženýho skútreu... Brrr, to by byl konec.

Ale přesto jsem musel jet dál rychlostí neztenčenou. Instantovy houfy nebezpečně houstly. Přeskok posledního pevnostňáku už byl rutinní a před náma byly jenom (teda "**jenom**") nepřehledný zmijovce uzoučkejch a nehlubokejch cvičnejch zákopů. Pár desítek metrů napravo se tetelil odsud zblízka na zelenalej opar nad Velkou jímkou. Ještě tak dvě stě metrů; pak jímka skončí a budeme na úrovni letiště. Musel jsem zpomalit, jak se pásy propadaly do mělkejch zákopů, kterejch tady bylo opravdu tolik, že se jim nedalo vyhýbat a natož na ně najíždět kolmo. Pořád bylo potřeba prudce ubírat a přidávat. Ty zákopy tady vypadaly nejspíš jako labyrint, kterej si kdysi věci zvaný termity vykousaly do stromu, z něhož má Pergilo rozřiznutej a krásně nalakovanéj ozdobnej špalek. Skútr se v tom vlnil jako pokaženej eskalátor; házelo to s náma hrubě ze strany na stranu. Řídit už se skoro nedalo a kovový klepání v motoru pořád zesilovalo; sám motor hřál tak, že jsem si musel dát nohy dozadu – děšť na něm hlasitě prskal a z tý mastně horký páry jsem měl kyselo na patře a v krku. Když jsem na motor kouknul, tak mě to přes infrabreje skoro oslnilo – jako by nestačila neprůhledná clona z tý páry. Kolí-

balí jsme se jako starý koráb v T-dabljuvizi.

Pak najednou něco, daleko vpravo před náma, až za letištěm, až někde u okraje Remízu, teda tam někde něco oslnivě vzplálo a hned potom odtamtud vylítla strašně rychlá rozžhavená čára, a samozřejmě, jak jinak, přímo na nás.

"Bacha!" zaječel mi do uch Pepíno. Ani nemusel.

Přidal jsem a pověsil se na levou stranu řidítek. Vzápětí tam, kde jsme před půlvteřinkou jeli, něco tupě švihlo do země. Všechno tvrdě povyskočilo. Jako když vedle vás spadne dům. Vytrysknul obrovské gejzír žhavý hlíny. Kamínky mi zabušily po helmě.

"Co se *to* děje?" znovu zaječel Pepíno, a musím říct, že dost vyděšeně – ačkoliv musel dobře vědět, že toho vím asi tak stejně jako on. Prastarý oživleý raketomet jsme tady už jednou zažili. Naštěstí i v tom dnešním byla, stejně jako tenkrát, jenom cvičná raketa... na čemž ale nic nemění, že po teple jde pěkně ostře, a jak jsme se právě přesvědčili, taky až nepříjemně přesně.

Rval jsem to, co to dalo a kličkoval jako Robusní Swissholm. Další raketa na sebe nenechala čekat. Zasyčela tak metr od nás – její žhavej čoud mě na chvíli oslepil – a zaryla se do země až nemile blízko za náma. Věděl jsem, že nás zrazuje skútr, teda spíš dočerve-na rozpálenej motor; ale taky jsem věděl, že i kdybych se měl v kozí bobek obrátit, tak že na letiště prostě dojet **musím**. Teprve tam může i ten z nás bez infrabrejlí utíkat... Co **ten** z nás. Já! Protože ty brejle budu muset vrátit Pepínovi, aby viděl na střílení.

Zatraceně, kurňa himl!

Dupnul jsem na brzdu. Další raketa udeřila do země jen kousek před náma. Čelo skútru chvíli mířilo přímo k nebi a závoj rychlý hlíny zabušil do ochrannýho skla tak prudce, že na několika místech popraskalo. V nose štípal těžkej dým.

"Sakra, dyť už tam těch raket nemůže bejt tolik!" utěšil mě Pepíno, když odstartovala další – to jsme zrovna projížděli kráterem po tý předchozí. Letiště bylo pořád tak šedesát dlouhejch kroků před náma. Jel jsem přímo proti raketometu.

"Skrč se!" zařval jsem a zakousnul se do řidítek. Raketa s ohlušujícím zadrnčením prolétla těžce zkoušeným ochranným sklem a

olízla Pepínovi záda. Vyděšeně jsem se narovnal – to bylo opravdu o fous.

"Vyskočíme!" Pepíno už jen ječel.

"Ne," řekl jsem kupodivu pevně, "teprve až řeknu!" Když odstartovala další raketa, bylo to k okraji letiště už jen kousek.

"**TEĎ!!!**" zařval jsem, pustil ohnutá řídítka a skočil plavmo doprava. Raketa se zaryla přímo do motoru. Skútr se vznesl, udělal ve vzduchu tři kotrmelce, dunivě dopadl zpátky na zem, a ještě než se dosmýkal, vybuchl jako zasažený driver Brutal Irwilla. Do vyjící koule plamenů vzápětí zabušilo, pěkně jedna za druhou, ještě osm raket.

Zatím jsem nikde neviděl Pepína; pak se vynořil z mělkýho zákopu, požárem nasvícený jako terč pro ostrý střelby. Strhnul jsem brejle, který teď v tom řvoucím červeném světle byly k ničemu a hodil mu je. Zaháknul si je v běhu za loket a zároveň z pouzdra vytahoval ten svůj opravdovskéj samopa1. Vyrazil jsem za ním. Za okamžik mi pod gummiskama zaplácal mokrej beton letiště. Vytasil jsem svůj pérgilák. Celý široký okolí bylo pořád nasvícený požárem skútru; před náma se řítily naše protáhlý rozřesený stíny. Instantma-ny zatím nebylo vidět..

Pepíno si nasadil infráky teprve pod prvním stromem Remízu. Naštěstí mu předtím ta raketa roztrhla maskovací látku na zádech tak, že z tý trhliny lezly bílý vnitřnosti neprůstřelný vesty – byly vidět i v naprosto černočerný tmě, která nás pohltila. Než si můj oči trochu přivykly, tak jsem se měl podle čeho orientovat..

Za chvíli jsme zpomalili; to jak jsme se začali prodírat křovím, který nás obklopilo – Pepíno v něm musel hledat cestu. Ve větvích šuměl déšť a oba jsme prudce dýchali. Ve vzduchu pořád visel ten zápach starý rzi.

Pak Pepíno začal střílet.

Oheň z jeho zbraně sršel v nepřetržitéch proudech. Byla to divná zbraň – mimo na případný střelení do lidí by byla úplně na nic. Teda teď se šikla, ale stejně z ní šel mráz. Byla ještě menší než vzduchovej pérgilák – taková řeklo by se hračka: Ráže 1.27 milimetru a dva centimetry dlouhá kulka s vychýleným těžištěm, povídal Pergilo, když Pepínovi ukazoval, jak se s tím zachází; hledil tu

zbraň, jako když šprčkouni hladěj modrýho sametovýho slona. Dvacet výstřelů za sekundu a maličkej zásobník – tak dvacet centimetrů dlouhej, do kterýho se ale srovná přes čtyři tisíce tenoučkejch patron, – umožňuje kosit všechno kolem sebe hlava nehlava. Ten samopal se prý jmenuje SCORPIO SPECIAL.

Pepíno jeho palebnou sílu využíval opravdu hojně. Jenom vlastně tisknul spoušť a dělal rukou široký oblouky. Křoví a tenčí stromky nadskakovaly a skládaly se jako podseknurý kosou. Instantovy stvůry neměly šanci ani se k nám přiblížit. V ohni střelby jsem viděl, jak je proudy kulek trhaj na úplně malilinkatý kousíčky. Šli jsme tedy rychle dopředu a skoro by se dalo říct, že i nerušeně. Kdyby nám tohle SCORPIO dal Pergilo dřív...!

Pak tma trochu zřídla. Cestu nám zahradila vysoká kamenná zeď, čnící z hustého podrostu, za ní už proti světlejšímu nebi do závrtné výšky trčela černá, obrovská masa Skládky.

Ta zeď, to byla Hřbitovní zeď. Pepíno smetl řadu dřeváků, držící její vršek – a vtom samopal zničeho nic ztichl.

"Kurňa!" poplašeně zaklel Pepíno a já jsem uslyšel, jak na rozžhavený hlavní syčí déšť. Něco zacvakalo.

Na to, že to zkoušel jenom asi desetkrát a při světle, vyměnil Pepíno zásobník rychlejc, než jsem se stačil pořádně leknout. Dobýt zeď pak už nebylo nic těžkýho. Její věkovitý kameny byly obalený nacucaným mechem a dost klouzaly, ale díry, vydrolený ve starý maltě mezi nima, jakoby někdo přichystal přímo pro nás.

A pak se nám, nevím po kolika letech snažení, otevřel pohled na Hřbitov pod Skládkou, nasvětlenej sice jenom slabě, ale o to strašidelnějc, z úzkejch oken veliký hrobky, jejíž zadní část byla zavalená a pohlcená patou obludného kuželu Skládky.

Do nejprapodivnějších úhlů zohýbaný kříže na hrobech vrhaly dlouhý stíny, který se vlnily zástupama dřeváků a plastikáčů a plyšounů... zase ty nepromokavý.

Pepíno vyčistil místa pod zdí, krátce jsme na sebe koukli, skla infrabrejli mi blesky do obličeje, a seskočili dolů.

Za chvíli bylo na Hřbitově i na hřbitov poměrně mrtvo.

Třeba: nepromokavej plyšoun zasaženej dvoucentimetrovou kulkou s vychýleným těžištěm se scukne na maličkou kuličku chlupů a rychlej mrak molitanovejch kostiček. Ze zbraní se kouřilo.

Kříže se kácely podsekávaný záplavou ječících střel, na starejch náhrobcích v rychlejších řadách vyrůstaly obláčky prachu z roztříštěného mramoru, deštěm rychle srážený zpátky; odražený kulky drásavě vířskaly všude kolem nás a mokrej písek pod jejich nárazy stříkal do výšky.

Abych pravdu řek', bál jsem se jako nikdy, ale chuť konečně to dotáhnout do konce, po tolika, **tolika** letech a jenom ve dvou, byla přece jenom trochu větší než ten strach.

Vlna instantmanů za vlnou se o nás tříštila jako o skálu. I můj pergilák se činil statečně!

Pak všechno utichlo. Kolem nás se válely skoro dvoumetrový hromady rozšviháního dřeva, úlomků umělý hmoty a závěje molitanovejch kostiček.,

Opatrně jsme se přiblížili k tý osvětlený hrobce. Duchovitě bleďý světlo, v jehož úzkejších šikmejch proudcích na chvíličku ožívala jasným zábleskem křišťálu každá kapička vody, z nichž se v tom světle skládaly provazce a celé husté sloupky deště, tak to světlo proudilo kalným sklem v úzkejších zamřížovanejších oknech (na co tak asi ty okna byly – u hrobky – než se v ní usadil Instant'?).

Krátká dávka vyrvala zámek ze dveří a... a byli jsme uvnitř.

Všichni promokavý plyšouni už na nás čekali. Snad dvacet magneziáků nám naráz explodovalo u nohou. Pepínovi stačilo střílet poslepu.

Když se usadil mrak molitanu a prach z rozdrcený omítky, v chodbě, která se na nás šklebila, nebyl ani jeden plyšoun.

"Tak tadyma sem vnesli všechny, který Instant dostal; bezmocný a svázaný," řekl Pepíno s temným a nebezpečným podtónem v hlase. Sundal si infráky a otočil se na mě; oči mu pod helmou svítily: „Nepřišlo ti někdy divný, že nás Instant nikdy nenechal přijít po dobrým až sem a až pak teprve tady...?“ udělal rukou výmluvnej posunek. No tak tahle věc už mi taky párkrát vrtala hlavou: jak to, že nám instantmani bráněj v přístupu tam, kam nás vlastně chtěj sami dostat? Divný, co?

Opatrně jsme prošli tou chodbou, po kolena v molitanu. Několik nerozbitejch zářivek neosobně bzučelo, kapala z nás voda a od pus nám šla pára. Světle šedý dveře na konci šly otevřít kupodivu lehce.

Nejdřív jsem tu přebrovskou prostoru za nimi nepochopil – tak byla veliká. Slabé bodové osvětlení nízko zavěšených lamp ještě zveličovalo její opravdovou rozlohu. Pak jsem pochopil, že celá Skládká je vlastně nepředstavitelná kamufláž tady toho uvnitř. Milióny krásnejch plyšovejch medvědů ležely všude kolem, naskládaný v obrovskejch přísnějch pyramidách. A milióny růžovejch umělohmotnejch panenek a milióny pestrobarevnějch dřevěnejch loutek...

Tak vlastně Instant dostal první děti; přišli si sem pro medvědy, kteří uměli chodit a byli zadarmo a dost pro všechny. Pak si ale medvědi chodili pro děti. Dospělí prý tenkrát ničemu nevěřili. Žádný dítě nikde nechybělo (dodnes stačí být v Instantově moci slabé tři hodiny) a ty, které se od něj vrátily, si nestěžovaly, nezlobily, nemsály se, učily se, pily instantní kafe – fuj, fuj, fuj a třikrát fuj. Z těch dětí pak prý vyrostli první velkáči a... dál už to znáte – tak praví Legenda.

„Na vás dva tu čekám už pěkně dlouho, chlapci moji,“ zaduněl strašidelnej, všeobjímající a všepohlcující, ale přesto strašně známej hlas. „Dneska jste mě teda nezklamali, to tedy opravdu ne.“ V tom hlase zazněl smích.

Dech se mi zastavil. Pepínovi vypadlo SCORPIO z ruky a zachřestilo o beton. V obrovským zrcadle, který před náma najednou vyrostlo, jsem uviděl dva malý špinavý a vyděšený kluky v obrovskejch potlučenejch helmách s pusama dokořán.

Zápach tisíců plyšovejch chlupů mi urazil nos, zrcadlo se roztáhlo do širokýho úsměvu, svět v něm se zaostřil a narovnal...

**R**az, dva, tři, – teď zachřestí klíče, vrzne klika a nakonec klapnou dveře. Safra! Už jsem tu zbyl jenom já sám! A propásl jsem společný budíček!!!

Rychle vstát a do koupelny. Bolelo mě celé tělo. Při čištění zubů jsem si vzpomněl proč. Fuj, ještě že to včera dobře dopadlo. Ani nevím, jak jsem se dostal domů. Vypláchnout ústa, – tak a rychle do

kuchyně. Ručičky hodin se otáčejí neuvěřitelně rychle. Mrknul jsem z okna, a tam někde, kde končí Dlouhá ulice – nebo snad ještě dál, stoupal k nádherně popelavému nebi úzký proužek černého kouře. Ušklíbl jsem se, kdo ví, co ti lidé zase blázní. Znovu rychlý pohled na hodiny a skoro se mi zježily vlasy. Ještě že máme tu instantní kávu! A před smažené suchary! A nevěřili byste, co času ušetří takový kohoutek s horkou předslazenou vodou.

Oblékl jsem si svou novou uniformu.

I když dnes jdu do Přípravné školy pro Universitu pro budoucí vyšší důstojníky poprvé, tak už mi je skoro osm let, tedy dost na to, abych nepřišel pozdě... už nikdy.



## ***Reportáž psaná ve svěřací kazajce***

Bác! Někde se něco skácelo. Zaznělo to, jako by spadla moje *Crassula Falcata* Wend, která obvykle roste v obývacíku na secesním stolku pod oknem. někdo ji musel shodit, jako tenkrát Alexandra, když vypila o dvě deci víc... Až na to, že teď bydlím úplně sám.

První mi iracionálně prolétlo hlavou, že z té rány babiznu Medrnickovou od spoda posedne záchvat zuřivosti. No, pár minut před půlnocí a v paneláku. Myšlenka, že nic nepadá samo od sebe, přišla až jako druhá – tudíž by neměla padat ani moje věčně zelená Wendlova tlustice.

Naštěstí už jsem byl venku z vany, v županu, a zrovna jsem se ze zvyku snažil v opocené zrcadle zahlédnout své vlasy.

Vykoukl jsem z koupelny, právě když Zajíc rozrazil dveře z obývacíku do chodbičky.

Představte si králíka domácího – albína s rudě svítícíma očima, – ovšem chodícího po zadních, hodně přes dva metry vysokého a oblečeného pouze do jakéhosi pásu cudnosti, který svou matně černou nýťovanou ocelí ostře kontrastuje s hustým sněhobílým kožichem. Představte si takového maxikrálíka, jenž má místo předních tlap lidské ruce. No zase, lidské! Pravá by až na ty bílé chlupy šla, ale na levé ten králík má všechny prsty srostlé nehty v cosi jako půlmetrový, slonovinově matný a odporně břitký žabikuch. A mimochodem, přední zuby, odborně zvané hlodáky, v tomto případě patnácticentimetrové exempláře, taky zrovna nevypadají na mrkev.

Tak tenhle králík se jmenuje Zajíc a právě se vyvalil z mého obývacího pokoje; s Rytířem, jak jinak v těsném závěsu.

Tak rychle jsem ještě nikdy z žádného bytu nevypadl. V županu, bos, stačil jsem jen strhnout z věšáčku klíče od auta. Zaplať pánbůh za ty reflexy!

Já samozřejmě Rytíře i Zajíce znám. I ta jména jsem jim dal sám. Pronásledují mě už od pátého průniku do Vrstev. Doposavad to však byly jen takové neškodné, poloprůzračné přízraky. No neškodné... Není to nic příjemného, když se v noci probudíte, chcete se jít

vyčůrat, rozsvítíte, a přímo proti vám stojí výše popsaný tvor, navíc se skoro půlmetrovýma ušima, kolorovanýma lehce do oranžova, který vám tím svým nehtíkem velice plasticky odřezává hlavu, znovu a znovu. Rytíř tehdy mával svým obouručním mečem tak zběsile, že Zajícovi uťal půl levého slechu, který jako utržený oranžový květ dopadl na můj koberec a zmizel v něm.

Rytíř je obrovitý, určitě přes půldruhého metru vysoký, inkoustově černé brnění, o kterém se nedá říct, zda uvnitř za staženým hledím, které mu propůjčuje výraz starého radiátoru ústředního topení, někdo, nebo spíš něco je. Má strašlivě široká ramena, ale nohy jen od kolen nahoru. Vypadá na těch pahýlech trochu jako samovar: obrovitý tělo na kratičkých stopkách; akorát, že místo kohoutku na vypouštění vonné čajové esence s sebou nosí hrozně dlouhý a určitě i hrozně těžký obouruční meč, s nímž ale zachází s až neuvěřitelnou lehkostí.

Při jejich prvním zjevení jsem, než mě obestřely mdloby, zařval tak strašlivě, že na druhý den Medrníková odspodu ještě přiostrila válečnou sekeru: od té doby mi nepřišel už ani jeden dopis. Na poziciční válku u schránek má, babizna jedna, víc času.

Když jsem se tehdy znovu probíral tak mi už s prvním záchvěvem vědomí došla souvislost hostů (kteří se u mě pak objevovali s železnou pravidelností každou noc), s mými pokusy.

Nejdřív jsem z Rytíře se Zajícem měl hrůzu, ale po nějakém čase bych bez toho jejich poskakování a šermování snad ani neusnul: Tisíckrát lepší než TV. Hrozná sranda. To byla. Právě do této chvíle.

Nikdy bych nevěřil, že se jim provede zaostřit natolik, až se materializují.

Zaplať pánbůh za tu moji Crassulu!, říkal jsem si, když jsem se řítit po schodišti tmou.

Že mě varovala. To její „Bác!“, jak se květináč rozkřápl o zem, mi zachránilo život. Dobře si vzpomínám, jak za dlouhých večerů můj smích Zajíce s Rytířem rozpaloval doběla. Nebýt kytky, tak teď už bych, zřejmě jemně naporcován, prosakoval stropem k paní Medrníkové.

To, že jsem přízraky přiváděl k nepřičetnosti, to vysmívání se jejich marným útokům, to nebylo bezdůvodné. Mimoto, že jsem se

dobře bavil, návštěvníci v zuřivosti ztráceli koncentraci a nedokázali udržet energetický kanál, takže se vždy brzo rozplynuli. Pravda, zřejmě by stačilo jen zhasnout a zavřít oči, ale já si před spaním rád čtu, a ono to dost ruší, když vám někdo šmidlá mečem (byť fantomatickým) přes stránky.

Otvíráním domovního vchodu jsem se nezdržoval. Proskočit skleněnou výplň kotoulem bylo rychlejší. A že bylo proč spěchat! Zajíc s Rytířem, nyní v energeticky mnohem méně náročné projekci typu přízrak, mohou prostupovat hmotou. Naštěstí ne moc rychle. Přesto tam, kde já jsem dlouhými skoky létal z mezaninu na mezanin, oni se snášeli skrz schodiště jako v neviditelném výtahu. I v hlubokém přítmí, naředěném jen odlesky lamp z ulice, byly zřetelně vidět zrohovatělé a ušpiněné spodky Zajícových tlap a tmavé oválky Rytířových pahýlů, odlepující se od stropu.

Když to jednou dokázali, tak už by jim materializace, nebo lépe rematerializace, neměla dělat žádné potíže. Já to dost dobře znám. Rozběhl jsem se k autu. Dlouhý župan vlál a ovíjel se mi kolem nohou, vypleskávajících na studený a drsný asfalt zběsilé staccato. Můj SAAB 96-V4 de Luxe. Můj rzivý, oprýskaný a skoro třicet let starý ďábel, čekající u chodníku. Jím to vlastně všechno začalo..., ale teď není na vysvětlování čas.

Za kliku jsem zabral tak divoce, až mi málem zůstala v ruce. Doba, kdy se místo neodemknutelnými dveřmi zdlouhavě nastupovalo nezamknutelným kufrem, už naštěstí pominula. Sytič naplno. Starý motor rachotivě naskočil. Ve zpětném zrcátku se zabělel Zajícův kožich. Švih! Auto se otrásl. Rytíř špičkou meče odsekl anténu.

„Do hajzlu!“ vyjeknul jsem a konečně se mi podařilo zařadit. Samozřejmě, že jdou i po autě, možná stejně jako po mně. Další myšlenka mě pěkně zmrazila. Spolu s anténou jsou nejspíš odťaty i všechny možnosti úniku do Vrstev! Do hajzlu a znova do hajzlu! A ještě jednou do hajzlu!!! Odpálil jsem od chodníku, až pneumatiky hystericky zaječely nocí. Jestli mě nedostanou Zajíc s Rytířem, tak defenestraci od sousedů pravděpodobně neujdou.

Však komu čest, tomu čest! Rozespalý motor normálně několi-krát chcípne, než se auto rozjede. Dnes naštěstí pochopil, že chvátá-

me, a to dost značně. Musel jsem na to pěkně šlápnout. Hostům šel horizontální pohyb mnohem rychleji než vertikální.

Zvuk nápadně připomínající palbu z těžkého kulometu rozdrnčel okna v celém popůlnočním sídlišti. Originál výfuk neseženeš, a tak mi klempíř Zdeněk trochu přešil jeden z traktoru.

Zajíc i s krátkonohým Rytířem neuvěřitelně akcelerovali. Smýkl jsem se v pravouhlém nájezdu na hlavní ulici přes vyvýšený tramvajový pás. Auto se divoce roztančilo, div se nepřevrátilo. Uvolněná poklice práskla do popelnic na chodníku. Moji pronásledovatelé, naštěstí stále v energii šetrící projekci typu přízrak, proběhli saabem někde v místech, kde mají jiná auta zadní dveře. Materializovali se, jen co druhou stranou vylétli ven, a Rytíř mi bez zaváhání zasekl meč celou svou obludnou silou hluboko do střechy. To vše se odehrálo během zlomku vteřiny. Bokem se stále smýkající saab přirazil obě nestvůry k jedné z u chodníku zaparkovaných škodovek. Moc je to nevzalo; Rytíř ani nepustil meč, a tak, když jsem znovu dupl na plyn, zaklíněný meč vyrval do střechy obrovskou díru; jako gigantický otvírák na sardinky. „Parchante plechovej!“ zařval jsem bezmocí a málem prošlápl podlahu, jak jsem se snažil z vyjícího motoru vyždímat všechno naráz. Další rána, při které mi zuby zcvakly tak, až mě na jazyku zaškrabaly kousky rozdrčené skloviny, roztržila zadní okno a odervalá víku kufru.

Když jsem dosáhl rychlosti čtyřiceti námořních mil za hodinu, konečně se začaly obrysy pronásledovatelů v zpětném zrcátku zmenšovat. Kdyby měli projekci vymakanou jako já, tak by se mi mohli zhmotnit na zadní sedačce, uříznout mi hlavu, a ještě než by se to všechno rozmlátilo o nějakou lampu, by byli zpátky ve své Vrstvě na čaji, nebo co tam pijí...

Vymakanou projekci jako já! Csss! To už je v tomto okamžiku minulost. Krev mi i přes zlou situaci vzkypěla vztekem. Vždyť takhle omláceným a posekaným autem nepřejedu ani Prahu! Natož nějaké projekce!

Právě teď už bych sice mohl zpomalit na kritickou rychlost a zkusit mimoprostor, ale při vzpomínce na to, co někdy před týdnem způsobila pouhá kratičká myšlenka v nesprávnou dobu, mě pro změ-

nu pocitů obešel mráz. A teď je orvaný bok a dírou ve střeše mi vítr vyje na záda.

To jsem před tím týdnem propadl začátečnickém klamu, že mám všechny finesy projekce v malíčku. Pche! Zničehonic jsem se ocitl v nějakém šíleném počítači – byl to snad Hewlett-Packard. A věřte, není to žádná sranda, když vás to jako chaotickou skrumáž jedniček a nul taktuje někde kolem šedesáti mega, a kdy se vás, jakožto něco zcela nepřipustného, snaží přerušit snad ze všech úrovní naráz. nakonec to vypnuli a já přišel o půl zadního kola. Moc nechápu, jak je to možné. Při zpětném rozboru se mi nepodařilo zjistit ani přibližný typ projekce, a až na to, že chyběla ta polovina levého zadního, odříznutá hladce jako skalpelem, jsem vlastně nepřišel vůbec na nic. Jen intuice našeptávala, že nikdy nebylo k smrti blíž. A co se stalo s tím půlkolem? No, možná někde v sítích povstane kvalitativně nový Semipneumatikový virus.

Řítil jsem se z kopce třídou Milady Horákové. Palba přes sedmdesát majlí. Žlutá světla lamp se slila do doutnavých čar, lemujících rychlostí rozmazaný průčelí tmavých domů. Vítr ječel v díře na střeše a pištivě kvílel v netěsnících okénkách.

Na křižovatce nad Střešovickou vozovnou jsem znovu dostal smyk, až jiskry létaly. Saab rachotil a hrozivě se kymácel. V zrcátku se najednou objevily dva stíny: Černý a Bílý. Smrt'ácká whisky. Museli na to mimozkratku. Traverzou by nestíhali. Byl jsem nucen roztočit to až na pětasmdesátku. Kdo je líný počítat, tak je to kousek pod sto šedesát kilometrů za hodinu.

Křižovatku nad Prašným mostem jsem, vymrštěn rozmlácenou silnicí, prolétl vzduchem. Při dopadu saabík předsmrtně zachroptěl a v záplavě jisker a odpadnuvších součástek se roztančil tak, že na bulváru bylo rázem úzko.

Po slabých dvou kilometrech to skončilo.

Na Letné mi do cesty skočil policajt s červenou lucernou. Když jsem se mu vyhýbal, řítěje se neztenčenou rychlostí, škrtko přední kolo o obrubník, jenom malinko, ale auto se roztočilo jako vrtule, přelétlo nástupní ostrůvek a narazilo do betonové stěny stadionu. Její šed' se mi jen zamíhala před očima, když se saab začal mlátit mezi ní a ocelovými piloty, které podpírají tribunu nad zdí. Neuvěřitelným

randálem kolem mě vířily světlé útržky a úlomky z roztržštěných reklamních tabulí. Nakonec obludný lomoz navzájem se drtících věcí ztichl; až neuvěřitelný klid mi div neprotrhl ušní bubínky. Na nerozbitné přední sklo se s plácavým zašustěním snesl veliký roztržený kus plakátu. Bylo na něm půlhektarové růžové ňadro se zátkou od plzně místo bradavky.

V hlavě mi zahlušeně hučelo. Vypadl jsem z trosek a začal vrávoravě utíkat. Zajíce s Rytířem mi ty rány z hlavy nevytloukly. Ale zkuste si to: Smysl pro rovnováhu narušen, bos a v županu na paty. Policista mě doběhl snad už po dvaceti metrech a bez jakýchkoliv skrupulí mi podrazil nohy tak, že jsem se drškosjezdem po kočičích hlavách rozmlátil víc než při předchozím karambolu. Zkroutil mi ruku za záda a jal se mě dost nešetrně zvedat na nohy. Přitom křičel úředním hlasem: „Vstaňte občane! Vstaňte občane!“ Tak jsem vstal. Krev z rozbitého nosu, v němž se mi rozléval pocit, jaký musí zakoušet spacák při rolování, šimrala na otékajících rtech a na bradě. Olízl jsem jí. chutnala, jak jinak, slaně a kovově. Mladík v uniformě mě vedl k policejnímu autu zaparkovanému opodál a rameno ruky, kterou mi držel zkroucenou za zády, nepříjemně bolelo.

„No člověče, nemusel byste bejt hned tak komisní!“ mumlavě jsem se ho pokusil obměkčit úsměvem přes rameno. Odpovědělo mi akorát zaskřípění mého vlastního ramenního kloubu. Mrzák jeden!

Kluzké dláždění záblo do nohou. Dál už jsem klopýtal jako ovce.

Z auta se zeleným pruhem se s funěním vysoukal tlust'och napresovaný do pukajícího stejnokroje.

„Tak panáček nám chtěl utýct,“ řekl. „Pročpak nám to děláte, prosím vás?! Vždyť...“

„Já prosím vás!“ huhlavě, ale rezolutně jsem mu skočil do řeči. Policajt nespokojeně našpulil ústa.

„Musíme rychle, ale opravdu rychle ocad'! Zajíc s Rytířem tu budou nanejvýš za dvě minuty, a když vás tu najdou se mnou, rozsekaj nás na kusy všechny!“ S nakousnutým jazykem se mi mluvilo dost špatně. „Zajíc s Rytířem?“ zahleděl se na mě tlust'och zkoumavě, jako to dělají hodně krátkozrací lidé, jimž ješitnost nedovoluje nosit brýle, a zřejmě až teď si v chabém světle vzdálené výbojky

všiml, že jsem bos a jenom v županu, který jsem si, aby se mi lépe šlo, zvedl nezkroucenou rukou nad kolena.

„Tak Zajíc s Rytířem!“ protáhl a obě obočí mu významně vylétla do půli čela, když předtím znovu zašilhal na mé holé nohy. Rychle jsem uvolnil prsty, přidržující záhyby mého domácího obleku. Zvláštní: S vraždychtivými fantómy v patách, otřesený havárií a následným pádem holou pusou na dlažbu, připadal jsem si v tu chvíli akorát nevýslovně trapně. Asi tak nějak se musí cítit přistižený exhibicionista – rozplozená osobnost, jejíž jedna polovina neví nic o činnosti té druhé: Takový ten ve dne Jekyll puritán, v noci Hyde se soukromou genitálovizí pod pláštěm.

„Tak copak sme pili, mladej!?“ pokračoval tlust'och a neuvěřitelně pomalu sestavoval ten neradostný dýchací přístroj ze skleněné trubičky a svrasklého, na čtverečky poskládaného plastického balónku. Světlo ze vzdálené lampy zablýskalo na umělohmotném štítu jeho čepice. Z lenivých pohybů jeho rukou můj nárazy obluzený mozek konečně vybědl z exhibicionistické halucinace a upamatoval se na to, o co tu vlastně jde.

Rozrazil mě strach zavánějící nepřítelností. Už jsem to byl zase já. Vyděšeně jsem otočil hlavu a pohlédl nahoru k Hradčanské. V odlescích dalekých světél se mi zazdalo, že vidím dva velice rychlé stíny. Bílý Zajíc a Černý Rytíř. Černý Rytíř jako z nějaké nablblé pohádky.

„Tam! Tam!“ zařval jsem. „Musíme okamžitě pryč!“ začal jsem se drát do policejních omalovánek. S muži zákona to ani nehnulo, jen bolest ze zkrouceného ramene se zdvojnásobila a vystřelila do celé pravé ruky.

„Rozsekaj nás na nudle, vy kreténi!“ zaječel jsem zoufale a tak nahlas, až se vrátila ozvěna – v nočním tichu velice pochmurná a působivá. Snad to je rozhýbalo.

„Nevodmlouvej mu!“ šeptl tlust'och, upustil balónek a už se cpal do auta za mnou.

„Jedem jedem prosím vás... Tak ať už kurva jedem!“ kvičel jsem, a přiznám se, strachy jsem se trásl. Zřejmě to působilo dost sugestivně. Mladý policajt hopsnul za volant a vypálil, až se favorit na kostkách rozvibroval, že by ne jeden elektromechanický utěšitel

osamělých ženských srdcí zbledl závistí. Hlavu vykroucenou do zadu, sledoval jsem v temné dálce se opět rozplývající stíny přízraků. Tlustý policajt je neviděl a při své zjevné „bystrozrakosti“ se ani nenamáhal otočit, – jestliže by se mu to pro traslavé faldy špeku vůbec povedlo.

„Klid hochu. Jen se uklidni!“ bručel tlust'och a chlácholivě mě popleskával po rameni. „Však my jim ujedem a zas bude dobře. No tak!“

Asi za pět minut jsem se přestal třást. Mladej držel volant jednou rukou a něco potichu hučel do mluvítka vysílačky na pohupujícího se na kroucené šňůře; občas na mě bleskl v zrcátku. Pruhy oranžového světla výbojek se míhaly interiérem uhánějícího auta jako kolo-rovaná zebra.

Najednou jsem zmalátněl až zhadrovitě; teprve teď mě asi dostal šok. Další události se mi proto poněkud slévají. Tlust'och mě konejšil jako táta malého kluka.

Táta!

Odvezli mě rovnou do blázince, hajzlové!

A kdyby do normálního! (Jestli se o ústavu pro choromyslné dá mluvit jako o normálním.) V žádném nebylo místo – všude narváno po střechu... Akorát ve vojenském ne, tam mě přijali beze všeho. Uniformy, hlídky, samopaly; prostě armáda.

Když jsme zastavili před pochmurnou omřížovanou budovou prastarého kláštera, šok ze mě částečně spadl a začal jsem protestovat: „Musíme dál!“ chtěl jsem zakřičet, ale předchozí hlasovou exhibicí narušené hlasivky napoprvé jen neartikulovaně zachraptěly. Roztrásl mě závěr drásavého kašle. Mladej už vystoupil. Otočil jsem se na tlust'ocha, jehož mastná tvář se napjatě leskla ve stínu vedle mě: „Opravdu musíme někam dál!“ napodruhé už mě hlas nezradil

„A kam byste chtěl, vlastně. Tady se o nás postarají.“

O tom, kam se uchýlit, jsem nějak ještě nepřemýšlel: „Kam..., no kam..., přece..., přece ke starému panu Pasekovi!“ osvítil mne náhlý nápad. „No jasně! Jedu k Pasekovi! Rychle!“

„No tak dobře, fajn. My si tu jen něco zařídíme, a pak hned jedem,“ natáhl žoviálně, ale napětí vepsané ve tváři mu prosáklo i do hlasu. Mělo mě to varovat.



V příštím okamžiku zaklapaly dveře a favorit se naplnil nepřehledným klubkem lidí v bílých pláštích. Vynesli mě z auta jako obrovská přílivová vlna.

Co se vlastně děje, mi došlo, když se mě ruce pokusily nacpat do svěrací kazajky. To by začal zuřit každý. Proto také vím, že tam mají ozbrojenou ostrahu. Dva samopalníci, dva lapiduší a moji dva policajti měli co dělat, aby mě zvládli.

Pak mě nesli většinou obličejem dolů, takže jsem viděl jen věkem ohlazené dlaždice, mastné prošlapané schody a omlácené bílé mříže rozdělující chodby. Nos mi ucpal studený pach provlhlé, staré omítky a čerstvého Kresolanu.

To vše jsem vnímal jako v rudém oparu. Samozřejmě, že mě tu zavrou a samozřejmě, že mě hned tak nepustí a samozřejmě, že Zajíc & spol. mě tu najdou. A to dost brzy.

Doktor, celý v bílém, mi okamžitě vpálil injekci. V hlavě, mezi strachem a mým JÁ, najednou vyrostla taková neprostupná stěna. A najednou mi bylo hrozně fajn.

Z přijímacího procesu si pamatuji akorát útržky: „Co jste byl na vojně?“ Strašně daleké a dunivě pomalé klapání psacího stroje zvolna utichalo až utichlo.

„Ehe?“ to jsem byl asi já. Hluboký roztřesený zvuk, měkce se rozplývající do dálky.

„Hodnost!“ vybuchlo mi v hlavě asi tak pět centimetrů od ucha směrem dovnitř.

„Nebyl jsem na vojně...“ zdlouhavě a strašně rozplizle někdo odpověděl mým hlasem.

„Co s ním, s civilem... No... Tak napište vojín...“ Všechny ty tisíce kilometrů vzdálené basové zvuky, které mne obalovaly, se najednou slily do jednoho krátkého zabručení a...

Probral jsem se v temné místnosti, širokými řemeny důkladně přikurtován k tvrdé posteli. Mátožně se vlekoucí myšlenky se rozbíhaly do stran a tančily spolu s uzounkým proužkem bledého slunce, plazícím se po brčálově zelenou barvou našmidlané zdi. Tančily hezky a dlouho.

Pak jednou zarachotil klíč v zámku a vstoupili dva zřízenci. Jeden zůstal u dveří a druhý mě odšněroval. Můj strach se dosud pohupoval někde v dáli na vlnách včerejší injekce.

Jeden z pohůnků hodil na zem obrovité filcové pantofle. Nastoupil jsem do nich. Smradlavá ledová chodba se spoustou dveří a železnými mřížemi rozdělujícími její nedohlednost na mnoho polovin.

V ordinaci byl jiný doktor než ten, co mě přijímal. Pod bělostným pláštěm nažehlená zelená uniforma, šedé vlasy, obroučky brýlí ze stříbrného drátu zpoza nichž vyvěral těžký pohled bezbarvých očí s povislými horními víčky. Znovu jsme sepsali mé nacionálie. Strach byl sice pryč, ale to, že mě někdo může kdykoliv zabít, jistou neomámenou část mého JÁ znepokojovalo a nutilo alespoň trochu přemýšlet. Další noc přišněrovaný k posteli, a se sedativy v krvi, bych už přežít nemusel. Proto mi spolupráce připadala výhodná. Řekl jsem doktorovi o včerejšku všechno, na co se ptal, ale pokusil jsem se to sehrát tak, aby to nevypadalo, jako že jsem třeba blázen. Bohužel mě v tu chvíli nenapadlo nic lepšího, než to zahrát na lehkou opičku spojenou s obluzením ze sugestivní knihy. Když jsem skončil, doktor do mě chvíli klepal chromovaným kladívkem, svítil mi do očí a neutrálně pomlaskával.

„Fajn, pane Koudelík, já vám věřím,“ řekl nakonec, „ale nemohl byste mi to přesně sepsat? Co jste pil, co jste četl, hm... Kdy se objevila první halucinace, a tak?“

„Umíte anglicky, doktore?“ zeptal jsem se. To nebyl moc dobrý začátek. Zamračil se: „Tak za prvé: Já jsem především plukovník, a za druhé PAN Plukovník!“ mrazivě odsekával slova jako led do whisky. V hlavě se mi pořád motali ti dva kontrastní psíci.

„Ne, promiňte, nevykládejte si to zle,“ hnal jsem se zpátky do pozic, „já jen, že byste si to mohl přečíst sám, – tu knížku, je moc, opravdu moc dobrá! Opravdu!“ Díval se na mě stále velice chladně. „Ale samozřejmě, že pro vás všechno sepišu, a rád, jak si jen přejete, do...ehe, PANE plukovníku!“ vychrlil jsem, co mi ztuhlý prokousnutý jazyk stačil. Sklonil hlavu a dlouze si mě prohlížel horní polovinou bifokálních skel svých stříbrných brýlí.

„Stihnu to tak za hodinku, a pak mě, doufám, propustíte?“ otazník na konce věty se rozplízl do ticha, a já jsem se servilně usmíval, a jenom doufal, že dostatečně servilně.

„Mňo, uvidíme,“ konečně odpověděl. „Nic není vyloučeno!“ usmál se – on pro změnu blahosklonně – a podal mi pár linkovaných papírů a maličkého špačka obyčejné tužky. Pak mi ještě sestřička s knírem a rukama jako sumosportsmen polepila omláčený obličej novou dávkou náplastí, a po téměř obřadném rozloučení s plukovníkem mne moji dva lapiduši odeskortovali nazpět. Zavřeli mě do jiné cely, než v jaké jsem trávil noc. Záchod, stůl, židle; vše pevně přišroubováno k podlaze. Úzké okénko u stropu a smrad. Znovu ta depresivní brčálová barva. Účinky včerejších léků se rozplývaly...

Ruka s tužkou se zběsile rozběhla po papíru. Vymyslel jsem cosi o Zajícovi, Rytířovi a pronásledování, pojmenovat to „Black Knight“, přidal deset piv, divoké sny jenž mě pronásledují už od mládí, a tak dál... Bylo mi jedno, že budu mít popotahovačky s policií. Jen se dostat k Pasekovi, hlavně k jeho saabu. Urvat jenom jeden jediný den svobody!

Včerejší injekce mezitím přestala působit úplně a strach se brutálně vrátil. Každou chvíli jsem se otáčel; prázdná místnost za mnou a hutné ticho šerícího se podzimního dne mě začaly děsit. Poslední odstavce jsem dopisoval v téměř smrtelném chvatu. Ticho tížilo víc a víc. Už i škrabání tužky na hrubém papíru mi připadalo jako plíživé kroky za zády. Kdyby alespoň ta židle nebyla přišroubovaná! Na závěrečné řádky jsem musel vstát a opřít se o zeď, čelem do cimry, a psát proti dlani druhé ruky, oči neustále přebíhající z papíru do místnosti. Neustále ve mně rostl pocit, jaký musí zakoušet odsouzenec, kterému přesně vysvětlili jako ho popraví, že nemá úniku a odvolání, ale neřekli mu kdy, ba dokonce ani do kdy provedou exekuci. Nejistota je strašná. Nejhorší.

Ze všech sil jsem zabušil na zeleným plechem pobité dveře.

„Co je? Co mlátíš?“ ozval se za chvíli z chodby hrubý a naštvaný hlas.

„Tady, už jsem to napsal, pro doktora, teda pro pana plukovníka,“ bál jsem se tak, až mi hlas skřehotavě přeskakoval. Dveře se

konečně otevřely. Zase jiný lapiduch. Vrazil jsem mu popsané papíry do ruky.

„Chce to prý okamžitě na stůl!“ Hlas mě stále moc neposlouchal.

„No jo, dyk jo!“ ušklíbl se a zamkl za sebou. Schoulil jsem se do rohu a začal horečně počítat: Pět minut než se papíry dostanou k plukovníkovi, půl hodiny... ne, hodina na čtení, čtvrt hodinka na rozmyšlenou, pět minut než pro mě přijdou, další čtvrt hodiny na formality a konečně budu venku. Přesně sto minut. Jak to ale odhadnout, když hodinky leží doma na lednici. Roztřásla mě zima. Někdy minulou noc mě navlékli do zaprané a vytahané teplákové soupravy; má barvu, které se velice výstižně říká „hovna“. Provlhlý, plísňí páchnoucí erár. V stále houstnoucím šeru pomalu mizela protější stěna, pokrytá lesklými puchýři odprýskané omyvatelné barvy. Puchýře má na svědomí syrová vlhkost vzlínaající věkovitým zdívm. Zničeho nic se úplně setmělo. Srdce mi dvakrát poskočilo a zastavilo se. Naštěstí to byl jenom val skoro černých mračen, který tak naráz ukrátil večer. Zatím žádná postava mezi mnou a oknem, žádný meč... zatím.

Teprve hodně dlouho po tom, co odumřel i poslední příznak jakéhokoliv světla, jsem pochopil, že dnes už mě nepropustí. Ještě než se to můj strachem zahlcený mozek připustil, vymýšlel jsem si tisíce věcí, které doktora zdržely, vsugerovával jsem si, že ještě neuplynulo těch sto minut a pořád jsem počítal. Znáte to: Určíte si číslo, do kterého musíte dopočítat, a v té době, než se k němu prokoušete, se stane to, v co doufáte.

Nejdřív jsem počítal do dvou set – a naposledy to bylo pět tisíc. Pak jsem se už nedokázal obelhávat. Žaludek mi vylétl do krku a padl zpět jako bomba. Chtělo se mi ječet a mlátit hlavou do zdi, ale zbyteček zdravého rozumu mi napovídal, že to by byl definitivní konec – další uklidňující injekce, a živé prase připoutané na řeznickém špalku, připravené k humánní pitvě obouručním mečem.

Najednou u stropu vzplála holá žárovka, schovaná za silným drátěným krytem. První zášleh jejího načervenalého světla mě vyděsil k smrti. Pak jsem se uvolněně rozesmál. Vydrželo mi to jen chvilku. Ačkoliv tma předtím byla zlá, alespoň jsem si mohl připadat

neviditelný. Ted' mi bylo jako v aréně, bez možnosti útěku. Vražděný býk se může přihnat odkudkoliv a určitě nemine. Vnitřní napětí se vystupňovalo tak, že se mi poprvé v životě vzbouřila střeva hrůzou. Páchnoucí, starou zaschlou močí šedožlutý hajzlík. Samozřejmě bez prkénka a kousku toaletního papíru. Zvláštní, jak primární potřeba, zapříčiněná čirých strachem, dokáže potlačit svého původce.

Než jsem si vzpomněl na zbytek nepopsaných papírů na stole, zmítala mnou hrůza snad ještě větší než předtím. Ty civilizační návyky! Co je to smrt proti tomu, štrapicírovat světem s neutřeným zadkem!

Zápach mě ničil. Představte si, že kálíte v rohu vlastního obývacího pokoje. Brr! Naštěstí, i když s hlasitými protesty, záchod splachoval. Ted' kde si umýt ruce... Všechny mé pocity a hrůzy se slily do této jediné nutnosti. Bušil jsem do dveří tak dlouho, dokud mě vzteky rudý lapiduch neodvedl do umývárny.

Studená voda, mikroskopické, ocelově tvrdé mejdlíčko, orezlé, kdysi snad smaltované koryto, zaprášené pavučiny pod koláči černé plísně potaženou klenbou a jedna zkroucená a kapající sprcha. Nejluxusnější koupelna jakou jsem kdy navštívil. Při zpáteční cestě mi v beznadějně pokusu o útěk zabránil pouze strach z ořemenované postele. Celou noc se, až na halucinace, nic nepříhodilo. Strašně dlouhá noc. Nesnesitelně.

Po snídani přišla vizita. Tři zřízenci a zase jiný doktor. Prý o mně nic neví, musím si počkat na pana plukovníka – teprve ted' jsem se dozvěděl, že je to i primář – a ten že zase nastupuje až pozítří...

Než mi nasadili kazajku, natrhl jsem doktorovi ucho a jeden z lapiduchů si odnášel solidní monokl.

Ted' trávím čas v „Zeleném salónku“, tak se tu říká vypolstrované cele pro chovance, kteří by si mohli ublížit. Už čtyři dni. Kazajku mi přestali dávat především a včera přešli z injekcí na pilulky.

Dnes ráno, když mě pak Krátký vedl na záchod, vyvstala v moři mé beznaděje nová, zřejmě poslední šance. Pokusil jsem se na něj promluvit, a když nereagoval nepřátelsky, ba dokonce mi v skrytu umývárny nabídl cigaretu, vsadil jsem všechno na jednu kartu. Domluvil jsem se s ním, že sepišu události, které předcházely mé inte-

graci, od začátku a po pravdě, a on to vynese z ústavu a předá redaktorovi nějakých novin. A doktoři mě pod tlakem veřejného mínění budou muset pustit.

Je to výborný chlap, tenhle pak Krátký. Trošku ušmudlaný plášť, trošku břicho; pod baňatým nosem smutný, nestejnomyšlný knír, a hlavně – není voják!

Sedím v rohu vedle dveří, opřený o páchnoucí a flekaté matrace, a rovnám si vzpomínky. Naštěstí mi zbyla tužička a půl linkovaného papíru. Na záchodě jsem ještě ukradl pár lístků skládaného; aspoň to bude vypadat autenticky.

Tak hezky popořádku. Přibrousil jsem tuhu o hrubou odřenou látku polstrování na podlaze.

Představte si, že sedíte ve svém saabu a že vyjíždíte od benzínové pumpy na dálnici (U devíti křížů), a v tom se vám zasekne dvojka. Lomcujete řadící pákou o to víc zuřivě, o co víc marně. Venku dva nad nulou, a rychle se prohlubujícím soumrakem se snášejí husté peřiny předčasného, mokrého sněhu. Ani stěrače puštěné naplno nestíhají rozhrnovat lepivou záplavu šedých vloček. Za několik minut nervózně hladíte tu před chvilkou proklínanou šaltrpáku a děkujete všem svatým alespoň za dvojku. S hlasitým zpěvem, kterým dodáváte odvalu sobě i poskřipující převodovce, se něco kolem třicítiky plížíte mlaskající břechkou krajnice osvětlenou kužely reflektorů, jejichž světlo se jen ztuhla probíjí valícím se sněhem. Unavená noha na plynu začne sama od sebe neznatelně zrychlovat. Ručička tachometru přelezla další bílou čárku a můj saab dosáhl kritické rychlosti...Později jsem zjistil, že je to přesně 37,04 km/h, tedy zcela přesně rychlost dvaceti námořních mil za hodinu.

Tak tehdy v šeru onoho památného večera, ztracený ve vírech sněhu, dosáhl můj automobil této rychlosti, což jistě nebylo poprvé. Ale! Poprvé ji udržoval přesně 201,168 metrů, což je – kupodivu na tisícinu – právě jeden furlong. To jsem tehdy samozřejmě nevěděl.

Po ujetí jednoho furlongu rychlostí 20nm/h se stalo něco velice zvláštního: Totiž – najednou všechno zmizelo. Dálnice, večer, sníh, zvuk motoru, auto i já. No tedy já. Já pouze jako tělo; hmota. To duševní já, lépe psáno JÁ, se ocitlo kdesi v nepopsatelnu. Věřte, byl to šok. V první pikosekundě jsem nechápal, v druhé mě zavalil přímo

zvířecí strach z neznáma a ve třetí jsem si zoufale přál být doma; – a ve čtvrté jsem tam byl! Znovu na parkovišti před našim činžákem! Znovu na parkovišti, z něhož jsem před třemi hodinami odjel – směr příbuzní na Moravě. „Lehce“ neuvěřitelné, ale stalo se to přesně tak.

Jako v mátohách jsem se dopotácel do bytu a vzpamatovával se celou noc. Myslel jsem, že blouzním. Druhý den časně ráno jsem poprvé v životě nepozdravil paní Medrníkovou, což jinak vždy činím s obzvláštní radostí, jelikož jí to hrozně štve, jelikož o mně na domovní radě nemůže vyprávět, že jsem nevychovaný parchant, který do noci dupe, a ani nepozdraví, paní správcová, představte si to! Tak jsem tedy nepozdravil paní Medrníkovou a došel si kalným zárodkem dne do obchodu pro dva kartony třetinkové plzně, které jsem doma začal okamžitě likvidovat. Do brzkého večera se mi úspěšně zdařila likvidace obého zamýšleného. Nazítří mi bylo tak špatně, že jsem předvčerejší večerní příhodě konečně uvěřil. Odpovědně jsem důkladně prohlédl auto a další den začal s experimenty.

Zjistil jsem, mimo výše uvedených hodnot, jejichž nalezení mi trvalo ze všeho nejdéle, že se pouhou silou vůle v tom zvláštním nepopsatelném stavu, do kterého jsem se vždy po absolvování těch exotických měr dostal, a který jsem si pracovně nazval „nijakáč“, což asi tak nejlépe vystihuje jeho vlastnosti, dokáži promítnout, a nebo přenést, do kteréhokoliv bodu jakéhokoliv prostoru.

Dále jsem zjistil, že to, čemu příště budu říkat projekce, mohu uskutečnit několika, přesně řečeno třemi způsoby: jako neviditelný a na jedno místo fixovaný pozorovatel. Jako viditelný a pohyblivý fantóm, neschopný však jakékoliv interakce v prostoru, v kterém se nachází. Nakonec i jako materie, tudíž tak, jak se mi to náhodou povedlo poprvé. Vše samozřejmě pouze se saabem pod zadkem – v případě projekce typu fantóm, jako dost příšerná kombinace obého.

Během dalšího týdne, v němž se případ auta mizícího ze silnic dostal až do celostátních deníků, jsem přišel na to, že energie pro přenosy se dál získává z benzínu, který sice ubývá podle délky cesty a typu projekce, ale účinnost jeho přeměny v energii se dá prakticky vyjádřit známým vzorcem  $E=mc^2$ ; tudíž nebýt ztrát při rozjezdech po silnici, mohl bych s tou poslední nádrží od Devíti křížů třeba milionkrát do spirální galaxie, v katalogu NGC (New General Catalo-

gue of Nebulae and Clusters of Stars) vedené pod číslem 4594, což jsou bratru tak tři megaparseky. Zvláště pak, když vlastní přenos probíhá v nulovém čase.

Ale! Vesmír je nuda! To byl další ze závažných poznatků. Jeho objevení mi sice trvalo poněkud déle, ale je to neoddiskutovatelně tak.

Tma, světlo, hvězdy, planety, flóra, fauna, bytosti. Všude skoro to samé. Jako N.P.FIX.P. (neviditelný, pevně fixovaný pozorovatel) civíte kdekoli na cokoli, ale za roh nebo nejbližší strom se dostanete jen tak, že se vrátíte na Zem, znovu furlong dvacetimílovou rychlostí, a za tím dalším stromem je většinou ještě jeden a většinou ten samý strom. Jako AI.Z (aninteraktivní zjevení) byly zpočátku zábavné procházky typu – černou dírou skrz naskrz, nebo veleobr či bílý trpaslík či modrý obr od A do Z. (Mimochodem, ta astronomická terminologie je taky pěkně z pohádky do pohádky.) Ale i ty nejkrásnější a nejgigantičtější křeče hmoty a prostoru omrzí. Mou další kratochvílí se pak na krátký čas staly exkurze do světů obydlených více či méně inteligentními tvory. Ale, ačkoliv to také většinou nebyly žádní krasavci, můj zjev je zhusta děsil tak, že mi jich nakonec začalo být líto. No představte si kreaturu vytvořenou zprůměrováním mě a SAABu 96-V4 de Luxe! Na kteréši planetě někde za Krügerem 60 A (nebo kde) mne nevelký národ v samém počátku civilizace dal jméno, ve volném a upraveném překladu znějící takto: „Velký Bůh podobný čichofrapantnímu trsáku uzlouna sliznatého.“ A kdo by chtěl být něčím takovým!

Vesmír je prostě otrava. A přenášet se v něm jako hmota je nesmysl. Na zpáteční cestu potřebujete pár set metrů něčeho rovného a kyslík pro motor. O vzduchu pro sebe nemluvě. Tudíž problematickou seberealizaci v rámci staré písně „One-way ticket to Pluto“ rád přenechám kosmonautům.

Daleko zajímavější, jak se ukázalo, bohužel i nebezpečnější jsou výlety do Vrstev. Kde se nacházejí nevím, ale v tom, co jsme si zvykli nazývat naším vesmírem a naším prostorem určitě ne, protože co tam je možné za věci... Borcení časoprostoru kolem galaktického jádra je proti tomu (velmi obrazně) povětšinou učiněná selanka k nedělní kávě.



Když jsem zjistil, že vrstvy existují, a že dokážu prosáknout i tam, tak přesně po páté exkurzi začaly noční návštěvy Zajíce s Rytířem v mém bytě (jelikož se jim má výzkumnická činnost evidentně nelíbí, nebudu se o Vrstvách radši příliš šířit. Co kdyby se to nelíbilo ještě někomu jinému). Dalšími pokusy jsem zjistil toto: Schopnost mého vozu pronikat prostory je úzce, ale velice úzce, spjata s jeho vnějšími tvary. Tedy spíš byla, protože beztvará troska u Sparty... ale darmo psát. Samozřejmě, že jsem experimentoval i s jinými auty, ale pouze SAAB 96-V4 v úpravě de Luxe, tedy to samé, co jsem měl já, zapůjčený od Paseky seniora, měl jakou takous snahu. Rozjezdová rychlost i dráha jsou samozřejmě poněkud jiné a ještě u něj trochu záleží i na sklonu silnice. Navíc jsem v něm svedl jen Zemi, a přeměna benzínu na energii je tak neefektivní, že jsem málem zůstal viset v nijakáči při pouhém banálním přenosu na Sumatru (byla to pěkná honička, když jsem ujížděl městem před rozzuřeným majitelem na motorce). Ale ten Pasekův saab by se dal tomu mému připodobnit, a já si myslím, že vím jak.

A pak se večer před pár dny z mého obýváku ozvalo hlasité BÁC, asi jako kdyby někdo srazil mou věčně zelenou tlustici Wendlovu. Psaní mě na chvíli vytrhlo z reality. Návrat do strachu v polštářované cele byl těžký. Upustil jsem ze zdřevěnělých prstů tužičku a vše si po sobě přečetl. Zaměnil jsem jméno starého Paseky za jiné a trochu upravil míry pro start do nijakáče. Nakonec jsem radši přepsal i typ auta. Z umolousaného špačku voňavého dřeva jsem vyhlodal poslední kousíček tuhy a napsal ještě dopis pro redaktora: O tom kde jsem a jak se se mnou zachází a co mi hrozí, když mi nepřijde na pomoc veřejné mínění.

Večeři mi přinesl pan Krátký. Potají jsem mu do veliké dlaně vsunul popsané lístky stočené do ruličky. Spiklenecky se na mě usmál a čekal až se najím. Byla šedá, neosolená hrachová kaše na umělohmotném talíři s umělohmotnou lžící. Úplně vystydělá.

„A do jakejch novin to mám jako poslat, pane Koudelík?“ zeptal se mě tiše, když jsem dojídal.

„Do Zrcadla,“ polkl jsem, „samozřejmě, že do Zrcadla, tam to otisknou nejspíš. A pane Krátký, ne poslat, prosím vás, osobně zanést! To je hrozně důležitý!“ Naléhavost v mém hlase odplavila

záblesk neochoty z jeho širokého obličeje. V černém kníru uvízlé narůžovělé zbytky něčeho, co nápadně připomínalo tatarský biftek.

„Jo, to bude asi nejlepší. Vysvětlím jim aspoň co a jak,“ zašeptal chraplavě, až mu přeskočil hlas, a musel si hlasitě odkašlat. Pak už jen sledoval, jak do sebe ládují poslední zbytky klišovité hmoty, která ulpívala na lžici takovým způsobem, až jsem se bál, že umělá hmota praskne. Podal jsem mu pečlivě vyškrábaný talíř, on mi na oplátku dal bílou a modrou pilulku a pohárek vody.

„Já vám, pane Krátký, musím ještě jednou poděkovat,“ vyhrkala ze mě vděčnost a naděje, když jsem dopil poslední doušek. „Nebýt vás, tak...“ Pan Krátký se usmál, vzal mi kalíšek a otočil se k odchodu. Ještě jsem si vzpomněl: „Nemohl byste zařídít, aby mi tu večer vůbec nerozsvěcovali?“ Poslední slova se odrazila od zabouchnutých dveří. Cvakl zámek.

Vyplivl jsem oba prášky, z nichž už jsem měl pod jazykem pěkně hořko, a začal nervózně přecházet po cele. Další noc. Možná poslední. Ale už to byla šestá nebo sedmá, a tak, ačkoliv pravděpodobnost, že budu objeven, z matematického hlediska rostla, podařilo se mi už někdy předevířem přesvědčit sám sebe o opaku. Teď, s nadějí na brzké vysvobození, se strach vrátil s plnou silou.

Když se za okénkem setmělo, zase rozsvítili. Přestože uvnitř polštářové cely zní cokoliv dutě a zahlušeně, zvuky z ně do ní pronikají poměrně intenzivně. Obzvlášť večer, kdy jsou všechny smysly napjaté k prasknutí. Z vedlejší kobky ke mně doléhaly nádherné měkké akordy. Pan Krátký mi řekl, že tam je zavřený blázen, vojín, který si o sobě myslí, že je kytara. Chvilími, zrovna jako teď, sladce vybrnkává Mozarta, jindy odtamtud duní agresivní elektrika; nejčastěji něco od Kennedys. Blázen, ale jde mu to skvěle, opravdu perfektně. Blázen..., možná tam není blázen, možná je tam zavřená smutná osamělá kytara... Ne! To je přece nesmysl. Už na mne začíná sedat ta zdejší atmosféra. – Jak by jedna kytara dokázala chvíli hrát líbezně sladkobolnou akustiku a za okamžiček takový kompresorový hardcore jako je třeba Religious vomit? Ty kytary tam jsou minimálně dvě!

Další příšerná probdělá noc. Dokonce se vrátily i halucinace. Halucinaci poznáte podle toho, že když si prstem zatlačíte na koutek oka, tak se vám nerozdvojí obraz.

V kalné šedi svítání, když už by se moji pronásledovatelé neměli objevit (ačkoliv vyloučeno není nic), jsem si krátce zdříml. Kytary mi k usínání hrály Rahpsody in Blue.

Když mě vzbudil lapiduch se snídání, ještě jí hrály. Spal jsem sotva deset minut.

Pak mě probral až gorile podobný zřízenec v neuvěřitelně špinavém, kdysi snad bílém plášti.

Zachřestil klíči: „Vstávat, vstávat! No tak už se konečně vzbud!“ a šťouchal do mě špičkou kanady. Když jsem se, omámen spánkem, pořád k ničemu neměl, dodal už pěkně netrpělivě: „Deme k šéfovi, tak sebou už sakra mrskní!“ To měl říct hned. Jakmile mi to proniklo do mozku, úplně jsem se zatetelil a vyskočil jako pružina. Náhlý odliv krve z hlavy způsobil, že se mi zatmělo před očima a málem jsem se složil. Zachytily mě silné ruce.

„To jako k panu plukovníkovi?“ ujišťoval jsem se ještě slepenými rty.

„Ty tu znáš nákýho jinýho šéfa?“ ušklíbl se a vystrčil mě z cely.

Kresolanem čpící chodba voněla a nízké olověné nebe se na mě usmívalo skrz mříže.

Jdu k plukovníkovi!

Vyhrál jsem! Přežil jsem!

Bude stačit Zrcadlem jen pohrozit, a ještě mě odsud poženou svinským krokem. Sice nevím, jaký krok to přesně je, ale dozajista velice rychlý. Bylo mi růžově a do zpěvu. Stará prošlapaná dlažba radostně klouzala pod mými erárními plst'áky. Zastavili jsme až před neoznačenými, kůží polstrovanými dveřmi na úplném začátku chodby. Můj lapiduch na ně uctivě zaklepal. „Dále!“ ozval se úsečný autoritativní hlas. Lapík si otřel ruku o plášť, otevřel, vstrčil mě před sebou dovnitř, zavřel a stoupl si mi za záda. Ocítl jsem se v poměrně bohatě vybavené soukromé pracovně. Koberce, těžké závěsy, pár nevkusných reprodukcí na zdech – převážně z vojenského života, a za velkým psacím stolem z tmavého dřeva primář.

„Dobré poledne, pane plukovníku!“ zahlaholil jsem vesele. Neodpověděl a jen si mě zpytavě prohlížel nad horní obroučkou stříbrných brýlí. Vydržel to, dokud jsem neodvrátil hlavu. Zaklonil se, až pod ním zaskřípalo křeslo, oči mu zapadly za čočky a legračně se zvětšily. Získal tak moudrý výraz velice připomínající..., ne, sovu ne. To spíš orlosupa. „Tak, pane Koudelík, jak se máme, co?“ žoviálně natáhl poslední slůvko.

„Oh, děkuji za optání. Výborně!“ lehce jsem rozjel společenskou konverzaci. Doktor úsporným gestem ukázal na židli před stolem: „No tak se přece posaďte!“ Otřel jsem si zpoceně ruce o tepláky a usedl na tvrdé, mnohými zadky oleštěné dřevo. Nepoděkoval jsem. Plukovník mě zafixoval těžkým pohledem typu „nikdoprovásneudělávícnežjá“. „Tak vy se cítíte dobře, říkáte, vlastně, promiňte, dokonce výborně! No to jsem moc rád, opravdu moc rád,“ opáčil se nefalšovanou radostí v hlase, ale v očích mu přitom problesklo něco, čemu jsem nerozuměl, a z čeho se mi zjezily chlupy na krku.

„Žádné noční můry, žádní dvaapůmetroví zajíci..., nic? Mimo chodem, kdo napsal tu knihu, to...,“ zalistroval papíry, v nichž jsem poznal svůj první elaborát, „... to 'Black Knight'?“

Ruce se mi znovu zpotily, i když vlastně nebylo proč: „Hm..., no přece...,“ jal jsem se horečně vymýšlet nějaké jméno, které by neznělo úplně blbě.

„Jo, už si vzpomínám! Harald Witches přece!“ ochotnický jsem se studenou dlaní plácl do čela.

„Tak Harald..., jak jste to říkal? Wišés? Hm, no to se podívejme.“ Zatvářil se tak nějak divně, až mě znovu zamrazilo.

Asi mi moc nevěříš, pomyslel jsem si, ale to máš smůlu, hochu, to než by sis zjistil... Na okamžiček jsem se přestal kontrolovat a na obličej mi zřejmě prosákl nepatřičný úsměv. To ho popíchlo.

„A nenapsal to třeba,“ začal tónem, z kterého řinčivě odpadávaly již známé kostky ledu, „třeba nějaký pan, pan...,“ znovu zahrabal v papírech na stole, „no tak, kde to mám... pan Hroudík? Co?“

Hroudík bylo jméno, kterým jsem nahradil jméno starého Paseky na toaletním papíru pro Zrcadlo.

Začal jsem se dusit.

Plukovník se spokojeně rozvalil v křesle a v širokém jedovatém úsměvu se mu zaleskly zlaté špičáky. „To víte, odsud se hned tak něco a hlavně někdo nedostane, pane Koudelík!“

Jako ve snách jsem se zvedl ze židle. Tlapa gorilího zřízence mi dopadla na rameno. Plukovník měl celý můj včerejší výtvar na stole – za telefonem.

Všechno v hajzlu. Teď jsem v podstatě jenom mečem rozsekaná mrtvola. Zatmělo se mi před očima a těžké sedací náčiní nespokojeně zaskřípělo, jak se mi podlomila kolena.

Když jsem po dalším záchvatu dušnosti opět začal vnímat, ustálily se mi oči na plukovníkovi, jehož vítězoslavný zlatý škleb se mi rozlezl přes celé zorné pole.

„Prosím vás jenom o jedno,“ začal jsem tiše, skoro šeptem, „až někdy potkáte mého hodného a laskavého pana Krátkého, moc vás prosím, nakopejte ho do prdele až mu ulítnou uši!!“ to už jsem ječel.

„No tak...!“ zařval za mnou sloním basem zřízenec.

Temenem jsem mu zarazil nos do hlavy. Zaduněl o podlahu jako pytel. Ač se mi zdálo, že vše probíhá zpomaleně, ve skutečnosti jsem musel jednat přímo bleskurychle. Oběma rukama jsem sevřel hranu desky těžkého psacího stolu a převrhl ho na plukovníka. V tříštivém rachotu ke stropu zakopaly nohy v hnědých mokasínech. Otočil jsem se, přeskočil ztuhla se zvedající gorilu a rozkopl dveře. Plst'áky odlétly do stran. Krátký úsek chodby a dvě patra po schodech dolů.

Do hlasitého pleskotu mých nohou se ozvalo: „Co se to do...!“ pak jsem si o bradu hovořícího samopalníka vykloubil malíček. Zelená helma odřinčela po schodech až někam do sklepa. Pažba samopalu druhého člena hlídky mě minula jen o vlasek. Ze všech sil jsem ho nakopl do povislého břicha. Plačtivě vyhekl, oči se mu vyvrátily v sloup a pozvracel mi tepláky. Mezi mnou a dveřmi ke svobodě už nikdo nebyl.

Akorát zamčeno.

Vrátil jsem se a v horečném chvatu urval bublajícímu pistolníkovi klíče od opasku.

Znovu ke dveřím. Zámek.

Pět ošoupaných fabek.

V chodbě na schodišti za mnou narůstal halas. Dlaždice zábly do bosých nohou a v divoce se chvějících prstech jsem neměl ten správný cit. Naštěstí to byl už druhý klíč.

Zatlačil jsem ramenem a mohutné, oprýskanou, od tisíců rukou ušpiněnou zelení natření dveře se rozlétly.

První svobodný doušek mrazivého vzduchu, stále ještě vonícího pozdním podzimem...

Bohužel, jedna hlídka byla i z druhé strany. Místo druhého doušku mi škrtla svět tlustá černá čára obušku, který mi rostl před očima, dokud neexplodoval na kořeni mého nosu. Probíral jsem se stejně, jako už tolikrát přede mnou Phil Marlowe. V hlavě excitovaný datel, který se zuřivě snaží probušit ven, a samozřejmě, nemohl jsem pohnout ničím jiným než očními víčky. Když jsem přetrpěl obvyklou proceduru s řezavým světlem vybuchujícím v mozku a párajícím sítnice, těžce jsem zaostřil zpoza oteklé a sražené krví tmavé věci, která ještě nedávno bývala mým nosem.

Nade mnou se objevil plukovníkův obličej – nenáviděl jsem ho.

Měl popraskané a zohýbané brýle a kolem krku bělostný obvaz. Promluvil potichu a hrozně chraptěl. Nenáviděl mě.

„Tohle,“ ukázal si na obvaz, „je vaše vina. Málem jste mě připravil o hlavu!“ Jasnozřivě mi došlo, že to nemyslí obrazně. Několikamilimetrové sklo na desce jeho psacího stolu. Sklo, pod které si nastrkal pohlednice z dovolených, družné momentky z vojenské školy, fotky dětiček, a manželek, tet, milenek a odporných psů. – Nenáviděl jsem je všechny. To sklo také – krk vydržel.

Do polstrované cely, v níž jsem spočíval, stažený svěrací kazajkou a ještě pevně přikurtován k přenosnému dřevěnému lůžku, vstoupil pan Krátký. Zuřivě jsem zachrčel a zazmítal se, co mi pouta dovolila. Datel v mí hlavě explodoval v pracovním záchvatu. Dál jsem se radši nehýbal.

„Bohužel nemůžeme začít s léčbou hned,“ zachrčel zlověstně plukovní, „nevíme, co vám udělal ten obušek s hlavou, ale...“

Dál už jsem ho neposlouchal. Ta rána! Ten obušek třístící mozek na kusy! Datlovi mezi žlutými pařáty proklouzla vzpomínka. Titěrná, téměř neexistující vzpomínka. Záchvěv zoufalé naděje mě málem znovu odeslal do bezvědomí.

„...a na propuštění zapomeňte, Koudelíku!“ Syčivý chrapot nabyl na intenzitě a něco ohavně zapraskalo. Na obličej mi dopadly kapénky studených slin.

Plukovník se smál.

Zle.

Nenáviděl mě. „Vy se odsud nedostanete už nikdy! Tak těžký a nebezpečný případ paranoi se hned tak nepodaří vyléčit ani mně!“ Ačkoliv mi vůbec nebylo do smíchu, spíš na zvracení, zasmál jsem se vesele a řekl mu něco velice, ale velice oplzlého. Zbledl tak, že bílý obvaz obtáčeující jeho krk přestal být kontrastní.

Předtím než odešel, mi vyplivl do tváře: „Zítřka, po rentgenu, začneme s léčbou!“ Ačkoliv měl kromě chrapotu hlas seškracený onou bledou zuřivostí téměř do nesrozumitelnosti (a nebo spíš právě proto), doposud nikdy jsem neslyšel (přes její hluboce samaritánský obsah) smrtonosnější větu.

„Tak byste s panem plukovníkem neměl mluvit, pane Koudelík, on vám chce pomoci!“ pokáral mě pan Krátký.

Počkal jsem až mi zalepí rozbitý nos a řekl mi ještě něco daleko oplzlejšího. Oči mu zatvrdly šedými mraky vzteku. Odvětil mi něčím podobným a odešel.

Asi za hodinu, protože jsem byl v klidu, přišli dva zřízenci, odvázáli mě z lůžka a odnesli ho. Kazajku mi nechali. Měl jsem celé tělo ztuhlé do dřevěné nehybnosti, což bylo sice nepříjemné, ale daleko, daleko, nepříjemnější byl návrat krve do končetin, kam jí předtím zamezovaly přístup pevně utažené řemeny. Obvykle se tomu pocitu říká mravenčení. Teď jsem vhodný, a hlavně výstižný název nebyl schopen vymyslet. Další dvě hodiny jsem si vyhradil na rekonvalescenci. Trpěl jsem vleže a se zavřenýma očima.

Podle bledého a nízkého slunce, plazícího se v úzkém proužku po zdi, bylo něco po třetí hodině, když jsem poprvé vstal. V kazajce a s datlem to šlo velice ztuhla. Tak, tak jsem to ustál a málem se pozvracel. Polykal jsem hořké sliny, datel se v roztočené hlavě zbláznil, nohy jako z papíru. Ale bylo nutné se připravit. Já, kdybych věděl, v jaké Vrstvě mám někoho hledat, tak bych ho našel, ať by tam byl kdekoli, nejpozději za dva dny. Dnes jsem tady – na jednom místě! – už sedmý den. Zřejmě právě to Zajíce s Rytířem zmátlo. Určitě ne-

počítali s tím, že zůstanu ve své Vrstvě a navíc na fleku. Jistě už slítali všechno dosažitelné, a jelikož vědí, že můj akční rádius nemůže být o moc jiný než jejich, právě tak dnešní noc by jim konečně mohlo dojít, že jsem zůstal v podstatě doma.

Přes záchvaty slabosti a červenožlutá kolečka před očima jsem se donutil přecházet sychravou celou. Za další dvě hodiny se mi přestalo zdát, že se mi nohy chvílemi prodlužují, jako bych se na ně koukal obráceným dalekohledem, a ztráta rovnováhy mě přepadala už výjimečně.

Mezitím padla tma, kterou se po chvíli opět jala rozhánět slabá žárovka. Systém podle něhož tady rozsvěceli a zhasínali, mi doposud zůstal utajen.

Přemýšlel jsem tak, až se datel v mé hlavě převažil na pouhou tupou bolest. Přesto jsem dokázal vymyslet jen dvě možnosti, jak bych se ještě mohl zachránit: Ta první je strašně chabá, a možná to ani není cesta ke spáse, ale ještě k něčemu daleko horšímu, než se nechat dobrovolně rozsekat na kusy. Druhý způsob záchrany, snad ještě zoufalejší, spočíval v tom, že jsem v útlém mládí bedlivě sledoval filmy, v kterých vystupoval tehdy pro mne jedinečný Bruce Lee...

No, letmý TV-kurs karate proti meči, a ještě ve svěrací kazajce... Při prvním pokusu o kop se mi podlomila druhá noha a nemohla zabránit pádu rukama, bacil jsem s sebou o matrace tak, že jsem snad půl hodiny lapal po dechu a nemohl se zvednout.

Tím jsem metody pana Lee s konečnou platností vyškrtl ze svého seznamu. Dál jsem se věnoval modlitbám. Ty, protože znám akorát „Andělíčku-můjstrážníčku“ a „Jéžíškuktobě“, alespoň nevyráží dech.

Večeři do mě nacpal člověk velice podobný tomu, kterému jsem nad ránem urazil nos. Přimáčkl si mě do rohu a pracoval s hliníkovou lžící tak rychle, že mě málem udávil a vylámal zuby zároveň.

Studená kaše z hrubé krupice, ochucená jen kožnatým a oslzlým škraloupem na povrchu, mi v žaludku nevydržela, ani co by „ošetřovatel“ stačil odejít. V nezměněné podobě jsem jí vyzvrátil do protějšího rohu. Snad jen ten škraloup chyběl.

Gorila se – nevím proč – hlasitě rozesmála.



„Nechcete ještě něco, velevážený pane Koudelík?“ zeptala se kuckavě, když záchvat veselí pominul. „Dvojítej Manhattan!“ zasyčel jsem zbytkem krupicové kaše v ústech. Pootevřel oslintané rty, nechápavě nakrčil kůži na boulovatém čele, a potom, co jsem musel několikrát zařvat, dokud nebyl spokojen s hlasitostí mého projevu: „Dobrou noc pane svobodníku!“ mě konečně opustil.

Za chvíli žárovka zhasla. Hnědozelená špína matrací, jimiž je obložen kašdický kousek mého Zeleného salónku, zmizela ve tmě.

Mám strach. Dokonce bych bral, i kdyby se vrátil ten krotitel s krupicovou kaší. Pod kazajkou mi stékají stužky studeného potu. Nemohu se poškrábat, a ve tmě, kde není na co zafixovat oči, se mi zase začíná točit hlava.

Kytary potichu hrají, v sychraném vzduchu je cítit uhelný kouř a z dálky slabounce řinčí tramvaj.

Chvíli jsem si prozpěvoval, ale brzo se mi zadrhávající hlas úplně zadřel. Během další hodiny strach v inkoustové tmě nabobtnal v hysterickou a beztvárovou hroudu, rozlézající se celým vesmírem. Pak ztichly i kytary, mé poslední pojitko se světem, kde mimo hrůzu existuje ještě něco normálního.

Už nevím, kolik času uběhlo pak; minuty se mi z vteřin slepovaly neuvěřitelně pomalu, ale dočkal jsem se.

Stále jsem seděl v rohu u dveří a po tvářích mi, i přes lepkavý chlad, stékal pot. Kapka po kapce se odlepovala od brady a dopadala na kazajku, na hrudi už úplně promáčenou. V puse jsem měl odporovou nahořklou pachů po žaludečních šťávách a krupicové kaši. Najednou se něco změnilo, nejdřív jsem ani nepostřehl co. Pak se rozsvětlo. Vlákno žárovky se rozežhnulo červeným, podvyživeným žárem. Dech se mi zadrhl, a znovu jsem se začal dusit. V přízračně narůžovělém světle se z protější zdi vynořila mrtvolně zsinálá špička meče. Protože jsem si nemohl prstem zatlačit na oko, začal jsem šilhat, div se mi nepotrhalý sválky pohybující bulvami. Špička meče se rozdvojila.

Když už to konečně začalo, tak jsem se až nepřírozeně uklidnil. Skoro mi bylo do smíchu. Ta nejistota předtím byla ze všeho nejstrašnější.

Připravil jsem se.

Hosté nespěchali. Zajíc se zvolna vynořil ze stěny a zašvihal svým dlouhým, jako ocel starých japonských mistrů tvrdým nehem. Celý bledě světélkoval; pouze oči svítily brutální červení. Když žárovka vzplanula jasněji než Slunce a pod Rytířovými pahýly se prohnula matrace na podlaze a zároveň se ozvalo ostré zaklapání Zajícových hlodáků (neklamná to znamení materialisace), vyrazil jsem.

Pomaličku postupující nestvůry, vychutnávající mou nemohoucnost, to vyvedlo z míry.

Oba museli jít v hlubokém předklonu. Zajícovo delší, neutaté ucho se přesto legračně rolovalo o strop. Oba také museli jít bokem; s ramenem, jehož ruka byla ozbrojená, vystrčeným dopředu. Museli tak jít, přestože strop ve staré klášterní cele byl dost vysoko, a cela byla dost široká.

A já, skoro polovičním, jsem proti těm dvěma postupujícím horám vystartoval holou hlavou napřed. Přesněji proti Rytířovi. To byla ta poslední možnost.

Obrovský ocelový plát na jeho gigantické hrudi mi rostl před očima. Bylo to jen pár kroků, ale opět se to zdálo být věčností.

V stíněném prostoru byl dlouhý obouručák našťestí dost neobraná zbraň. První úder, ač nelidsky rychlý, vysekl jen půlmetrovou jizvu do matrace na stropě; vyhřezlá záplava světlých žíní ještě zneřehlednila situaci.

To už jsem od Rytíře byl snad jen půl metru. Koutkem levého oka jsem stačil zahlédnout meč, který vyrazil po novém oblouku, tentokrát bez jakýchkoliv pochyb končícím na mé hlavě.

Prásk! Narazil jsem temenem do pancéřové oceli a ... A nic! Tříštivou bolestí v dunící lebce se mi rozlila černá, absolutní beznaděj. Poslední možnost zklamala.

V příští pikosekundě mi v těžce zkoušené hlavě vybuchl křišťálově lesklý blesk. Meč dopadl.

Našťestí jsem předchozím nárazem vyvedl ocelového obra z rovnováhy, a tak strašná zbraň dopadla na plocho. A povedlo se! Povedlo se to, co se na okamžiček stalo po ranním úderu obuškem, a kvůli čemu jsem testoval tvrdost své lebky na Rytířově pancíři.

Všechno zmizelo. Matrace, cela, Rytíř i já. Kolem mého urvaného JÁ se rozlil nijakáč.

Bez saabu to bylo strašné. Připadal jsem si jako kapička inkoustu na papíře vystaveném zuřivě průtrži mračen. Nijakáč mě, stejně jako déšť tu kapičku, rozmýval do sebe, do mrazu okolní smrti. Zoufale jsem hledal způsob přenosu. Žádná z normálních projekcí nefungovala. Ať jsem myslel na Lysou horu nebo na jádro alfy Canis minoris, stále jsem se rozpouštěl v nijakáči.

Nešlo to nikam. Nevím odkud se brala energie, která mě zatím držela, ale zcela zřejmě odněkud, odkud mi to hrozně, ale hrozně škodilo. Smysl (nevím jak ho nazvat) vnímající nijakáč, se rozostřoval a matněl. Integritu z posledních sil drželo už jen jádro mého JÁ. Rozplýval jsem se. Zdálo se mi, že z dálky slyším řinčet kosu.

Zřejmě v úplně poslední možné chvíli mi to došlo. Kam také jít! Promítl jsem se do sebe, lépe řečeno do svého mozku – tedy ne že bych klopýtal mezi neurony, – úplně nejpřesněji: přenesl jsem se do Vrstvy vytvořené mým vlastním mozkem.

Zajíc s Rytířem tam na mě už čekali. Chlapci se učí rychle! Temný obzor lemovaly nebetyčné, chmurné hradby Kaskádových hor, o jejichž ostré špice se trhaly valy sírově žlutých mračen. Stojatý vzduch kolem mne rozechvívalo temné dunění v dáli, po mé pravé ruce, mnohobarevně dýmal vulkán Nekonečného Města – nádherné industriální přišery, která před dávnými věky obalila, pak rozleptala a nakonec pohltila Horu dlouhé noci. I z této vzdálenosti byly vidět tisíce uzounkých věžiček, jejichž špičaté střechy vypadaly jako trsy o světlo zápasících klobouků bledých, jedovatých hub. Mezi nimi se jako divoká změt plesnivých pavučin vinuly a proplétaly můstky, schodiště a schodišťátka, lana žebříky, a balustrádami olemované vysuté ochozy, prodírající se tím vším v strmých spirálách. A to z celého mraveniště Města vlastně byla vidět jenom obrovitá pata. Pata, která má v nejužším místě průměr skoro sto kilometrů. Zbytek Města, tak od desátého kilometru nahoru, se ztrácel v mracích, na jejichž zsinalá břicha byl právě promítán monstrkoncert mých oblíbených Vitriol faces – To bylo ono dunění, které se nyní, i přes tu obrovskou vzdálenost, slévalo v zběsilé rytmy mých písní.

V bezprostředním okolí, rozrytém hlubokými krátery s páchnoucími jezírky slizké kapaliny na dně, ležely, napůl utopené v nízkých rozházených dunách špinavého písku, pradávnu, strašlivou silou

zkroucené a rozdrčené kostry nyní už zcela nerozpoznatelných strojů. Ve vzduchu ostře páchla mokrá rez a nedaleké Močály dlouhých plísni. Jílec Igmalbvalu, křišťálového meče, jehož jméno nesmí být vysloveno, mi lehce zapadl do dlaně pravé ruky. Svět mých, a z mých snů.

Rytířův obouruční zabiják zasyčel jako útočící mamba. Zjevení Igmalbvalu na něj neudělalo pražádný dojem.

Sevřel jsem křišťálový meč oběma rukama.

Od blýskavého ostří se zajiskřilo a strašná energie Rytířovy rány mne po kotníky zarazila do vlhkého písku. Kdyby to bylo možné, řekl bych, že se Rytíř zatvářil užasle. Ale stále měl stažené hledí, a už jste někdy viděli tvářit se užasle radiátor ústředního topení? V černé oceli jeho zbraně zel hluboký zub. Igmalbval v mé ruce se slabě, ale jedovatě rozzářil, a uvnitř jeho průhledné čepele zapulsovala jasná duha z krve nepřátel, které za tisíceletí své existence proklál a zabil.

Přiskočil zajíc, doposud se držící stranou, a oba zaútočili současně. Piruetou jsem minul zajícův nehet, podklouzl pod Rytířovou zdviženou rukou a vysekl mu do pancíře na stehně úzkou, ale velice hlubokou díru. Plecháč padl na záda, až se vlhký písek rozstříkl do stran. Zajíc se vznesl v elegantním saltu. Zem se zachvěla. Vražedný nehet mi zasvištěl těsně před obličejem. Jak jsem uskakoval, zapletly se mi nohy. Toho Zajíc využil a znovu zaútočil. K jeho smůle jsem opět nabyl rovnováhy, švihl rukou s Igmalbalem.

„Tak co říkáš manikůře, nádhery?“ Zabijácký nehet, odtátný těsně nad srstnatou ploutví, se mrtvě leskl opodál, zaseknutý v hnědém trsu živořící trávy.

Chlupatý bílý obr se zvedl ze země, kam s ním mrštila zuřivost jeho vlastního výpadu, a celý olepený pískem se na mě nepřítetně vrhl. Až na mojí větu se vše odehrávalo v přízračném tichu, rušeném jen mým supěním a duněním vzdálené hudby. Moji protivníci nepromluvili ani slovo a snad ani nedýchali.

Koutkem oka jsem postřehl další pohyb – Rytíř, opíraje se o meč, vstával. Pak začalo být husto. Zajíc si před dalším, teď už s rozmyslem vedeným výpadem (když mu po tom minulém zůstal

hluboký šrám na rameni), odepl od svých ocelových trenýrek hrubý, těžký řetěz a Rytíř už také nepodceňoval Igmalbbal v mých rukou.

Každý z nich byl mnohonásobně lepší a ještě dalekosáhleji disponovanější bojovník než já. O poměru zkušeností se nedalo ani hovořit; v šermu se vyznám asi tak dobře jako v karate. Žil jsem jen díky svému zázračnému meči.

Jeho křišťálové ostří se mi mihalo před očima jako blesk, a ani mne k tomu moc nepotřebovalo. Přesto mi ale černá nepřátelská ocel, na jejíchž hranách plálo žluté světlo, byla stále blíž a blíž.

Odrazil jsem drtivou ránu obouručáku, sekl po Zajícovi, minul ho, a tak jsem ho vši silou alespoň kopl pod koleno. Noha mě ani nezabrněla.

On švihl řetězem, který v několika smyčkách ovinul mou čepel. Proti jeho svalům jsem při přetahování neměl šanci. Trhl, a Igmalbbal mi vylétl z ruky. Naštěstí však zabral tak silně, že znova upadl. Bleskurychle jsem šel do dřepu před dalším Rytířovým obouručním máchancem, který by mě přet'al vejpůl lehce jako hydraulické nůžky párátka. Do obou pěstí mi vklouzly vroubkované pažby... no řekněme blasterů. Jedovatá očka jejich krátkých hlavní se opřela o hrud' Rytíře, zvedajícího meč k dalšímu úderu a... a nic! Lučičky spouští nešly stisknout! Ve snu to bývá normální, ale teď mne obešla smrt.

Meč se rozlétl k poslední ráně.

Mrštil jsem blastery od Rytířova radiátorovitého hledí. Když už nic, tak byly alespoň pěkně těžké. Automatickou pětačtyřicítku BEREETA 45 – NEW AGE jsem dokázal již jen jednu. Tohle generování, nebo lépe, vyvolávání věcí, je energeticky hrozně náročné. Byla sice jenom jedna, ale zato fungovala navýsost precizně.

Zpětný ráz mi málem urval ruku. Vír vzduchu způsobený mečem mi odfoukl kadeř z oka... (Tady, v zemi svých snů, mám tolik vlasů, že vydaly dokonce i na kadeře!) Prásk! Prásk! Prásk! Kulky rvaly do černého pancéřování krátery veliké jako půldolar. Každá Rytíře kus zaklonila, až nakonec upadl. Meč mu vyklouzl z bezvládných paží.

Zajíc po mně celou svou nelidskou silou mrštil Igmalbbal, který mezitím zdvihl z písku.

Sestřelil jsem křišťálový blesk ve vzduchu. No problem! Dvě, jakoby z jednoho výstřelu vzešlé kulky, kovově práskly do syčící čepele a odklonily její let stranou do mého těla. Dalších pět střel šlo v jednom proudu přímo do bílého kožichu. Naplno ho ale zasáhla snad jen ta první.

Zajíc dematerializoval až ďábelsky rychle. Je to sice nevhodné, ba přímo blbé, ale doopravdy mne napadlo jen to okřídlené „Jen počkej, Zajíci!“ Obrátil jsem se k ležícímu Rytířovi. Zbyl z něj jen čpavý bílý dým, který předtím unikal dírami v rozstříleném brnění.

Tak, to by bylo.

Vyčerpáním, jaké jsem v životě nezažil, mi podklesávaly nohy – to ty blastery a pětačtyřicítka.

Dopotácel jsem se k plochému balvanu opodál, a po zádech na něj padl jako na nejměkčí postel. Před očima mi letěly tmavěžluté, jedovatě zářící mraky. Tady dole bylo úplné bezvětrí a těžký vzduch nepříjemně škrábal v krku. Z rychle ubíhajících oblak se mi začal zvedat žaludek, tak jsem si obličej radši zakryl ohnutou paží.

Něco zašramotilo. Naprosto jsem se nemohl přinutit posadit se a trochu to obhlédnout.

Něco kovově zacvaklo – takové dvojité „klix-klax“. Najednou jsem stál na nohou, ani nevím jak.

V písku rozrytém předchozím bojem se tyčilo neuvěřitelné monstrum. Tak čtyři a půl, až pět metrů na výšku, zkombinované – na první pohled – z Rytíře, zajíce a ještě nějakého stroje. Celkový dojem velice podobný, jako z některého z uzlounských čichofrapantních trsáků. Tentokrát žádné meče a porcovací nehty, nic takového. Poučili se, bohužel, právě ode mne, a to až nepříjemně důkladně. Nestvůra svírala v obou rukou věci, velice podobné mé pětačtyřicítce. Naschvál říkám věci, protože obě pistole byly úměrné k jejím pěti metrům, takže se spíš podobaly regulérním bezzákluzovým kanónům. To kovové klapání vyprodukovaly závěry při natahování.

Nestačil jsem ani zaklít.

Zajícorytíř už měl zamířeno. Když palba za chvíli ustala, ležel jsem i s dýmajícími kusy roztrštěného balvanu asi o půl stovky metrů dál, u paty první z bludišťových skal, a hrozně jsem se chechtal.

Samozřejmě, že ve své vlastní Vrstvě musím být do určité (vysoké) míry nesmrtelný!

Obrovské projektily do mě sice zle bušily a smýkaly se mnou jako bouře uschlým listem, ale bez všech „tělesných“ následků. Nejraději bych napsal že úplně bez následků, ale úbytek mé energie byl přímo omračující.

Než přišera vyměnila zásobníky, mrskl jsem sebou do krytu skály. Přinutit mojí pětačtyřicítku, aby střílela dávkami, nebyl problém. Já tady žádné zásobníky měnit nemusím. Předplazil jsem se po vlhkém písku kousek dopředu, hrubý bok skály těsně u levé tváře, a zadržel jsem dech, dokud se muška BERETTY v mé ruce neustálila.

Proud ječících střel mlaskavě zabušil do nestvůry, přibližující se snad desetimetrovými skoky. Hrůzostrašná, deformovaná hlava, srostlá z obou původních hlav a ještě kusů nějaké drážkované trubky, se rozprskla na vír kostí a plechu. Zbytek těla, letící setrvačností dál, se rozplynul, ještě než dopadl na zem.

Moc dlouho jsem se opět neradoval. Po pár okamžicích, a znovu na místě prvního boje, se materialisovala bytost takřka totožná. Hlavy byly srostlé poněkud jinak a místo rýhovaných trubek do ní byla vkomponována část zborceného, stříbřitě lesklého mnohostěnu. Tentokrát z ní rudě zářily Zajícovy nepřičetné oči (umístěné kupodivu nad sebou), a jeho růžový trojúhelníkový čumák se křečovitě svíral nad jedním z hlodáků. Kousek druhého zubu šikmo trčel z bílou srstí vystlané prolákliny v místech, kde by se spíš dalo čekávat levé oko. (Tak takhle to je!) Kulky velké jako tankové granáty začaly s ohlušujícím randálem drtit skály kolem mě. Rychle jsem vklouzl do kamenného labyrintu, který mi ležel za zády.

Bludišťové skály obkružují v místy skoro osmdesát kilometrů širokém pásu celé Nekonečné Město jako jeho přirozená a nejspolehlivější ochrana. Tvoří je změt' pradávným mořem vykotlaných balvanů, i v nejvyšších případech nepřesahujících pětadvacet metrů. Mezi nimi se vinou klikaté průchody a cestičky z udusaného bílého písku; tu a tam se sbíhají v náměstíčka, co do rozlehlosti od desky psacího stolu až po půlku fotbalového hřiště, onde se zase vytrácejí a rozplývají do nekonečné spleti černých skal.

Za tisíciletí existence Nekonečného Města Bludišťovými skalami ještě nikdy nikdo neprošel, a to se o to pokoušeli i ti nejschopnější z nejschopnějších kouzelníků. Jenom dva z těch úplně nejlepších se dokázali alespoň vrátit. Jeden po měsíci, a tomu druhému to trvalo ještě déle. Oba úplně šediví, strašidelně vyhublí a blábolící o nehmotných vražedných bytostech, o hromadách kostí, a o místech, kde pradávna kouzla dokázala prolomit a zničit i tu nejlépe vycvičenou vůli. Oba krátce po svém návratu zemřeli. Utíkal jsem uzounkými pěšinkami, co mi nohy stačily. Bojovat s Rytířoidem zatím nemělo cenu. Jeho projekce je v mé Vrstvě sice zřetelně smrtelná, ale, na rozdíl ode mne, má energetický kanál z vnějšku, takže se může kdykoliv vrátit. Naštěstí vždy jen na to místo, kde jsme se materializovali poprvé. Monstrum mělo mnohem delší nohy než já – Zajícovy – ačkoliv se na titěrné cestičky, které jsem si vybíral, většinou nevešlo, dokázalo se za pomoci své gigantické síly přes nejužší místa dostat vrchem, po temenech skal, a to skoky, ze kterých by se udělalo nevolno i kamzíkovi. Zajícorytíř to tak měl sice delší, ale zato měl lepší přehled. Když mu výška okolních skal vyhovovala, dokázal se objevit přímo nade mnou, a to pak kolem mne začaly pod dopady střel z jeho pistolí tryskat oslepující gejzíry pichlavého písku, a když zasáhl nějakou skálu, tak v záplavách dusivého dýmu ječivě létaly i ostrohranné kmenné bloky. Sem tam mě zasáhl naplno. To vždy vykouslo obrovské sousto z mých energetických zásob. Zběsile jsem kličkoval a snažil se schovat v nejrůznějších dírách vykotlaných ve skalách, které měly tu nevýhodu, že byly jedna jako druhá hrozně mělké, takže mě vždy našel.

V okamžiku, kdy jsem cítil, že maximálně snesu už jen tak jeden, dva přímé zásahy, mě v zoufalství něco napadlo.

Co by to bylo za Vrstvu (kraj) mých snů! Stačilo se jen trochu odrazit. Vítr mi zasvištěl v uších. Ostrá zatačka doleva, looping, a dostal jsem se Rytířozajícovi, stojícímu na vrcholku jedné prostředně vysoké skály, do zad. Zrovna si vyhlížel vhodné doskočiště pro další z krkolomných skoků. Připadal jsem si jako střemhlav útočící stíhačka. Pětačtyřicítku před sebou – pevně sevřenou v obou dlaních. Dobře namazaná spoušť lehce povolila pod ukazováčkem. Nestvůr-



ná hlava se otočila o stoosmdesát stupňů. Rudé oči se do mne zabodly jako dva nože.

Ze zásahů na zádech a na krku vystříkla tmavě hnědá krev. Rytířoid se zakymácel, ale zůstal stát. Prolétl jsem těsně kolem něj a v ostrém oblouku začal prudce stoupat k černožlutým mrakům. Obě maxipistole pode mnou se rozeřvaly v zběsilém staccatu. Veliké projektily začaly s dunivým kvílením rvát vzduch v mé bezprostřední blízkosti, – regulérní protiletadlový flak.

Výkrut, ostře sklouznout po pravém rameni, a už jsem se řítíl dolů v druhém náletu. Vyjící vzduch, jenž nebyl konzistence tvrdé gumy, se prodíral mezi sevřenými rty a nafukoval mi tváře. Bludišťové skály mi rostly v očích, ukrytých jen za muškou pistole; víchr mi od nich odtrhával proudy slz.

Podruhé už se mi ho samozřejmě překvapit nepodařilo. Když jsem se snesl natolik, že se z bílého flíčku znovu změnil v postavičku, zdálo se mi, že letím přímo do dvou zuřících sopek explodujících v ohni a dýmu. Ale měl jsem kliku. Než jsem mu podruhé rozstřílel hlavu, dokázal mě jen jednou jedinou střelou lehce líznout po zádech. No kliku. Energie mi nezbyla už ani na zabrzdění před přistáním. Zajícoid se naštěstí rozplynul, ještě než jsem se v plné rychlosti zaryl do bílého písku mezi skalami.

Čelo opřené o drsný bok kamene, zaseknutý do půlmetrové jámy vyryté mým vlastním tělem, nemohl jsem se ani pohnout. Bezmocí bych nejraději skřípal zuby, ale síla mi nezbyla ani na to.

Než se sem RZ zase dostane, nějaká doba uběhne, ale na to, co přijde potom, jsem se zatím neodvážil ani pomyslet.

Zdálo se mi, že tam ležím už roky. Ve Vrstvě bylo stále stejné kalně žluté přitmí, a tak nebylo podle čeho čas ani odhadnout. Občas se sice spustil olejnatý, páchnoucí déšť, ale já jsem nepocíťoval žízeň nebo hlad; jenom mučivě svíravou touhu po energii. Už docházel i ten její poslední přídech, který doposavad udržoval v chodu aspoň mé myšlení.

Najednou se něco začalo měnit. (Pořád se něco začíná najednou měnit.) Náhoda, ten nejlepší z režisérů, chtěla tomu, že se to začalo měnit právě ve chvíli, kdy na mé ušní bubínky dopadl první vzdálený zvuk, který se postupně přerodil v těžké rány rozechvívající celou

zem, a jenž nebylo možno přisuzovat nikomu a ničemu jinému než skokům znovuzrozeného Zajícoida. Rány a otřesy ustaly, ale za pár, snad minut, se ozvaly kroky, jejichž ozvěny se lámaly a překrývaly na své nelehké cestě skalním bludištěm. Já, napasovaný ve svém písčitém kráteru, jsem nemohl ani mrknout. Těsně před pootevřenýma očima mi tanul hrbolatý bok černého balvanu, na němž mezi stékajícími kapkami vlhkosti svítila rozvětvená bílá žilka z drobných, do okolního kamene zarostlých krystalků. Zdálo se mi, že tepe v rytmu oněch stále se zesilujících kroků.

Nevěděl jsem, co by se stalo, kdyby mě Zajícorytíř připravil o zbytek energie. Smrt? No možná... Ale snad lepší nevědět.

Kroky se mi zastavily za zády. Nevěděl jsme, jak to tam vypadá. Možná mne ještě nevidí, možná už míří. V tom, opět ta náhoda, se to, co se doposud měnilo jen neznatelně, začalo měnit neuvěřitelně rychle a masivně.

V organismu mi zavířila energetická smršť.

Vystartoval jsem ze svého dolíku, až mi zpod podrážek vystříkly mnohametrové fontány písku.

Pod nárazem maxistrěly se odpařil kus skály nedaleko před mým obličejem. Úlomky kamení zakvílely kolem, a některé mne zasáhly i naplno.

Neměly šanci mi ublížit. Tsunami energie, která mne zaplavovala, stále stoupala. Ale něco s ní nebylo v pořádku, – tedy s tou energií – zdála se mi zlá a taková špinavá. To jsem si uvědomil až potom, co jsem mezi sebe a Zajícoida dostal opravdu uspokojujivé množství skal.

Ten příliv sil byl něco takového, jako když si člověk v posledním tažení nechá vypálit do žíly nějakou drogu, nějaký brutální povzbuzovač – pět minut hyperaktivní radosti před smrtí.

Vylétl jsem na nejvyšší z blízkých skal a břichem se přitiskl na její ploché, studenou vlhkostí zmáčené temeno. Vyklonil jsem hlavu přes zaoblený okraj a rychle jí zase schoval; Rytířiod stál na jedné z nižších skal, snad jen dvacet metrů vlevo. Něco mi na něm ale nesešlo. Přeopatrně jsem vykoukl znovu. Jasně. Stál jako přirostlý a pozoroval cosi v dálce, přesně na opačné straně, než by se dalo očekávat, kdyby pátral po mně.

Zvedl jsem oči a ihned to spatřil taky. Vrstva se smršťovala. Moje Vrstva se smršťovala!!! Obzor vypadal jako nahoru se stáčející odraz ve vlnícím se zrcadle. Hladina špinavé energie ve mně stále, a stále prudčeji stoupala.

Teď už mi pochopit, co to vlastně znamená, nedalo ani moc práce. Dvě plus dvě rovná se smrt. Všechno do sebe zapadlo.

Možná mi nezbyvá ani těch pět minut. Do prdele!

Bleskově se promítnout do Vrstvy, kterou si lidé zvykli nazývat Náš svět, mi ve stále se zvětšujícím přívalu sil nedělalo problémy. Běsnící vír oranžovomodrých plamenů mě okamžitě odrazil zpátky. Zkusil jsem to znovu, ale ta žhavá smršť mě zrovna tak znovu odmrštila zpět na mou skálu.

To se dalo čekat, ty plameny. Jasně. Krematorium, – pec zevnitř a v akci, a ta černá hořící věc na roštu jsem byl já; tedy spíš má mrtvola.

V těchto chvílích už opravdová mrtvola. Ti idioti v blázinci nerozeznali kóma. Pravda, muselo být už hodně hluboké, ale jestliže můj mozek dokázal udržet svou Vrstvu, tak to ještě nemohlo být tak zlé. Energie ohně stravujícího mou fyzickou schránku mi dala na poslední pikosekundy existence téměř neuvěřitelné schopnosti. Vnitřní čas mé mizící, a vlastně již jen setrvačností existující Vrstvy, se pro mě v podstatě zastavil. Ačkoliv Zajícorytíř nesporně vše kolem také pochopil a jistě jednal se svou obvyklou bleskurychlostí, zdálo se mi, že zkameněl. Určitě byl hrozně šťastný. Jeho mise právě skončily. Pozemští lékaři udělali zbytek jeho práce, a to naprosto spolehlivě – jak jen to krematorium umí. Do jeho vrstvy se nezvaný návštěvník nedostane možná už nikdy. Zajícorytířovi, pro nějž jsem byl v jeho zdejšímu čase už mrtev, se stačilo jen dematerializovat. Musí existovat cesta! Prostě musí! Hlavně to nevzdat! Míhaly se mi tato a podobná hesla hlavou v takovém tempu, až jsem jim nakonec uvěřil. Přestože existence bez reálného těla je zhora nemožná, a přestože by bylo tak snadné složit imaginární tělo na vrcholek imaginární skály pod žlutými imaginárními mraky a čekat na konec vlastního, stejně už jen setrvačností existujícího vědomí, přesto se mi právě v tom okamžiku strašně nechtělo skončit jen jako hromádka popelu a v

nijkáči rozprsknutá a vstřebaná struktura, což je snad ještě smutnější než ten popel.

Ven cesta nevedla. To už jsem zkusil dvakrát. Tak tedy znovu dovnitř. Druhá úroveň vnoření je možná snad právě jen v tom okamžiku těsně před definitivní smrtí. V okamžiku, kdy je životu úplně jedno, co dělá, jen když pokračuje.

Nějak jsem věděl, že úbytek energie při přenosu byl takový, až plameny v peci krematoria na chvíli úplně zhasly.

Promítl jsem se přímo do Vrstvy podstaty svého bytí, a jelikož jsem už předtím existoval pouze jen jako shluk myšlenek, který se dokázal pseudomaterializovat pouze ve Vrstvě vytvořené mým vlastním mozkiem, ocitl jsem se v nepopsatelnou.

Předcházející nijakáč byl proti tomu bezpečný jako dětské pís-koviště. Ječel bych.

Sítí submyšlenek živelných ohněm, který kdesi v nepředstavitel-né dálce už zase stravoval zbytky mého těla, jsem sevřel „věc“, o jejíž existenci se mezi sebou přely generace filosofů, politiků, teologů a demagogů, a to snad už od počátku lidstva. Strašlivé nepřátel-ství nejnepřístupnější a nejchráněnější vrstvy mě vrhlo nazpět do mého vytrácejícího se pseudosvěta, na zmáčenou černou skálu, z jejíž výšky bylo stále vidět – pro mne naprosto nepohyblivé – ne-stvůrné, místy ochlupené a místy pancéřované tělo Zajícorytře.

To, co jsem si s sebou z druhé úrovně přinesl, to co předtím bylo pouhým..., (nevím jak to nazvat, reálné nebylo nic ani v této Vrst-vě), to absolutní nic vyrvané z ještě absolutnějšího nic, to nic, proti kterému je mezihvězdné vakuum hutné jako uranový ingot, to nic, proti kterému i nejprostší vzruch v nervovém uzlu nejjednoduššího brouka babrajícho se kravincem váží jako celý vesmír proti husímu pírků. Tohle nic se přechodem do „reálné Vrstvy“ „zhmotnilo“.

Já jsem to nic, pro mě nejdůležitější nic, teď už vlastně věc“ na „světě“, pevně držel ve své imaginární pravé ruce.

Zasmál jsem se a skopl z vrcholku skály nepotřebnou pětáctyřic-ítku. Začala totiž druhá pikosekunda mé smrti, a já jsem v pravé ruce svíral Podstatu svého vlastního života – dalo by se říci – svou Duši. Vypadala jako rozšlápnutá a dočerna ohořelá plechovka od Coca-Coly.

Rytířoidova myšlenka na to, že jsem mrtev, dospěla tak do své poloviny. Hroucení Vrstvy se lavinovitě zrychlovalo, a bylo patrné už i v mém čase. I kulminační bod dodávky energie už pominul, z mého hlediska dávno, ačkoliv to z hlediska mizící Vrstvy bylo sotva půl, a z hlediska Světa ani ne tisícina pikosekundy. Kremační pec sice stále dosahovala svého standardního žáru okolo osmiset stupňů Celsia, ale struktury, které mi energii plamenů předávaly, už přestávaly existovat.

Polovina Vrstvy se naráz, prudkým skokem, vytratila do nijakáče. Zbývala z ní už jen taková koule, na jejíž vnitřní straně jsem se spolu s Rytířoidem a zbytečkem Bludišťových skal nacházel. Prostor ohraničený touto, už tak nevelkou bublinou, se sbaloval a smršťoval takovým tempem, že skála, na níž Rytířozajíc stál, svírala s tou mou už téměř pravý úhel.

Slábl jsem nyní strašně rychle a čas se navíc vracel do svých kolejí. Zbývala jen jedna jediná nejposlednější pěšinka, a já nevěděl, zda se na ní vůbec dostanu, natož jestli po ní dokážu jít.

Rytířozajíc se začal pohybovat. Časy se vyrovnaly. Mé ztráty už rostly exponenciálně. Projekce myšlenek představujících mé prsty svírající Podstatu se rozplynuly. Vzápětí jsem se rozplynul celý. Energie doposud tvořící mé pseudotělo se zabalila do nejméně ztrátového tvaru. To, co se dělo s Vrstvou kolem mne, se začalo dít i se mnou; existoval jsem již jen v podobě stále zmenšující koule, ne větší než fotbalový míč.

To byl předposlední krok. Ze smyslů mi zbyl pouze ten, kterým jsem dříve vnímal nijakáč.

Pak Vrstva definitivně zmizela.

Nyní se kolem mne rozkládalo mrazivé, úděsné a nepochopitelné beztvoro. To byla Smrt.

Protínal jí jen jeden jediný paprsek světla. Ale světlo to určitě nebylo. Končil kousek ode mne. A já věděl, co na tom konci je. Sevřený kolem své „materialisované“ Duše, jsem jako mlžná pěst vyrazil napříč Smrtí. Nepromítl jsem se do Vrstvy Rytířozajícova mozku; posledním nápořem jsem prorazil přímo do jeho Subvrstvy, přímo k Podstatě jeho života. Skládala se převážně ze Zajícovy Duše, – mnoho z Rytířovy zmizelo pod údery kulek z mé pětačtyřicítky...

Jak se to zdá dávno! Vetché cáry myšlenkového pole kolem Podstaty mého života se rozplynuly.

Zemřel jsem.

Plukovník Doktor i přes pozdní noční hodinu dosud dlel ve své soukromé pracovně. Už bylo spíš k ránu. Temnou místností se válela voňavá mračna modrého dýmkového kouře, který v úzkém a intenzivním kuželu světla pod stínítkem stolní lampy ožíval v mikroskopických tornádech, jejichž chobůtky však nebyly sto odchýlit z drah ani světlušky ve vzduchu splývajícího prachu. Plukovník Doktor rád přemýšlel v absolutním tichu své místnosti; nechal se ji kdysi, když byl na tuto práci převelen, zvukově izolovat, aby ho nerušilo případné vytí choromyslných.

Plukovník i takto pozdě vypadal dobře. Na svém precizním zevnějšku si zakládal už od útlého dětství: Přes uniformu nažehlený bílý plášť, impozantní kadeř prošedivělých vlasů zakrývající čelo s geometrickou přesností a nové brýle, opět drátěné, ale pro tentokrát zlaté a s autoritativní hrazdičkou nad kořenem nosu. Brýle, které dodaly jeho sebevědomé (spousta jeho podřízených by řekla spíš naduté), po večerním holení ještě růžové tváři, nový, a ne špatný ráz, pomyslel si Plukovník, když se už po několikáté toho večera otočil a zálibně si prohlížel svůj odraz v ručně broušeném zrcadle, zavěšeném vpravo od těžkých tmavě hnědých závěsů, bránících případným pohledům zvenčí, z bývalé klášterní, nyní ústavní zahrady.

Klouzal očima po svém obličejí a jako pokaždé, kdy toho večera pohlédl do zrcadla, mu náladu pokazil sice decentní, ale přesto dobře patrný obvaz na krku.

„Blázne jeden zatracenej!“ zaklel nahlas, toho večera už také poněkolikáté. „Koudelíku pitomej...,“ pokračoval tišeji a v duchu dokončil: Kvůli tobě vypadám jako rekonvalescent po částečně neúspěšné gilotinaci. Rozmrzele odhodil vyhaslou pěnovku do popelníku (neznámým umělcem vysochaného z dělostřeleckého šrapnelu), a to tak prudce, až se žářem zčernalá smítka tabáku rozlétla po holé desce stolu (už žádná skla!).

Náladu mu pozvedla až zuhelnatělým tabákem vyvolaná vzpomínka na včerejší kremaci, které se jakožto poslední ošetřující lékař cítil povinen zúčastnit.

To mu dovolilo vzpomenout na pacienta Koudelíka skoro bez zášti. Rty mu na okamžik prohl lehký úsměv, který se vzápětí a s úlekem zakázal, protože: o mrtvých jen dobře. Stejně: To ale byl paranoik! Vymyslet si takové nesmysly... Ale právě podle nich to byl spíš simulant, odporovala racionálnější část plukovníkovy mysli, netoužící (nebo lépe: blamáže se obávající) po článku zveřejněném v odborném věstníku, po článku, pro který ta snivější část už dokonce našla příhodný název: „Alkohol a vědeckofantastická literatura z pohledu duševních chorob“..., nebo spíš: „Duševní choroby s přihlédnutím k působení alkoholu a fantastické literatury?“ „No, teď už je to stejně jedno,“ povzdychl si Plukovník. A když si připomněl, proč je to jedno, znovu se krátce usmál a rád sjednotil svou rozháranou mysl opuštěním snu. Stejně – vrátila se mu ještě na okamžik zacyklovaná vzpomínková smyčka – stejně je to zvláštní: Normálně je pronásledují radarové paprsky, televize nebo rádio, ale jeho, „Cha!“ zasmál se plukovník nahlas, jeho pronásledovalo beznohé brnění s mečem a dvaapůlmetrový králičí albín s oranžovými ušima! Ten plukovníkův smích však byl spíš trpký než veselý; představa věstníku a článku s jeho jménem v záhlaví...

„Mňo!“ mlaskl, „ted’ už to nevyřešíme, Koudelíku – popelíku!“ a tentokrát se svému žertu zasmál vesele a s chutí, až se jeho zlaté špičáky zaleskly přitím nad stolem. Za chvíli se znovu otočil k zrcadlu, aby vyzkoušel, zda by obvaž nějak nešel zakrýt límcem bílého pláště. Tak nemohl vidět, jak se najednou rozřeřavěla vlákna žárovek na jeho starobylém lustru.

Samozřejmě také nemohl vidět, jak se z boční zdi jeho pracovny začíná v sinavě zelené záři nořit špička meče. Po zbytku čepele následovala obrovitá, částečně pancířem a částečně bílými chlupy pokrytá paže a nakonec nestvůrná hlava, jejíž oči, usazené v pravé části „obličje“ dříve albínsky rudé, z nějakého důvodu neuvěřitelně zmodraly.

Druhý den se až v deset nula pět, tedy pět minut po tom, co měla začít primářská vizita, odvážil Major Doktor První Zástupce zaklepat na posvátné, tlustě polstrované dveře primářovy soukromé pracovny. Nejprve jen lehce, kloubem ukazováčku. Po chvíli marného počítání si dovolil zabušit i pěstí, za nesmělého volání: „Pane plukovníku! Haló! Slyšíte mě?“

Věděl, že primář je určitě uvnitř. Když se ani po dalších pěti minutách nedočkal odezvy, tak zkusil kliku..... a zažil největší šok svého dosavadního života.

Nejdříve ho málem srazil k zemi morový puch, jako brutální pěst se vyvalivší z temné místnosti. Zavrával a automaticky rozsvítil. Obraz, který se mu rozprostřel před očima, mu pronikal do mozku několik bezdechých okamžiků: Primář Plukovník Doktor, kterého znal vždy jen jako okázale distingovaného a dokonalého gentlemana, a jehož si nedovedl jinak ani představit, seděl se staženými kalhotami uprostřed podlahy na koberci a plácal se v něčem, co nemohlo být nic jiného než jeho vlastní výkaly. Vždy téměř matematický účes nyní připomínal nejodvážnější afro, a tu tak důvěrně známou ocelovou šed' jeho vlasů nahradila nejčistší, dalo by si říci až věchýtkovitá běloba. Na rtech ulpěl kreténský úsměv, a husté sliny, tahavě odkapávající ze špičaté brady, se spolu se zlatými brýlemi, visícími bokem, zaháknuté jen za levé ucho, houpaly v nelidském předozadním rytmu jeho kývajícího se trupu... Tik, tak, tik, tak... – onen tak strašně známý metronom šilenců.

Ztuhlý Major Doktor zděšeně zakrákoral. Na víc se v ten okamžik nezmohl. Plukovník Doktor, který právě uválel další páchnoucí kuličku a vrhl jí s hýkavým smíchem proti boční zdi, kde se hlasitě rozplácla vedle svých četných předchůdkyň, zakvičel hrůzou a pomalu, aniž by pohnul hlavou, a aniž by přerušil kývání, stočil oči k otevřeným dveřím. Pak znovu zaryčel, tentokrát mnohem hlasitěji, a špinavýma rukama si zakryl obličej. Major První Zástupce ztropil poplach, jaký Ústav pro choromyslné vojáky ještě nezažil. Když se za chvíli spolu s Majorem Doktorem Druhým Zástupcem snažili houkavě plačícího Plukovníka, jemuž mezi potřísněnými prsty prýštily proudy slz, jemně nadzvihnout, jen co se ho dotkli, zařval



opravdu nelidským strachem, a začal oběma rukama bušit do podlahy. Fontány exkrementů dosáhly až k protější zdi.

Lapiduši, kryjící majorům záda u dveří, měli s uklidňováním podobných případů dlouholetou praxi. Za pár okamžiků, sice znečištění, ale vítězní, odnášeli ječícího a pšoukajícího Plukovníka pryč.

A nemuseli s ním jít nikam daleko – to opravdu ne.

Pan Krátký nadával a tvářil se velice zle. Totiž, co se nestalo: Uklízečka, když spatřila primářovu kancelář, znechuceně upustila koště a se slovy: „Tak na tohlenc, páni vojáci, se já můžu tak akorát vysrat!“ mrskla mokrý hadr vedle koštěte a důstojně odkráčela.

To pan Krátký nedokázal, a tak, dle rozkazu Majora Doktora Prvního zástupce, jakožto hlavní oblíbenec a donašeč bývalého personálu, se té nelibé práce nyní musel zhostit sám. Oblečen v holínkách, dlouhém černém plášti a gumových rukavicích, drtě v zubech vedle dýmající startky proudy nadávek, došel podél ušpiněné zdi až k oknu, přičemž se snažil moc nevnímat smrduté, zasychající rochniště uprostřed koberce. Prudce rozhrnul závěsy o otevřel obě křídla dokořán. Podzimní pražský smog mu připadal jako Chanel no.5. Obrátil se k psacímu stolu, který z této strany viděl poprvé, a hned mu do oka padl papír počmáraný velkými tiskacími písmeny, písmeny která byla spíš vyrytá než napsaná. Pracně si je složil v slova.

Když si pak nápis četl nahlas, a už plynuleji podruhé, aniž by přesně věděl proč, přeběhl mu po zádech mráz. Stálo tam totiž:

LIDÉ, NENÁVIDÍM VÁS! BDĚTE!